Licence No. 160.

"Excelsior"

ST. BERCHMANS' COLLEGE MAGAZINE, CHANGANACHERRY.

CARITAS VERA NOBILITAS

SEPTEMBER 1936.

VOL: XI. NO. I.

CONTENTS.

Vol. XI. No. I.

	Page.
The League of Nations—Its Past and Its Future.	1
The Psychology of a Future Form.	8
Her Reward.	9
Inspector Ramappa's Discovery	11
The Consistency of Shakespeare's Characters.	15
Gilbert Keith Chesterton.	17
The Boss in a Fix.	22
A Short Survey of the Economic Condition of Travancore. *(Continued)*	24
Howling.	28
Alfred Nobel	30
Laughing Lines.	33
'Conflagration'—'Fire'	34
My First Parachute Descent	36
Crackers.	38
Exchange List.	39

* * * *

പാഴ്ക്കുടിലിൽ	൧
മലയാളനാടകങ്ങൾ	൩
സമാഗമം	൯
കലകളുടെ ഉദ്ഭവം	൧൩
'മാതൃമനോഭാവം'	൧൭
പദപല്ലവി	൩൧

112, 102
24715
521: N271
G7

UNIVERSITY LIBRARY
10.OCT.1916
MADRAS

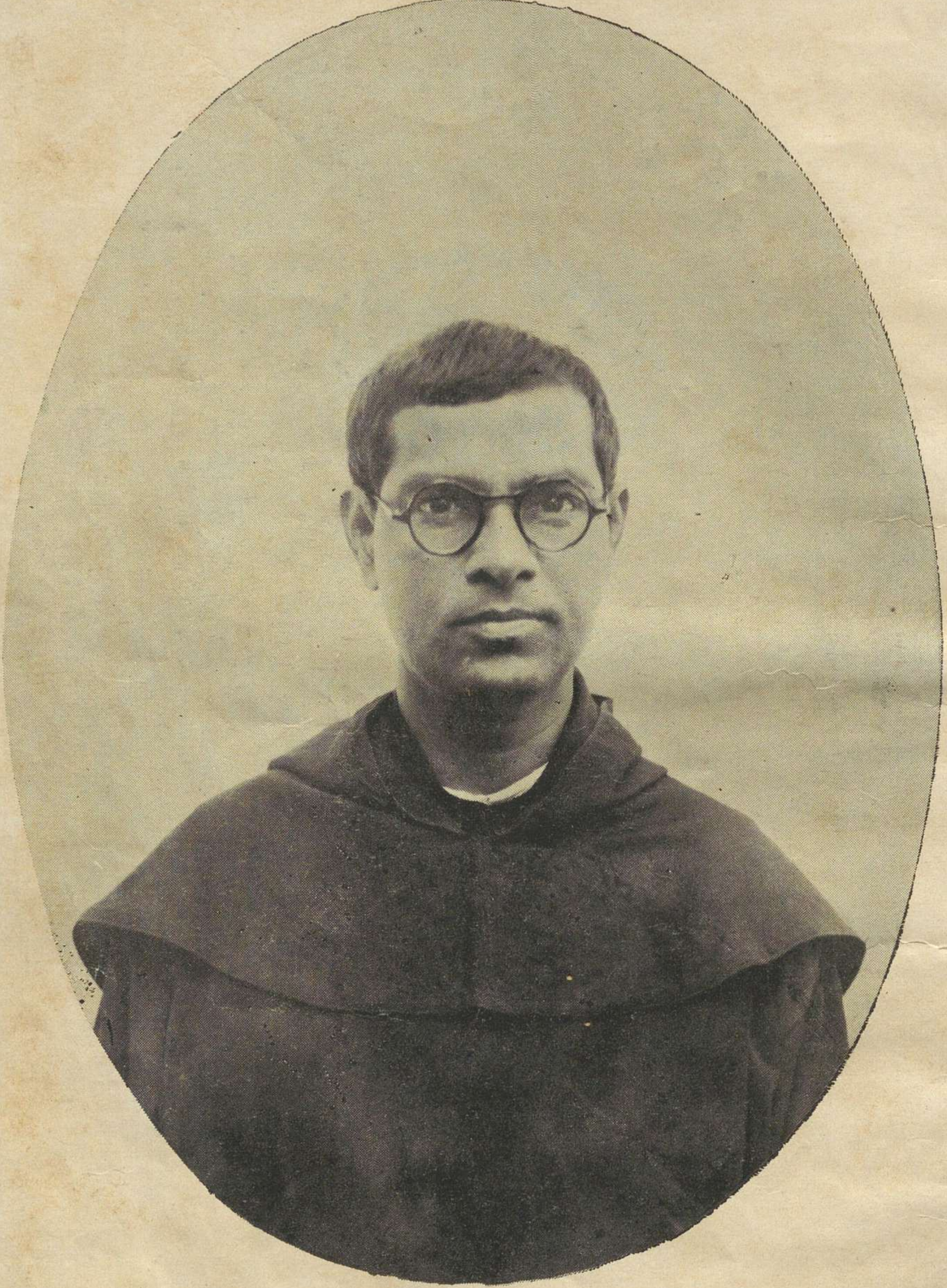

V. Rev. Fr. ROMEO THOMAS, M.A., L.T., C.D.
PRINCIPAL

UNIVERSITY LIBRARY 10 DEC 1936 MADRAS

"Excelsior."

St. Berchmans' College Magazine,

CHANGANACHERRY.

VOL. XI. SEPTEMBER 1936. NO. 1.

THE LEAGUE OF NATIONS—

ITS PAST AND ITS FUTURE.

L. M. Pylee, M. A., B. L.

It was a war-weary world that longed for peace in 1918.

Four years of the most deadly sort of struggle History has ever recorded had plunged the peoples of the world into appalling misery and distress. Starting as a comparatively small incident in a corner of Europe —at Serajevo, the capital of Bosnia, an insignificant state in the Balkhan peninsula—the conflagration became widespread, and, soon, world-wide, involving not less than thirty nations as active belligerents. Every form of brutal destruction human ingenuity could devise was brought into play. In these means and methods of destruction of life, property and civilisation, over land and sea—and what was more novel, more effective and necessarily more tragic—underneath the sea and high in the air, the War had no parallel with anything that had gone before. So, too, was it without a parallel in the number of peoples and nations that were involved. "We have looked at many wars in the course of Europe's history—wars of kings, of generals, and of armies," says a well-known author, "but never before 1914 had there been a war, where nation rose against nation, and where all the eligible men of each country were called upon to serve in the army or navy." 60 millions

of men fought, 8 millions were killed and over 18 millions wounded and maimed. Millions more died of famine, disease, drowning or massacre. Most of the nations were made almost or quite bankrupt through the debt they were obliged to incur. Thousands of ships were sunk; towns were destroyed and regions devastated to such an extent that human civilisation seemed to be nearing extinction.

It is small wonder, then, that men and women began to talk of the Great War as the "war to end war" and thousands of people in every part of the world made up their minds that war should not happen again.

There were many who were enthusiastic over this idea. Idealists saw in the situation the dawn of a golden era. Writers, like H.G. Wells, visualised a glorious future close at hand, each in his own way, each according to the bent of his imagination. And, above all, the zeal and idealism of President Woodrow Wilson came in time to implement the great idea that then seemed to be fermenting in the mind of humanity.

Thus it came about that when the Peace of Versailles was concluded the most outstanding arrangement in it was the institution of a great machinery for international peace. The Covenant of the League of Nations came to be embodied in the Treaty of Peace, and the aims and purposes of this great move of international effort and co-operation were set forth in the preamble of the Covenant.

"*The High Contracting Parties,*

In order to promote international co-operation, and to achieve international peace and security

by the acceptance of obligations not to resort to war,

by the prescription of open, just and honourable relations between nations,

by the firm establishment of the understandings of international law as the actual rule of conduct among Governments,

and by the maintenance of justice and a scrupulous respect for all treaty obligations in the dealings of organised peoples,

Agree to this Covenant of the League of Nations."

A decade and a half have passed since the Covenant was thus established; and during these fifteen years the "League Spirit", that took shape from the world's greatest travail, has been struggling against the counter spirit of narrow economic and political nationalism, the spirit that had held the world in its grip ever since that large-scale emergence

of the sovereign nation—states, which marked the beginning of the modern age of the history of Europe.

In spite of the high-sounding professions of the High Contracting Parties, who swore their fidelity to the League and its ideals, it is patent that the League has not been able to make much headway in its essential purposes, though in its secondary spheres its achievements have been great and remarkable.

It may be recalled that, so far ago as 1920, the year in which the League came into formal existence, there were disputants in Europe, who were not inclined to abide by the League's decisions That was apparent in the dispute between the states of Poland and Lithuania over the possession of Vilna. But a glaring instance was that of Italy. An Inter-Allied Commission was sent in 1923 for delimiting the Graeco-Albanian frontier. The Italian representatives on the Commission were murdered in Greek territory by some unknown persons. Article 12 of the Covenant lays down that *"the members of the League agree that if there should arise between them any dispute likely to lead to a rupture, they will submit the matter either to arbitration or to inquiry by the Council."* Instead, however, of referring the matter to the Council of the League or submitting it to arbitration, Italy took the law into her own hands and made a descent on the Greek island of Corfu. This was an act of war, and the situation was such that it would have dragged the whole of Europe into another war of the kind of that of 1914. Fortunately, a compromise was effected. But the fact remained that the League was flouted at a very early stage of its existence, and that by an Original Member of the League.

Nor were wanting other instances revealing the essential weakness of the League. The French statesman M. Briand began to formulate a scheme for a "United States of Europe". Although the proposal did not materialise in any concrete result, it was symptomatic of an attitude that was not quite in harmony with the League and its ideals, despite the fact that the proposal was within the frame-work of the League itself. Another significant instance appeared in the question of issuing international pass-ports arising out of the refusal of Italian Fascists to issue to their opponents at home pass-ports to foreign countries. A Committee of the League reported in favour of the issue of such international pass-ports. But the League had to desist from doing this, because Italian diplomats at Geneva threatened to leave the League should it decide to issue the pass-ports.

But against these failures there is to the credit of the League, chiefly during the first ten years of its existence, much work that deserves praise. Several disputes, like those between Finland and Sweden

regarding Aaland Islands, between Poland and Germany regarding Upper Silesia, were settled by the intervention of the League. The Mandate System instituted by Article 22 of the Covenant was satisfactorily worked under the supervision of the League; financial reconstruction of Austria, Hungary, and some other states was effected; conventions regarding communications, tariff and commercial disputes were established; and in many instances the rights of Minorities, who were by the Peace Treaties placed under the protection of the League, were successfully safeguarded. Besides these works of political and economic character, the League has extended its activities to social and humanitarian fields. In this connection the Health Organisation of the League is particularly noteworthy. Its work may be summed up under four headings: (1) Intelligence work, by which information about epidemic and other diseases that is of importance to Public Health Administration is collected and published; (2) Scientific Researches which consist chiefly in giving help to scientific discoverers in applying their discoveries in practice; (3) Securing international co-operation to combat disease and (4) Collaboration with other departments of the League's activities. The Permanent Court of International Justice, which is the Judicial Organ of the League, established under Article 14 of the League, was instrumental in effecting much good work. Of the many important and complicated international questions settled by the Court, the two most serious disputes were those between Great Britain and France over rights of nationality in Tunis and Morocco, and between Poland and Germany over the rights of German minorities in Poland —cases which were settled to the satisfaction of all parties.

In spite of these achievements, the counter-current against the "League Spirit" has been strong. As time passed, even the original enthusiasm began to wane. In one important—and, perhaps, the most important—task entrusted to it, the League has failed—viz., Disarmament. The Catastrophe of 1914 is attributed to the race in armaments among the nations of Europe; and Article 8 of the Covenant lays down that "the Members of the League recognise that the maintenance of peace requires the reduction of national armaments to the lowest point consistent with national safety and the enforcement by common action of international obligations;" and imposes upon the Council of the League special obligation to carry out the work of Disarmament, to which, too, the nations who had signed the Peace Treaties had pledged themselves when they disarmed Germany in the most humiliating manner.

The problem was attacked repeatedly by the League, and except a slight success in the naval field at one time, the efforts have failed, and

Europe is again on a mad race —madder than that which preceded the catastrophe of 1914—each nation increasing its armaments to proportions that bewilder and stagger the imagination, all on the plea of mere national self-defence, and not of any national aggression. Once again, Europe is armed to the teeth, and the budgets of several nations reveal the fact that they want to be armed not merely to the teeth, but to the very crown of the head. After fifteen years of efforts of the League, the mania of the great states of the world for armaments stands out in stark nakedness, and the human race stands on the brink of a cataclysm, the terrors of which are beyond human visualisation.

Thus in the great task of ensuring world—peace by means of disarmament, the League has distinctly failed, and, therefore, failed in the most essential of the tasks for which it was brought into existence. And the present zenith of the mania of armament or re-armament has come on top of other tendencies, whereby the League has been flouted. Italy, as has been noted, showed from the beginning a dubious loyalty to the League and has at last been able to frighten it into quiescence over the Abyssinian crisis. The re-militarisation of the Rhineland, Germany's re-armament preceding it and the withdrawal of that power from the League's fold are, indeed, signs of a mental attitude that is going to give scant regard to the League and its ideals; while, far away, in the Far East, Japan is playing the part of another Italy in flouting the League in an important instance and the part of Germany in her withdrawal from its membership. Altogether, one may well think with pessimists that the days of the League are over.

But to yield to despair would be very unwise for the human race in the present situation. No doubt, the League is crumbling before the onslaught of the old spirit of national self-sufficiency. But that is exactly the reason why the nations should rally round the institution that alone can save them from the impending catastrophe. "Strengthen the League", should be the cry of every sensible man at the present time, "Allow it not to perish, for with it shall perish the only bulwark against the next world war; and humankind shall perish with it."

Constructive statesmanship is, therefore, putting forward suggestions to strengthen the League, so that it may be a really powerful body, capable of preventing any breach of international peace and thereby ensuring the conditions of orderly progress to mankind. The past has shown where the weaknesses lie. If these could be remedied the problem is solved. But is a solution possible ?

The Italo-Abyssinian crisis demonstrated to the world the helplessness of the League if a powerful Member flouted its decision and chose

its own line of action. The incident has led many to think that the League has failed. But there is another way of looking at the question. It is not the League that has failed, but the moral sense of some of the nations of Europe, foremost among whom in this respect is the recalcitrant and obdurate dictator-state of Italy.

In the absence of such a moral sense in international affairs as to make nations really abhor war and rise up against anybody who breaks international peace by aggressive war, the weapon of mere moral persuasion and moral pressure,upon which the League has so far been relying mainly, will have to be enforced by material means. Otherwise, in a situation like the present one, the obloquy falls upon it to the effect that it is an organisation, helpless and impotent. It is patent that moral forces alone are unable to restrain international anarchy in the modern world. The history of the Papacy has amply demonstrated this. Man is both a moral and immoral being; and so are nations. The very idea of morality presupposes the existence of immorality. Morality is in practice the attempt and the means to triumph over immorality. That is always true with human beings, and so with human organisations.

Nationalism is still in its vicious phase. It plays a good part up to a certain point. Beyond that point it becomes immoral. European nationalism is in that second phase. Beyond that phase lies the phase of international co-operation and harmony, the region where the Spirit of Internationalism holds its beneficent sway. But it will be very long before that stage is really reached by the nations of the world. Between that region of larger light and the region of smaller light (namely, legitimate nationalism) there is a region of chaos, as dark as Erebus, and it is through that region that mankind now seems to travel. Penetrating that darkness are a few rays of international spirit, the largest of which is the League of Nations and its activities. Shall even these rays be shut out by the darkness of selfish, aggressive, narrow nationalism, or shall they serve to guide mankind further towards the reign of light? That is the question that confronts the moral world today.

If this is to be achieved the League has to a great extent to change its character. At present, "it is international, not super-national. It does not impose settlements; its chief weapons are publicity of facts and such force of persuasion as is inherent in all works of mediation." This character has to be modified. The League, if it is to be an effective body, has to be super-national.

It is New Zealand that has suggested that the League should have an army with which it could back up its decisions. France and certain other states have suggested means by which Article 16 of the Covenant may be made more effective against the breaker of international peace.

These proposals, no doubt, will, if accepted, go a great way to strengthen the League. But there is one inherent weakness in the organisation of the League that makes even these steps illusory. This fundamental defect is generally ignored. It is a defect in the constitution, and is perceived from an official statement as to by whom a decision of the League is arrived at.

"As the Members of the League are States, the business of the League is conducted by representatives of Governments, which are the State executives. There can be no League initiative except on the proposal of one or more Governments, and no League work can be accomplished except through the Governments. The Governments, collectively and individually, are the responsible League authorities. It is their instrument to do what they decide it shall do. Whatever the League achieves is a result of inter-Governmental agreement."

Perhaps, the secret of the League's so-called failure is to be found in this arrangement in the constitution of the League. The League Assembly and the Council contain generally the ministers of various Governments. Interests of their Governments are their foremost thought. To arrive at a decision in world-terms, and according to the true promptings of international spirit, is obviously next to impossible in such bodies. If sanctions have failed against Italy, if the League is discredited over the Italo-Abyssinian Question, if armaments and militarisation still hold sway in Europe, it is in this constitutional defect in the League of Nations that the reason should be sought.

Here, again, it is clear, the League must become super-national, and not merely international. Let States be the Members of the League, but let its decisions be arrived at, not by ministers of Government steeped in nationalism and its narrow interests and obsessed by ideas of mere national safety. From such a body no real collective security can emerge, for ministries are always suspicious of one another, and arrangements concluded by them are at best the result of suspicious bargainings. Above the Members of the League, who are States, there must be a body, with larger outlook than that of nationalism, and with wider vision of international peace, whose duty it will be to come to decisions deliberated upon by the League. Here lies the crux of the problem.

The Psychology of a Future Form.

C. N. Anantha Ramaiya Sastri, M.A.

A form of the *future* tense is on all fours with the present tense form but for a particle and rules of letter coalescence, in outward-bound, inward-bound and double-bound verbs in Sanskrit This future form has been coined from the *present* form as is evident from *karishyaami* (from *karomi*) and *karishye* (from *kurve*) forms of the *first person* of a double-bound verb. The reason for this future form besides another regular one is the nature of the present tense, which, properly speaking, can refer only to a *point* of time. Vedic usage, then, necessitates expressions like "Vidyaarambham karishyaami", "mantra japam karishye," "Sandhyaam upaasishye".

We may note the psychology of *japa* and *upaasanaa* being conceived as affecting *oneself* as shown by the inward-bound verbal forms. As for the example *karishyaami*, the nature of *vidyaa* makes it more outward-bound than inward after all. A Sanskrit stanza, when translated, reads:

Knowledge boundless is; man's year
Short; and obstacles severe;
Read the *good books*, pray! we hear:
"Swan the milk drinks —leaves the rear."

HER REWARD.

(A FOLK—TALE FROM BENGAL.)

K. G. Raghavan Nair, B. A. (Old Boy).

The sun was sinking beyond the horizon. Dark clouds were sweeping across the sky. The wind whistled through the palm leaves with a protracted ghostly wail. The fury of the elements increased every moment Soon there was a heavy shower. A tornado followed.

There sat Neela in her humble cottage, her head bowed and resting in her palms. Anguish was written on her face. Poor woman! she had been fasting all day long for the safety of her husband and had broken her fast by drinking water in an unguarded moment. The gods, she thought, were displeased at her offence and had roused the fury of the storm to wreck her husband's boat on the Ganges. Her husband had gone out fishing. "Son, son," she cried to her five-year-old boy, "Mother has broken her fast and father has not returned from fishing. Run and ask the priest what to do". The child who had imbibed the devout spirit of the mother ran in the wind and rain to the priest's house and returned with the verdict: ablution in the Ganges and kneeling before the image of Kali. "Wait till the fury of the elements abate? It would be too late, too late", she gasped as she madly dashed into the rain, not caring for the wind or the spreading darkness.

The shrine of Kali stood on the bank of the Ganges not a mile from the cottage door. Her spirit quailing and her limbs shivering with cold, she ran to the Ganges to immerse herself in the holy water and absolve herself of her sin. She reached a quite unfrequented part of the bank. The sandy bank gave away and she slipped into the deep water. As she was sinking her trembling voice could be heard clear above the murmur of the waters: "Take me,Mother Ganga, as sacrifice and save my lord."

When she came to herself again she was lying on the sandy bed. The fury of the wind and the torrent had abated. But thick darkness reigned everywhere. All her recent experience dawned upon her memory. At first she tried to dismiss this as a wild and fantastic dream. But when she made sure that it was no dream, but stern reality, she collected all her strength and rose up. She thought of her sin and the

priest's verdict. Panic-stricken, she ran forward. How long she continued her mad race I cannot tell. Suddenly her limbs struck something hard, and she fell headlong into a ditch. She was not injured much, or if she was, she did not know it. She rose up again and surveyed the spot. To her great joy she saw herself standing near the image of Kali. She knelt before the Mother weeping passionately and implored her to forgive her sin and save her husband. When she rose to her feet she was calm. The way home was well known to her. Even in the darkness she did not find it hard to trace it. She reached the cottage and knocked at the door. Her husband opened the door. She fell weeping at his feet. They were tears of joy.

What, reader, do you think the husband did ? Embrace her and fondle her for her passionate devotion ? Far from it. "Where had you been at this hour of the night ? Speak, devil, or I will smash your skull. Who was that swine......speak!......speak!" thundered the enraged husband. He kicked her out and shut the door.

Inspector Ramappa's Discovery.

(A. K. G.)

Inspector Ramappa was camping in the little village of Chettipalayam. The prospects of a huge haul of arrack and opium by an organised and well-timed raid had lured him there with a *posse* of constables. Pulla Chetty, who was driving a thriving but illicit trade, had stolen a march over Ramappa, and when the raid was made Pulla Chetty was the saintliest soul on earth. He had emptied his thatched hut of all suspicious bottles and jars. The Inspector, rushing into the hut with a batch of constables on the day of the Mariamman festival, swooped with gleaming eyes upon bottles of what looked like toddy. Pulla shivered in his tracks, and Ramappa's nostrils seemed to breathe fire. Dreams of an Assistant Commissionership and his feet upon a number of Circle Inspectors filled the huge bulk of his head. Corks popped out one by one, and the massive, experienced nose went from bottle to bottle as a dog scents out dirt. His face fell as he smelt only old, nasty butter-milk. The hut was turned upside down, but not a tittle of evidence could he secure against Pulla Chetty.

Ramappa felt like a tiger baulked of his prey. He poured the vials of his wrath on the heads of the poor constables, calling them dogs and asses. He deposited himself in a rickety, old chair, the very best that the licensed vendor of the village could provide him with.

"Be blasted!" he bellowed at the poor fellow, standing respectfully with his right hand over his mouth. The Inspector pulled vigorously at his cheroot, stroking in a disgruntled manner his full serjeant-major moustache His respectable belly shot out with all the fury of a bursting volcano. His head glinted like a mirror in the sunlight that filtered in through the crevices of the roof, and his legs dangled loosely beneath him.

"Phew! The earth is going dry. Not a single case this month," said he, asking his clerk to fill up the diary. The clerk paused when he came down to the column, "Where stayed at night ?"

"Here, man, where else?" The Inspector snorted.

A constable, who stood by, believed in the honesty of official documents. He thought the Inspector's memory must have erred.

"But, sir, you were away from camp."

Ramappa glared at the poor man like an infuriated brute, but on second thoughts calmed himself.

Ramappa paced up and down the dirty shed which had housed cows but now served for his camp. The smell of dry cow-dung and hay invaded his nostrils. The Inspector's face was a study in disgust and

despair. A village school-master was now ushered into his august presence. The school-master was heartily sick of his profession, and had become the favourite of Excise-men. Out of school, he was perpetually nosing about for the breakers of the Law. He could hardly keep the wolf from the door by bawling out to infants in the school-room, but his vigilance on behalf of the Excise authorities fetched him a good bit of money.

"Well, master, what's going now?" asked the Inspector with some faint hope.

"Nothing doing, sir. The village has gone chicken-hearted. None of the daring of twenty years back."

Ramappa's mind went back two decades to an adventurous, risky raid he had made as a Sub-Inspector with the help of the school-master.

"Men have become worthless cowards, sir. Women have stepped into their shoes. There are things to be done."

The mention of women touched a weak spot in the Inspector, and his thick lips went wet all over.

"Good things, eh?"

"I am sorry, sir... not that... I mean...not that. A good drive in your way."

"Ha, ha, ha!" Ramappa shook with laughter. "That's capital. This evening, then?"

"Yes, sir. Mighty fun into the bargain."

The school-master had all the devices of disguise ready to hand. Ramappa's lips puckered with a smile of satisfaction as he surveyed his friend metamorphosed into a pseudo-saint, grey all over with sacred ashes, clothed in red tattered robes, wearing a matted beard, and carrying a staff curved like a serpent.

"Follow me at a distance, sir. You are not known where we go."

Ramappa saw that the plans were all very good.

With a turkey-cap and a lunki the Inspector was the very picture of ferocity, fit to scare babes into silence.

"Ram! Ram! Sita Ram! Alms, alms, alms for a beggar," cried a sanyasi before a neat little hut.

A woman came out grumbling at the brood of beggars, with a handful of rice. She looked too young for her age. She was on the wrong side of forty, but not yet out of the run.

"I come from afar, fatigued and foot-sore," the beggar's voice faltered most appealingly. He looked a meaningful look and thrust a two-anna piece into her hand.

She stood hesitating. Her mother, a crony of about seven and seventy, shouted a warning from inside. But she made assurance

doubly sure, and calling out to her son, asked him to bring that jar. The fellow brought it, and she threw a pellet of opium to the beggar.

Ramappa, watching all the time from behind the fence, came rushing like a bull-dog and seized the boy with the jar. A Sub-Inspector and some constables followed like hounds to the sound of a whistle. The crony made a sign to her daughter, who would have flung away the money in her hand; but at a signal from the school-master Ramappa caught hold of her. She kicked and struggled and screamed. She invoked all the fires of hell on the sinner who touched an innocent woman.

"You are a woman to be touched," said the Inspector, holding her with a two-fold satisfaction. He wrenched the money from her hand and let go of her.

Ramappa seated himself with a noisy sigh of relief on the floor. He had made a haul the like of which he had seldom known before. He volleyed the boy with question after question.

"Name ?"

"Suppu."

"Age?"

"Twenty."

"Profession?"

"Helping mother."

The Inspector roared with laughter.

"Mother's name?"

"Venkamma."

"Father's name?" Here the boy gulped.

"Hey, come on," said the Inspector.

"Must I say that?"

"Sure, sure, you must."

"Suppan married my mother."

The boy was a congenital idiot, but he had a name for honesty.

"You are his son?" querried the Inspector.

"I don't know. They say I am an Excise Sub-Inspector's son."

They could hardly repress their laughter, the poor constables. Ramappa was not within bounds, but he proceeded out of curiosity.

"Know anything about that man?"

"Not much, sir. He was a big, clumsy man, people say. I never saw him, sure. It was before I was born. Mother says he was a needy man. As he had no money he gave my mother a pair of gold teeth."

Ramappa gave a queer look and asked his men to let him alone with the boy a minute or two.

"Yes, sir, two teeth of solid gold, a nice pair that would fit the gaps in your mouth."

The Sub-Inspector chuckled as he heard this, retreating. He said:

"You are an idiot."

"Yes, sir. They say I have the brains of my father. Suppan was a sensible man. He died two years back."

Ramappa swallowed this with a blink. It reminded him of one of his peccadilloes as a Sub-Inspector serving in that range. It reminded him of devious by-lanes, of a dark night when he had stumbled and fallen. It reminded him of those two gold teeth, detached by the fall, which he had put into his pocket. He had squandered those two precious things on that night.

"Get away, scoundrel!" said the Inspector, all fire and brimstone. He joined his men and told the Sub-Inspector that the matter had better be suppressed as the boy was a drivelling idiot and his mother miserably poor. The constables had a good and unusual baksheesh. The school-master pocketed his reward, this time out of Ramappa's privy purse.

"Well, master, let those people alone."

The school-master and the Sub-Inspector pulled long faces at each other. The quality of mercy had been strained. Inspector Ramappa moved on to his headquarters the very next day.

The Consistency of Shakespeare's Characters.

(K. S. Iyer, B. A.—Old Boy)

Shakespeare's characters in general are complex: that is, there are two sides to their individuality. Consistency of characterisation is common enough, even in the works of minor playwrights. Ben Jonson's Brainworm may change his habits and perambulate incognito; but he is the same in whatever place and in whatever disguise he appears. On the other hand, the active and resourceful Celia of the court pales into the 'weaker vessel' in the forest, and the mournful Rosalind of the court glows up into the saucy but exquisitely feminine tomboy that we know. The 'Serpent of the Nile' blossoms into a paragon of faithful love. The characters are the same; but they adapt themselves to their vicissitudes and lose their original complexion.

This seeming inconsistency arises from two sources. It is not conceivable that the great dramatist has, without sufficient excuse, courted inconsistency in perference to the rule and line of dramatisation. The first thing that attracts us in Shakespeare, as has often been said, is the human nature that is represented so unerringly in his characters. Human nature, in his own words, has no 'visible bounds' set to it. It has no settled sphere within which alone it can work. A dramatist who would sacrifice every rule of dramatisation rather than mar the humanity of his characters, cannot but take note of the changes that occasionally 'invert the natural order of things.' Easy it is to be unprecedented in a limited sphere, but it is hard to be transcendent in an unlimited sphere: and undoubtedly, the second is the better of the two. Adherence to rules is not the *rationale* of dramatisation. Rules may guide the dramatist; but they do not make the best. And when human nature which has in fact "no visible bounds set to it" is checked by the judicial processes of certain exulting formulators, that nature, unaccustomed to such barriers, at once belittles them and tries to achieve the best outside of them and in defiance of them. This is what Shakespeare has shown by his works

Therefore, if in keeping pace with human nature 'in its natural course and in its ordinary haunts' Shakespeare boldly trespasses the limits, he commits no crime against his art; and if his trespass gives rise to the various inconsistencies which as a whole do not invert the objects of the author, these inconsistencies can be dismissed lightly. Thus much has been said,not to justify Shakespeare's shortcomings(which, of course, there are) in his art, but to prove that a dramatist can, without being bound by fixed rules, scale the heights of his art. The apparent inconsistency of Shakespeare's characters is thus partly due to the staunch faith he evinces in human nature.

The second cause for this, is the change that Shakespeare effects in the characters, when he follows another author for the plot. If the plot and characters and all that go to form a drama were Shakespeare's own, there would have been no ground for inconsistency of any kind. Though Shakespeare, as dramatist, could set aside all the obstacles that might have cowed the spirit of an ordinary dramatist, Shakespeare, as a man, had to observe certain 'bye-laws' which alone could give him a standing in the prejudiced atmosphere of the times. If he wanted to be sheltered from the brazen piracy of his times, he had to seek the protection of a patron. Had Shakespeare lived in the times of Johnson, his youthful intrepidity might have been as pronounced as Johnson's in defying patronge and delivering authors from the evils adjunct thereto. But in the times of Shakespeare, a player had to please his king, his patron, and his audience on peril of his life and reputation.

Macbeth was written in the time of King James, who, taking pride in the remoteness and lustre of his lineage, believed that Banquo was his ancestor. If Shakespeare had strictly followed the account he found in Holinshed of the character of Banquo as the accomplice of Macbeth in murdering Duncan and the sole cause for the elevation of Macbeth, Shakespeare would undoubtedly have had to blacken the character of Banquo, the reputed ancestor of James I, and if Shakespeare's faith in Holinshed's account had been carried into dramatic practice he would have had, to all intents and purposes, to incur the displeasure of his sovereign and thereby lose the great esteem in which he was held among the populace. In order, therefore, that he might not risk his position and reputation, he altered all that went to disgrace Banquo. But truth must out, even if enclosed air-tight. Hence arises the complexity in the nature of Banquo. At one time he seems to advise Macbeth not to slip into the pitfalls before him, and the same advice conveys to the shrewd reader another idea about Banquo: that he is helping himself under the pretext of helping Macbeth. Both these aspects are of the same importance in the play; but the ensuing difficulty in the conception of his character is that one aspect is prominent at one time and the other aspect at another time, so that the confusion of these aspects renders the character inconceivable.

Thus the principal sources of the inconsistency have been proved to be (i) Shakespeare's adherence to human nature as the leading principle in the formation of characters, and (ii) the occasional and necessary changes he makes in characterisation to satisfy the need of his times.

UNIVERSITY LIBRARY
10.OCT.1936
MADRAS

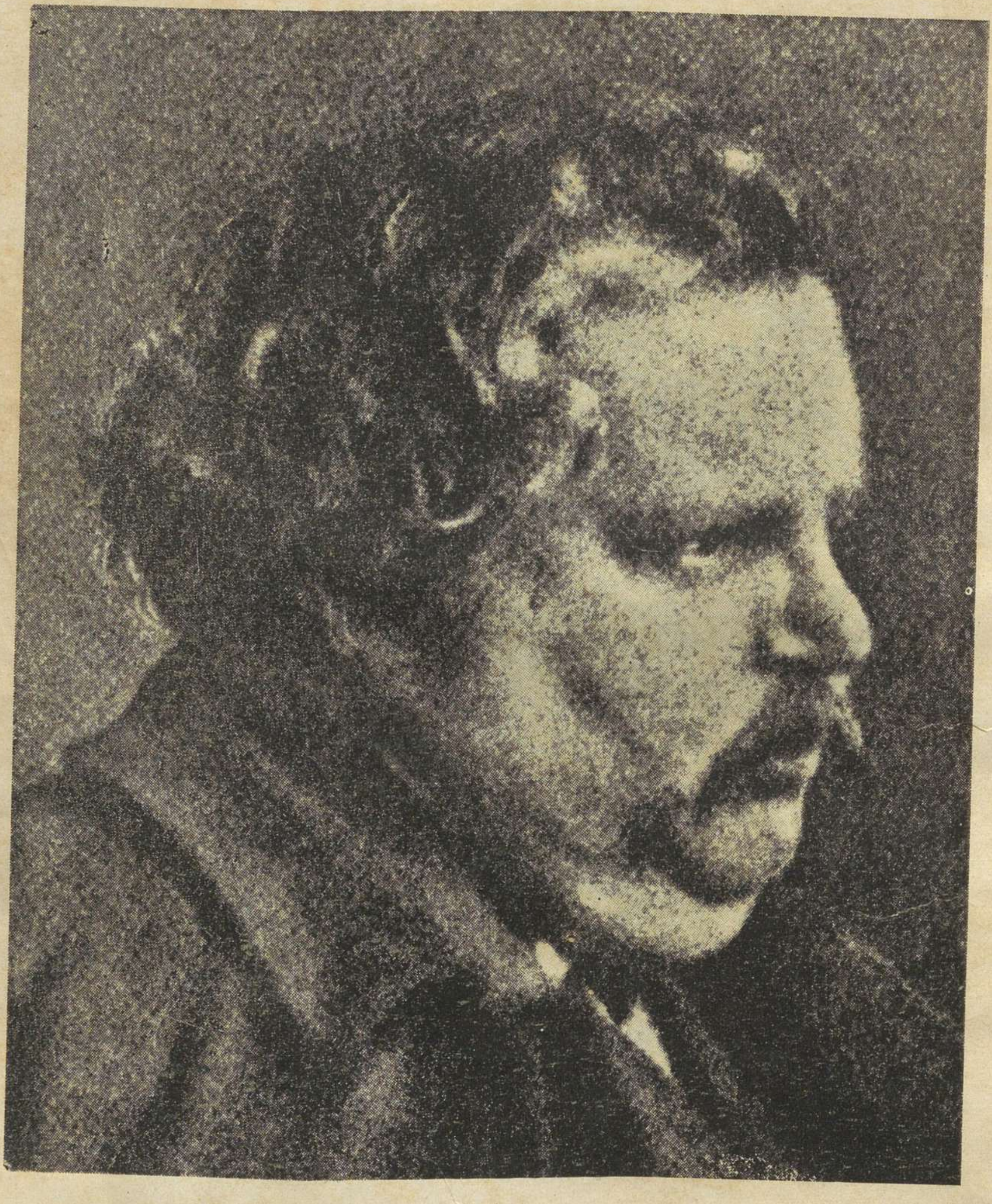

G. K. CHESTERTON

Gilbert Keith Chesterton.

(By A. K. G. Nair.)

On December 13, 1784, the members of the famous Literary Club were plunged into deep sorrow when they heard of the loss of Dr. Johnson, their "Gaide, Philosopher and Friend." Boswell records that Gerard Hamilton, a friend of his, said in the fulness of his heart: "He has made a chasm which not only nothing can fill up but which nothing has a tendency to fill up—Johnson is dead—Let us go to the next best—there is nobody; no man can be said to put you in mind of Johnson." But the death of the great Literary Dictator touched tenderly then no wider circle than a coterie. A century and a half of British commerce and territorial expansion has made a difference. The sudden death of Gilbert Keith Chesterton is felt deeply by his personal friends and relations, but no less deeply by English readers all the world over. And we feel about him what Hamilton felt about the great Augustan.

The comparison is not casual. If Chesterton had no Boswell it is because literary flunkeyism (with deference to the great biographer) died with the 18th century. Both were Olympians. If the Doctor had a "large and well-formed figure" with a "countenance of the cast of an ancient statue," Chesterton was no less ponderous, with a fine respectable belly, betokening the most hearty enjoyment of life, a pugnacious countenance worthy of the sharp intellect. The most orthodox and staunch adherent to the High Church of England, Johnson's fear of God and purity of mind were unquestionable. So Chesterton's moral worth was great, and though his religious principles were Catholic both agreed at bottom as to the fundamental fellow-feeling of religion. It is worth mentioning that the dogmas of the High Church did not blind Johnson to greatness wherever it resided, for Boswell records his hero's regard for some Catholic celebrities of the day. Chesterton was so far a Catholic as to say that the only solution for the evils of the world is the Catholic theology, but he could understand, if he could not appreciate, the Puritan and the Quaker point of view. The real point of contact, however, between the 18th century Colossus and the 20th century one is that sturdy commonsense with which they viewed men, manners and letters. Johnson's critical judgment, at least as regards literature, was restricted inevitably by 18th century ideals; Chesterton's outlook was coloured by Catholic pre-possessions.

We should not press the comparison too far. While Johnson was austere and formidable in his tastes, the greatest indulgence of which was perhaps a few cups of tea or a hearty pinch of snuff, Chesterton was full of the zest of life. He could eat a Christmas turkey and

smack his lips, drink a few glasses of beer and crave for more. The desire for the liquor does not necessarily indicate an alcoholic tendency. "Let a man walk ten miles steadily on a hot summer day along a dusty English road, and he will soon discover why beer was invented." Dr. Johnson, too, had drunk wine in his day, but later he turned a water-drinker. He did not perceive any warmth or benevolence in a man who drinks wine. When Sir Joshua remonstrated with him in defence of the stimulating drink, he dismissed him brusquely: "I won't argue any more with you, Sir. You are too far gone." Chesterton was expansive and irrepressible in company; the geniality of his great proto-type's spirits was tempered by a religious sombreness which found expression now and then.

Chesterton's tastes were catholic, and he had a strong sense of personal identity. London may be the smokiest, dirtiest city in the world. But to him the city is the most amusing and the most amused. He is offended if he is not called a Cockney humourist. He prides himself upon being a Cockney, for Dickens and Chaucer were Cockneys. He would even admit he is not one, in the sense that he was not fit for that celestial honour. "In some strange world beyond the stars I may become at last a Cockney humourist In that potential paradise I may walk among the Cockney humourists,if not an equal,at least a companion. I may feel for a moment on my shoulder the hearty hand of Dryden and thread the labyrinths of the sweet insanity of Lamb." From Dryden to Lamb is a far cry, and it is evidence enough of Chesterton's enthusiasm and breadth of interest in literature.

There were many things which Chesterton could not countenance and he used all the resources of his wit and logic to crush these. Carlyle had, before him, burnt up cant and hypocrisy in a terrific bonfire. Chesterton has none of his fire-breathing nature or prophetic rage, nor the help of the ponderous and crushing machinery of his language. Nevertheless, his wit flashes as bright as steel, and does its work. He gives short shrift to squealing humanitarianism and snivelling sentimentalism. He attacks Shaw for saying that Christmas was invented by poulterers. His feet are on solid earth, and he would not risk his happiness by worrying about the sensitiveness of animals to pain. "Whether the turkey which Scrooge gave to Bob Cratchit had experienced a lovelier or more melancholy career than that of less attractive turkeys is a subject upon which I cannot even conjecture. But that Scrooge was better for giving the turkey and Cratchit happier for getting it I know as two facts, as I know that I have two legs. What life and death may be to a turkey is not my business, but the soul of Scrooge and the body of Cratchit are my business." From the manner of saying this, Chesterton is dreadfully serious. Does

Christianity dismiss the dumb creatures of God with such scorn? Whether Shaw is right or Chesterton is for casuists to answer. Chesterton puts his point of view inimitably, and we are with him for the time being.

Of the scientific spirit of the day Chesterton is frankly sceptical, and he attacks all unhealthy manifestations of it. He is a strong anti-vivisectionist, though he attaches little importance to animals. That is the paradox of his thought, yet quite understandable. "I am against cruel vivisection as I am against a cruel anti-Christmas asceticism, because they both involve the upsetting of existing fellow-ships and the shocking of normal good feelings for the sake of something that is intellectual, remote and fanciful." Vivisection is a necessary evil. Of course, Chesterton wants his physician to tell him what is wrong with his system; and the interests of humanity he prizes so much, require that some animals should be hurt. A close analysis may thus sometimes reveal a contradiction in his thoughts, but his heart is always in the right place.

Though conservative in his habits and convictions, he can understand the point of view of those who denounce, heartily, old institutions. How far they are justified or wise is another question. But what he dislikes is the half-hearted and feeble attitude of people towards old things: "We respect the gentleman who takes off his hat to the lady; we respect the fanatic who will not take off his hat to the lady. But what should we think of the man who kept his hands in his pockets and asked the lady to take his hat off for him because he felt tired?" He found that Englishmen have sometimes not the courage of their convictions. He attacks jingoism, however it is manifested, and English patriotism which exaggerates the glories of English athletes. English individualism went to the extent of supposing that Waterloo was won on Eton playing-fields. But he dismisses this fond traditional faith of the higher Englishman lightly: "It was absurd to say that Waterloo was won on Eton cricket-fields. But it might have been fairly said that Waterloo was won on the village green where clumsy boys played a very clumsy cricket. And it is a bad sign in a nation when such things are done very well, for it shows that only a few experts and eccentrics are doing them, and that the nation is merely looking on."

Believing firmly in the dogmas and creeds of the Roman Catholic Church, he mocks at "modernism", the pretentiousness of the Modern Age, which, priding itself on its advances in intellectual conquests, questions faith and religion. He concedes to reason its proper place; but, to him, "modernism" is rotten because of its snobbishness. "To introduce into philosophical discussions a sneer at a creed's antiquity is

like introducing a sneer at a lady's age. It is caddish because it is irrelevant." Physical science has valuable contributions to make to the welfare of humanity and Chesterton recognizes its value. But "it is like simple addition, it is either infallible or it is false." Outside its own province it blunders. In matters of faith, science has nothing to do. Replying to a book "New Theology and Applied Science" he writes in his essay "Science and Religion": "How could physical science prove that man is not depraved? You do not cut a man open to find his sins. You do not boil him until he gives forth the unmistakable green fumes of depravity. How could physical science find any traces of a moral fall? What traces did the writer expect to find? Did he expect to find a fossil Eve with a fossil apple inside her? Did he suppose that the ages would have spared for him a complete skeleton of Adam attached to a slightly faded fig-leaf?" Whether one agrees with Chesterton or not it is impossible to resist him. If he cannot destroy his adversary with his logic he thrusts at him with the rapier of his wit.

There is hardly any branch of literature Chesterton has not touched; but his most characteristic instrument of expression is the essay. From the brevity and reasoning of Bacon's essays to the intimate personal touch and the imaginative wealth of Lamb's the distance is immense; it is hard to recognize the form itself. Chesterton's essays are the most intimate revelation of his personality and philosophy. He transformed the essay into a powerful weapon of offence, and developed a crushing technique. He touches every subject under the sun (Tremendous Trifles, All Things Considered, A Shilling for My Thoughts). We do not find in his essays the happy inconsequence of Lamb going from thought to thought apparently unrelated. That would not have served his purpose. He does go from thought to thought, but solders them together with his relentless logic. To change from Lamb to Chesterton is like leaving pleasant woodlands with the lazy murmur of brooks, the rustling of leaves and the songs of birds for a village smithy where a furnace is fanned and a bulky smith wields a ponderous hammer beating distorted irons into their old shapes. Every sentence acts like an acid or an Etna flame. Of an Optimist he says: "He is the Jingo of the Universe; he will say, 'My Cosmos, right or wrong '—He will not wash the world but whitewash the world." The cumulative force of his reasonings drives home his truths. The total impression of any of his essays is that of a work of art which, if not magnificent, is certainly perfect. He wields his sentences as Pope wields his heroic couplets.

Chesterton's versatility is astonishing. He writes brilliant essays on trifles, gives the merriest fantasy in "Napoleon of Nottinghill", wonderful poetry of action in "Lepanto," most amusing comic verses, and produces shrewd critical judgments in "The Victorian Age in Lite-

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 1938
MADRAS

THE 'EVER-LASTING MAN' AND THE 'SUPER-MAN'

."DO WE AGREE?"

P. P. LUKOSE,
IV U.C.

rature" and "Browning". From the lilt and vigour of—

Strong gongs groaning as the guns boom far,
Don John of Austria is going to the war,
Stiff flags straining in the night blasts cold,
In the gloom black-purple, in the glint old-gold
(Lepanto)

to his uproarious witticism on the Prohibitionist:

He makes a Dazed Darwinian sigh:
The past was beastly ignorance:
But I feel a little funky,
To think I'm further off from heaven
Than when I was a monkey—

the change seems so easy and natural.

Such a remarkable man was Chesterton, familiarly known as G. K. C. To be known thus is given to few writers. True, he has no new philosophy to offer us. But he could put his point of view in a new light, and the brilliance of his wit and language served him well. Nor has he the prophetic vision of Wells. To him the moral progress of the world can only be *via* Rome. In intellect Shaw is, perhaps, his superior; he is certainly more devastating. But the matter with Shaw is his biting cynicism that weakens all joy of life. Literary worship tolerates Shaw when he calls us asses or throws away in disgust an album of autographs a fond admirer has handed to him. G. K. C. was at the opposite pole. He was genial and benevolent, scattering smiles and laughter wherever he went. With Johnsonian humour he once made fun of himself: "I look upon myself as one of those monsters or abortions brought forward in our time to warn people how far consolidation might go." He was a rare phenomenon of good-will and cheer.

The Boss in a Fix.

(P. Janardhanan Pillay—I U. C.)

A spectacled and respectable officer was sitting with his eyes glued to the miscellaneous mass of papers spread out on the table. The extreme heat of the sun had made him take off his coat and hang it on the back of his chair. The fan was working and the lights were on. A bell rang clamorously in the 'phone. "Who the devil is it ?" said he to himself.

He went to the 'phone, put the receiver to his ear, and began speaking:

"Hallo! May I know who it is.—What? You! What do you want? Anything wrong ?"—Dangerous! What the devil—! Coming directly."

The panic-stricken officer did not stop to hear the rest of the message. He hurried straight to his house, leaving the office-room unguarded, and without even putting on his coat.

Several unpleasant thoughts arose in his mind. He was puzzled.

"Come soon ? Dangerous ?" said he to himself in alarm, "What is it ? Whence is the danger ?" He muttered these querries to himself again and again. He had trudged half a mile before he knew where he was going. A few paces more took him to his house. He entered the room and found the servant waiting at the foot of the stair-case.

"What has happened ? What is the dangerous thing ?"

The servant with a catch in his throat began, "The Mistress is......"

"Yes, what has happened to the mistress ? Where is she ? What is she doing ?"—were the next questions hurled at him.

"She is.........she is mad, Sir........."

Without waiting to hear more he whipped upstairs and entered her room. The tables and chairs were lying in an awful mess and some of them were broken. But the officer did not notice that. He went straight to his wife saying, "What has happened to you, my dear ?" A furious rush towards him was the reply. He was alarmed, but examined her face closely. She was very pale; her face was set; her hair hung wild and dishevelled about her shoulders. She prodded her cat with the knife and began kissing it. She was mad; there was no doubt about that. But how did it all come about ? The officer was frightened very much.

He ran to fetch a doctor; in a few minutes he was telling the doctor, "Will you be kind enough to come home with me? My wife is mad." They started for the house immediately. On the way the

doctor put many questions about his wife's madness. But the officer was too much upset to say anything. They reached the house, went upstairs and entered the room. To their surprise, they saw her smiling gaily at them. They fancied that there was something sinister in her smile. She must be mad. But—she said playfully: "To-morrow we have the rehearsal at the Ladies' Club. I have to take the role of a mad woman, you know. I just tried to see if I could act well and make the audience feel that I am really mad. Now I find I can, for all of you believed that I was really mad."

The doctor burst into a roar of laughter. But the officer looked foolish and uncertain. He glanced at her furtively still suspecting that she was not in her senses. He had not the courage to approach her and talk to her, the whole of that day.

A Short Survey of the Economic Condition of Travancore.

(CONTINUED.)

Kuncheria T. Marattukulam B. A. (Old Boy).

IV. Industry.

The chief handicaps to the development of industries in Travancore are the lack of capital and the shyness of people to invest it in industries. The most important manufacturing industries that are now in existence are cocoanut oil milling, coir, tile, hydro-electric, cotton, sugar, paper, rubber, etc.

COCOANUT AND SUGAR (See pages 107 to 109 of Vol. X No. 2 of the Magazine.)

Tiles of various kinds are produced in various parts of the country.

TILES The industry is thriving where building stone is not easily accessible. Harrison and Crossfield is the leading tile manufacturing factory in Travancore.

Another industry of importance which is meant to render immense

HYDRO-ELECTRIC. service to the industrial development of the country as a whole is the Hydro-electric work of Pallivasal. It is expected to supply power for the whole of Travancore very shortly.

The industry that ought to be urgently developed in Travancore is the Cotton industry. It is a necessity. To-day the country is almost entirely dependent on Lancashire, Japan, Bombay and Madura products. The only large scale manufacture worth mentioning is the A. D. Cotton

COTTON. mill of Quilon. There is cottage weaving in Kottar, Eranniel and other places. With the introduction of electric power numerous cotton mills can be established. Though Travancore is not suited for the cultivation of cotton plant, yet she can easily get the raw material from the eastern adjacent districts of Br. India and can manufacture it here. If Japan can import raw material from outside, especially from India, and can export manufactured goods to India and even to European countries, and dump the cotton markets of the world, why should Travancore not successfully manufacture at least for its own consumption ?

Travancore forests are famous for bamboo and other raw materials that are well suited for the production of paper.

PAPER But in spite of this abundant supply of raw material the only paper manufacturing mill is the Punnalloor Paper Mill. This industry also deserves considerable attention from the public since there is every scope for development.

RUBBER.

Travancore is producing a huge quantity of raw rubber and is sending it to European countries, where it is manufactured into finished products and sent back to the East. Seeing the abundance of the cheap raw material at home, Government have recently started a Rubber Factory at Trivandrum.

COTTAGE INDUSTRIES

Though 25 % of the population is engaged in industry most of them are agriculturists as well as industrialists, that is, engaged in cottage industries during leisure times. The agriculturists are not engaged in their farms throughout the year. They look upon the slack season as the time for recreation, marriage and litigation. The only way by which a small farmer can keep out of debt is by having a second string to his bow. This is the experience of the small holder all over the world. In Japan, the rearing of silk worms is an important supplementary rural industry. Each country has its own rural industry. Dairy-farming and poultry are the chief rural spare-time occupations worth adopting here. Apart from these, the following rural industries may also be mentioned: fruit-growing, market-gardening, bee-keeping, mat-making, bamboo and cane-work, soap-making, pottery, oil pressing, toy-making, wood work, embroidery, ivory works, fishing and, above all, hand-spinning and weaving. Mr. C. Rajagopalachari, writing about the Charka in his memorandum submitted to the Royal Commission on Agriculture, says, "Hand-spinning is the only occupation that can fill the spare hours of the rural population, if we take into account the limited skill and knowledge of the people and the necessary conditions of any spare-time occupation, namely, that it should be simple, easily learnt, and capable of being taken up and put aside at any time so that it may not interfere with the main occupation."

"One of the fundamental causes of the economic backwardness of India is the high price that Indian traders, manufacturers and cultivators have got to pay for the use of capital. The high rates of interest obtaining in this country make the cost of production high and leave the entrepreneur, be he mill-owner, handicraftsman or farmer, such a small margin of profit that there is no great incentive to increase production" (Dr. P. J. Thomas). Another cause of the economic backwardness is the shyness of capital which is rather due to the lack of appropriate channels for investment than to any deep-rooted antipathy towards liquid investments.

Since labour in Travancore is cheaper than in other industrial centres of India, there is every possibility of improving the industrial production. By a steady increase of the number and output of the cotton mills, at least the demand of the home market can be satisfied. Since a policy of protection has been accepted by the Government of

India, other important commodities of import like sugar, paper, rubber etc., can be produced.

Travancore is highly in need of industrial banks on the German, or Japanese or Indian model. The financial requirements of the cottage industries are mostly short term credits and may be met by Co-operative banks that are now in existence. Organised industries, however, need both short-term and long-term funds. The former are required for meeting current expenses like the payment of wages, and the latter for the construction of factories and the purchase of machinery, etc. The existing Commercial or Joint-Stock Banks are unwilling to advance even short-term credits to industrial business. They are mainly concerned, especially from the beginning of the depression, with advancing loans on the security of gold.

INDUSTRIAL BANKS

In Germany industrial banks finance the industries, while the commerical banks take little interest in financing industries. But in most of the continental countries, the Joint-Stock banks still continue to be the middlemen between investors and industries. The chief feature of the Japan industrial banks is that they are both industrial and commerical banks with a highly paid-up capital, but they rely for their working funds mainly on the issue of debentures up to ten times their paid-up capital. But those who regard the industrial bank as a panacea for all our industrial difficulties should bear in mind the following remarks of Riesser, a German Economist: "It was not the banks that brought about the industrialization of Germany, but certain elementary economic causes working with irresistible force".

The Indian Joint-Stock banking is conspicuous for its failure to assist the industrial development of the country. That place is taken up by the Managing Agency System. Some of the successful firms of managing agents in India arrange or themselves provide the financial requirements of the industries under their management. Thus Messrs. Martin and Co. are the financial agents of 13 Indian tea-estates in Bengal. The Managing Agent is an individual or group of individuals with strong financial resources, who does the preliminary work of research and experiment precedent to the starting of new concerns, form and promote Joint-Stock companies, act as their financier or guarrantors and generally manage their business. A notable instance of such a concern which has turned itself into a managing agency is the Tata Sons, Ltd., especially with reference to the Tata Iron and Steel Company, the Tata Hydro-Electric Company, the Indian Cement Company, etc. Indeed, most of the big cotton mills and jute mills, iron and steel works, tea gardens, and the greater number of the electric supply companies and light railways in India are established and

controlled by managing agents. Such a managing agency system is desirable to increase the industrial production of Travancore.

"Economic History shows that the spread of various trades and manufactures in different countries has taken place by no "natural" process, and that "artificial" factors, such as governmental encouragement, the emigration of skilled artisans, the social and political organisation of a country, have been of large, often dominant, effect. It would be absurd to apply to the conditions of medieval and early modern times a theory of natural advantages and of settled differences in comparative costs. On the other hand, the lesson of history seems to be that other modes of encouragement have been more effective than protective duties, such as rational education, free industry, abatement of social barriers, promotion of invention by patents and trade marks". Taussig. Hence state-encouragement is highly essential for the accomplishment of all these factors. What the state ought to do is not to start and conduct industries, but rather to give encouragement to the existing ones and to give facilities to start new ones. To give bounty to industries that are running at a loss is the best way of improving industries. In this matter the example set by the Government of India to the Tata Iron and Steel works is worthy of imitation. Such helps induce capitalists, Joint-stock banks and managing agencies to start, encourage and patronize industries.

Benefits of Industrial Development.

The benefits which will accrue to Travancore from industrial development are so obvious as scarcely to need formal statement. An adequate development of industries will remove the excessive concentration of the productive energies of the people on one single occupation, namely, agriculture. Industrial development will increase the national dividend, which will raise the standard of living, efficiency and hence the productive capacity. It will improve the taxable capacity of the people and will enable the state to finance schemes of national regeneration. Industrialization will, further, go a long way towards supplying a solution for the serious problem of middle class unemployment which to-day exists on a distressingly large scale. Young men will be relieved from the necessity of depending exclusively on government service or a few over-stocked professions such as law, medicine and teaching. Hence a speedy industrialization of the country is a desideratum.

Howling.

(By. S. T. C. II Class)

Howling in class is one of the delectable experiences of student-life. It is a pity that teachers do not as a rule see the fun of it. They seem to think that howling is associated with malice, impudence, ill breeding, and what not. They argue that howling is a bestial occupation because very often they have heard jackals howl; and drawing no distinction between the instinctive act of the animal and the voluntary one of the human being, they labour to put a stop to it. With jackals they have reason to be angry; because, as you know, these beasts are without any discrimination, and often carry away a fowl belonging to the chief lecturer in English as complacently and with as little compunction as they would the property of a mere peasant. But that is no reason why they should hate howling *per se.*

Howling is twice blest: it blesseth him that howls and him that does not howl. It lets off the extra steam of the exuberant and puts new life into the anaemic. After a long and prosy lecture, and often in the midst of it, howling cheers the bored spirit and whets the jaded attention. It is of special help to some of our friends who are of a nocturnal habit. Having burned the mid-night oil and "out—watch'd the Bear", they would settle down for a quiet nap in some corner of the class, unmolested by the penetrating eye of the teacher. But howling makes them sit up suddenly, and serves them right by putting them into a state of gaping belwilderment. Their inquiring look this way and that, and muttered "what? what?", are to their neighbours a source of never-failing pleasure.

Our teachers, I am sure, were not strangers in their time to the pleasure of howling. And, surely, is it not a trifle mangy, not to say selfish, on their part to deny us the same pleasure? I believe that teachers, the moment they are invested with authority, undergo some mysterious transformation, 'a sea-change into something *grumpy* and strange', like that which came upon Prince Hal when he became King. They develop into stern disciplinarians, and display a horror of every sound except the sound of their own voices. Talk of howling! They call it beastly—something odious and insufferable. As a matter of fact, it is in this very dislike that the pleasure of howling takes its root. We like it because it is prohibited. We experience a sense of liberation when we set up—you know what. Fortunately our teachers seem ignorant of this, and as long as they do not understand why we find pleasure in howling, we are safe. We can continue howling and continue enjoying it.

I am not a great authority on the sensation of being howled at. Among my experiences, the most prominent is the one I had two years ago, when, calling together all my courage, I ventured to deliver a speech at a meeting of the Literary Association. How in spite of my tremendous preparation I failed to find words, how my whole body showed symptoms of malaria under the threatened howling of my class-mates, how I cut my speech to an incredible shortness because the words stuck in my throat, and how I absented myself for two days from class to avoid my friends, are all as fresh in my memory as if they happened yesterday. But my friends are not quite right in thair opinion that I am against literary associations entirely, because of that unlucky experience. I have got other reasons. However, that is neither here nor there. To be openly howled at in class may not be a pleasureable excitement for the teacher. Perhaps that may account for their Puritanical antipathy to this pastime.

But a few teachers like it, or pretend to like it. They are wise because they can stop howling simply by not making a fuss about it. But no more of this! If I give away the whole secret of our pleasure in howling, our teachers may use it against us and stop the fun. Mum's the word.

Alfred Nobel.

Founder of the Nobel Prizes.

(Varghese J. Nerayanparamp—Junior B. A. Class)

In the half-humourous, half-impatient autobiography of Alfred Nobel, we read: "Alfred Nobel—his miserable existence should have been terminated at birth by a humane doctor as he drew his first howling breath. Principal virtues: keeping his nails clean and never being a burden to any one. Principal vices: that he has no family, is bad-tempered and has a poor digestion. One and only wish: not to be buried alive. Greatest sin: that he does not worship Mammon. Important events in his life: none."

Alfred Nobel saw the light of day on the 21st of October, 1833. The Nobels were a talented family. Alfred's father was himself an inventor. At the time of our hero's birth his parents were residing at Petersburgh. Neither he nor his two brothers Ludwig and Robert, who in later life became nearly as distinguished as Alfred himself, attended any secondary school. They received their great fund of knowledge through private studies. Though thrown on his own efforts, Alfred became highly learned in the humanities even when he was only eighteen. He became a scholar in several languages, like Russian, German, Swedish, French and English. Alfred looked back upon his childhood, as one of misery:

Thus passed some years, while life, with death contending,
Hung over chaos on a single thread.

Alfred's affection towards his mother was beyond common measures. Most probably the *single thread* upon which his whole life was suspended was none other than the mutual affection of son and mother. A bachelor all his life, Alfred's affection was strong and undivided.

No nation can claim his patriotism completely. Indeed, he was above all selfish national prejudices, as will be made clear from a part of his will: the part most important for us. Alfred was a true cosmopolitan. He spent his life almost equally in France, Italy and Sweden and each of these countries exercised its own influence over him. He had for each of these countries a warm corner in his spacious heart.

Nobel spent many years in Paris. To him, Paris was an ocean;

Where passion blows its storms and makes more wrecks
Than the salt brine e'er made.

Here an young girl fixed her attentious on him, and in time Alfred

reciprocated her love. But ere long, death snatched away from him his young love. Most pathetically he sings :

From that hour
I have not heard the pleasures of the crowd
Nor moved in Beauty's eye compassion's tear,
But I have learned to study Nature's book
And comprehend its pages and extract
From their deep lore solace for my grief.

Nobel gave himself diligently to the study of applied chemistry and eventually became the famous inventor of dangerous explosives in the shape of dynamite, smokeless powder, and poisonous gases like Ballistite and C. 89. These inventions of Nobel found extensive use during the last Great War. Apart from applied chemistry, he interested himself in the study of Electricity, Optics, Machinery, Gunnery, Biology and Physiology. He established large factories and began exploiting the markets in several countries like U. S. A., Germany, France, Austria, England, Sweden and Finland. His great successes in business brought him immense wealth. The university of Upsala in due recognition of his scientific talents conferred on him the honorary degree of Ph. D. Since 1880 he was a knight of the Order of the Polar Star, and in 1884 he became a member of the Royal Swedish Academy of Science, of the Royal Society, London, and of the *Societe des Ingenieurs Civiles* in Paris. He was also an officer of the Legion of Honour.

Alfred was a man of versatile genius. He was a poet too of no little merit. At one time he had the ambition of becoming a great poet. Does not Wordsworth say that Poetry is 'the impassioned expresssion on the countenance of science', 'the finer breath and essence of all knowledge'? But he had to give up this idea in favour of scientific researches. Shelley influenced him much and he actually wrote poetry in English. Victor Hugo, the great French writer, invited Nobel several times to his residence.

The most important poem of his is, for us, the one beginning with "*You say I am a riddle.*" as it reveals the author's personal qualities. The poet's ideal of life is clearly and completely put in the following lines of this poem:

I look upon it as a noble gift,
A gem from Nature's hand for man to polish
Till sparkling beams repay him for his toil.

Nobel wrote other poems too. But unfortunately for us he destroyed them all. In 1862 he wrote in Swedish prose *Brothers and Sisters,* but did not finish it. And as a result of his great fascination for the dramatists Ibsen and Bjornson, he attempted to write dramas also. In

imitation of Shelley's *The Cenci* he framed a drama towards the close of his life.

Thus passed in busy solitude, the life of this great inventor, as the world then exalted him. But he had already understood that 'Peace hath her victories no less renowned than war.' He repented the invention of his terrible instruments of war. Confirmed in this idea, he passed away from this world on the 10th of December, 1896. According to his Will, one fifth of his wealth was given away to his relatives and friends. He also made large donations to several institutions like the Swedish Club in Paris, The Austrian Society of the Friends of Peace at Vienna, the Stockholm university and the Stockholm hospital.

The following part of his Will is of the greatest interest to the world as it forms the foundation of the Nobel Prizes: "I leave the whole residue of my estate to the Academy of Science at Stockholm for the purpose of forming a fund, the interest on which shall be distributed by the Academy each year as a reward for the most important and original discoveries or intellectual achievements in the wide field of knowledge and progress, excluding Physiology and Medicine. Although I do not make it an absolute condition, it is my wish that such persons should be specially considered as are successful either in word or deed in combating the peculiar prejudices still cherished by peoples and governments against the inauguration of a European Peace Tribunal. It is my definite wish that all prizes contemplated under my Will shall be awarded to the most deserving without any regard to the question whether he be a Swede or foreigner, a man or a woman."

In the exact fulfilment of Nobel's Will various practical difficulties have been met with. Later, Physiology and Medicine came in for prizes. Though on a closer examination of Alfred's intentions we discover that in fact he intended these prizes to be given to redeem great scientists, gifted poets and true statesmen from all struggle of existence, at the present day, however, these prizes are considered to be great rewards for great achievements. This might perhaps account for Bernard Shaw's first reply, when his name was announced for the Nobel Prize, that he did not stand in need of this life-belt to succour him from poverty.

Laughing Lines.

(Maddavyan)

Boy:—Sir, Why is it that the Main Central Road has several turnings on its course ?

Teacher:—Because, if it were straight, you would have asked me why it is straight.

* * * *

The sun is the husband of the lotus, and the moon, of the water-lily, according to Sanskrit Poets; why not consider the stars to be the husbands of water-weeds ?

* * * *

Boy:—Sir, Does not the Evolution Theory of Darwin prove that our great-grand-fathers were monkeys or some such animals ?

Teacher:—Of course, mine were not. To ask such a question you must be surely descended from donkeys.

* * * *

Teacher:—Poetry is the outburst of all that one has got in him.

Boy:—(somewhat alarmed) Oh! Sir, will the *upperi* and *pappadam* in my stomach now burst out as poetry ?

* * * *

Girl:—You fool, why are you looking at me so keenly ?

Traveller:—Because I have eyes.

Girl:—Or because I have a face ?

* * * *

Boy:—Sir, was Kalidasa or Shakespeare the greater ?

Teacher:—Kalidasa was the greatest of the greatest; but Shakespeare was above him !

* * * *

"Why are the insects falling into the fire ?"

"Because they have not found out your mouth"

* * * *

Logic teacher:—"Connotation increases and denotation decreases.
Denotation increases and connotation decreases."

A boy:—(rising) "So we can prove that the result is zero. Adding we get: Both increase and both decrease."

* * * *

Teacher:—What is the soul without which we cannot exist ?

A Boy:—"Stomach"

Another boy:—"Food"

Third:—"Stomach and food both constitute our soul."

'Conflagration' — 'Fire'

John P. Valavi (Old Boy)

Many young students of English style have a partiality for bombast in their writing and speaking. They are not satisfied by expressing their ideas in a plain, natural, and unaffected manner; they adopt a style of pompous verbiage, neither from negligence nor from ignorance, but thinking they are adding beauty, grace and elegance to what they say, when they are only encumbering the sense with the needless load of words. They over-look the fact that while employing such a style they wholly miss 'the hue and fragrance of the thought'. Their flashy and florid sentences have only the tints of flowers without their sap or root.

Even in conversation, I know some people who affect novel turns of expression and big words—words twice as big as the thing they want to express. This is prompted by the ambition 'to shine in company'. A few months back when I returned from Changanacherry for my vacation, a friend came to my house to ask me how I did. He forced a smile when he saw me, drew himself up a little, and in accents of dignity broke into "I perceive", stopped for a while and then began, "an unaccountable caprice has presided over your person." A smile of self-satisfaction gleamed on his face. I was reminded of the doctor who, being asked by a lady, "Doctor, are artichokes good for children?" answered, "Madam, they are the least flatulent of all the esculent tribe".

The style is suggestive of the qualities inherent in the person. 'The style is the man himself', says Buffon. If you are simple, sincere, and unaffected, surely, the manner or expression will also be simple and intelligble. On the other hand, if you possess any elements of pretence or affectation, you will wrap your ideas in cumbrous, affected and 'tall, opaque words'. 'Strong writers are those who, with every reserve of power, seek no exhibition of strength.'

I remember an incident related by one of my teachers:— One night fire broke out in a house, and a man was sent to fetch the fire-brigade. The man was thinking all the way over the manner in which he was to make the summons. He reached the fire-brigade's camp, took a deep breath, and in his nervous way began:— "Sir, The conflagration has extended its devastating career in my residence, but to the great dismay of all of us the progress of the devouring element could not be arrested." Fire.

Man: "What is the matter, say?"

"Sir, The devouring element did not make its exit, notwithstanding the most energetic efforts of many people. At this rate I deem the

edifice may soon get consumed. It will not be an exaggeration if I assert that the spirit of one who rushed into the fire to save an individual quitted its earthly habitation. So please hurry up".

The fire-man understood something, but with difficulty, and waiting to hear no more ran to see what he could do. But it was too late.

The following may serve as the type of the pretentious style of some people:—

"If by that particular arithmetical rule known as addition, we desired to arrive at the sum of two integers added to two integers. we should find —and I assert this boldly, Sir, and without the fear of successful contradiction —we should find, I repeat— and, Sir, I hold myself perfectly responsible for the assertion I am about to make— that the sum total of all the two integers added to the two integers would be four."

My First Parachute Descent.

By Tas-II U. C.

I was sick with longing to fly in the air and then come to earth perpendicularly. The new aerodome in the capital brought the prospect of my flight nearer. The sporadic telegrams of dangers from the different zones of the world gave me some misgivings, but did not extinguish my ardour. I tossed in bed many a night meditating over my flight.

At last I saw myself in a spacious yard where I beheld that flying dragon into whose belly I was to go for a specified time. I advanced slowly to the station; I saw the Officer in charge, and to him I meant to make my request.

"Well?" asked the man curtly.

"Sir, I desire to fly".

"You mean to come up in the plane!"

"Yes, sir."

"And the charge?"

"Excuse me, sir, I was not aware of it."

"Ah! right, pay it and follow me".

And the fellow walked on.

"Shall I pay it to you, sir."

Humph! No... Yes! All right...That's right, come now".

"Sir, I mean also to descend by parachute from it at a considerable height."

"OH! No, that cannot be, can't be" said the man shaking his head.

"Please, sir, I beg you..."

"But you see, there's only one parachute and that's for me."

"I shall pay for it, sir, if you please, if only you allow me..."

A few minutes passed. The plane began to ascend. I laughed in my exultation. But that laughter was occasionally broken by an involuntary "My God" when the plane pitched at greater angles. I was unable to see anything for a time; the opaque boundaries mercilessly shut me in. I halloed to the pilot. No one heard me, I thought. I shouted again. "Wait! wait!" he said, and after a time the windows on both sides were opened by a switch. Ah! I looked out. The world had turned green all on a sudden. I gazed mutely at the gray patches in a universe of green. Three minutes passed. The pilot asked me to wear the parachute. I wore it according to his hurried instructions, and asked him to test it. He found that a button at the back was not done. O my—! That was a narrow shave.

"Get ready", he said. We were now two thousand five hundred feet away from the solid earth.

"A little lower?"

"Need not, sir," I answered, trying to suppress a shiver.

"Then that's all right." But he added, "If anything goes wrong...?"

"Nothing, sir. Only one number from the last census will be missing; that's all. I don't care".

"I say, wait, I can't allow you to do this. I may get into trouble".

"What's the fellow up to now?" I thought, but said aloud: "Where are we now, sir?"

"Let me see...We are now just above the field." I felt that the plane was going downwards. I knew what he meant, and so, in a flash, I jumped out with my closed parachute.

Whsh-sh-sh! The English Dictionary is full of words, but I am afraid I can find no words to express the sensation of the moment. The objects below rapidly expanded whilst the furthermost horizon advanced, it seemed, towards my feet. The parachute spread out above me. Now I was able to distinguish the land. I saw the roads of the town like the stripes of my bed-sheet. The pace of the descent became slow, so slow that I found it quite inconvenient to be suspended thus in the limitless space.

A whiff of air caused my parachute to swerve violently. The nearness of the roofs terrified me. I was helpless. I thought I should have done better without a parachute. I worked my legs and arms frantically Thud! I awoke with a cry and found myself at the foot of my bed. No parachute, no aeroplane, no roofs, nothing! Nothing but pitch darkness and a sense of relief not unmingled with the disappointment of a man who had been fooled by a dream.

Patient (with fervent gratitude) : "How can I ever repay you for your kindness to me ?"

Doctor: "By cheque, postal order, or cash."

* * *

"Is it true that Smith is a man without faith in anyone ?"

"Yes. If you tell him he is an idiot he won't believe it."

* * *

Beggar: "Have you got enough money for a cup of coffee ?"
Student: "Oh, I'll manage somehow, thank you".

* * *

Visitor: You have painted an angel with six fingers.
—Ever see an angel with six fingers.?"
Artist: "No; but have you ever seen one with only five fingers ?"

CRACKERS.

By Tas.

The Physics Lecturer (when dealing with light and its effects) asks; "You there, when there is faint light only, how do you see an object ?"

Ans: "By a lighted candle, Sir."

Question: "Nonsense. At least answer this. When do you never see an object ?"

Ans: "When we are sand-blind, sir."

* * *

"Why are your teeth so large ?"

"You see they are done according to theory. The word itself is in-size- oars (incisors); therefore they are to be as large as oars.

* * *

Student (producing a four-anna piece): "Well, shopkeeper, I want a pencil and a piece of rubber."

Shopkeeper: "Here they are"— (handing them over along with the small change).

Student: "What on earth is this ?"— (pointing to the change).

Shopkeeper: "That is the balance : three annas two pies; these cost only ten pies."

Student: "Oh! Then, surely, our Zoology department will be put to loss; for they levy four annas for a pencil and a rubber piece when they are not at hand."

Exchange List.

American College Magazine, Madura.
Andhra Christian College Magazine, Guntur.
St. Aloysius' College Magazine, Mangalore.
St. Anne's Parish Monthly, Ohio.
The Annamalai Miscellany, Annamalainagar.
The Bharat Mail Magazine, Madras.
The Barovean: King William's College Magazine, Isle of Man.
The Caritas, Alwaye.
The Carmela, Mangalore.
The Collegian, Hyderabad.
Christian College Magazine, Madras.
The Catholic Leader, Madras.
C. M. S. College Magazine, Kottayam.
Educational India, Masulipatam.
Findlay College Magazine, Mannargudy.
The Field, Madras.
The Franciscan Herald, Chicago.
Federated India, Madras.
The Garland, Bangalore.
Govt. College Miscellany, Mangalore.
Greater India, Calcutta.
The Hindu University Magazine, Benares
The Hindu Theological High-School Magazine, Madras.
The Indian Educator, Madura.
Indian Commerce, Madura.
India and the World, Calcutta.
St. Joseph's College Magazine, Trichy.
St. Joseph's College Magazine, Bangalore.
The Journal of the Royal Society.
Kishoi Raman High School.
Kumbakonam College Magazine, Kumbakonam.
The Light of Asia, Trichy.
Longevity, Madras.
Pudukottai College Magazine, Pudukottai.
Malabar Christian College Magazine, Calicut.
Macmillan's Educational Bulletin, Calcutta.
The Morning Star, Trichinopoly.
The Modern Student, Calcutta.
Mother of Mercy's Message, Trichinopoly.

My Magazine, Madras.
Maharaja's College Magazine, Ernakulam.
The Merry Magazine, Madras.
National College Magazine, Trichy.
The Old College Magazine, Trivandrum.
Our Lady of Sorrows, Chicago.
The Patna Mission Letter, Patna.
Public Health Bulletin, Trivandrum.
The Popular Magazine, Trichinopoly.
Pachayappa's College Magazine, Madras.
Presidency College Magazine, Madras.
Queen Mary's College Magazine, Madras.
The Rajahmundry Arts College Magazine, Rajahmundry
The Zahira, Colombo.
The Scholar, Palghat.
St. Thomas College Magazine, Trichur.
Unitas, Mangalore.
Union Christian College Magazine, Alwaye.
St. Xavier's College Magazine, Calcutta.
St. Xavier's College Magazine, Bombay.
Zamorin's College Magazine, Calicut.
സത്യദീപം; എറണാകുളം.
സത്യനാദം, എറണാകുളം.
ഗുരുനാഥൻ, പറവൂർ.
ചെറുപുഷ്പം, വരാപ്പുഴ.
കർമ്മലകുസുമം, മാന്നാനം.
ആരോഗ്യം.
എസ്സ്. എച്ച്. ലിഗ്, മംഗലപ്പുഴ.

പാഴ്ക്കുടിലിൽ.

(കാകളി)

ഡി. ഡി. തകടിയേൽ ബി. ഏ. (പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി)

I

പാഠശാലയ്ക്കുഞാൻപോകുന്നപാതതൻ
പാർശ്വത്തിലുണ്ടൊരുകൊച്ചുചെററക്കുടിൽ.
ദാരിദ്ര്യനർത്തനഭൂവതുകാണുന്ന
നേരംനെടുതായിനിശ്വസിക്കുന്നുഞാൻ. ൧

ഓലമേഞ്ഞുള്ളൊരുകെട്ടിടമാണ;—തിൽ
ക്കാലത്തുതൊട്ടുവൈകുന്നനേരംവരെ,
ഓലപ്പുഴതിങ്കൽക്കൂടെക്കതിരോന
നാലഞ്ചുപട്ടിണിപ്പാവങ്ങൾദൃശ്യരാം. ൨

അച്ഛനുംനാലുകിടാങ്ങളുംമാത്രമാ—
ണിച്ചെറുമാടത്തിലുള്ളൊരു'ജീവികൾ'.
താതനൊട്ടാതുരനാണപോലപ്പിഞ്ചു-
പൈതങ്ങളിൽവച്ചുമൂത്തതോബാലയും!
'പ്രേമ'യെന്നാണവൾക്കുള്ളപേർയൗവന-
കോമളിമാവിവൾക്കുദ്ഭവിക്കാറുമായ്!
അച്ഛനുംകൊച്ചുസഹോദരന്മാരുമാ-
സ്വച്ഛസ്വഭാവയ്ക്കുജീവനാണെപ്പോഴും! ൩

പൂമന്ദഹാസംപ്രഭാതംപൊഴിക്കവേ
പ്രേമകൈവിട്ടിടുംനിദ്രയെന്നിച്ചലും;
സ്വർഗ്ഗേശവന്ദനംഹാർദ്ദമായ്ച്ചെയ്തവൾ
സ്വഗൃഹജോലികളെല്ലാംനടത്തിടും;
താതസഹോദരന്മാർക്കുസപര്യകൾ
ചെയ്തയൽവീടുകൾപൂകുമവളുടൻ;
ബാലികയ്ക്കന്യഗൃഹങ്ങളിൽക്കിട്ടുന്ന
കൂലിയിൽവേണംകുടുംബംപുലരുവാൻ. ൪

പ്രേമ, തന്നാഗമം പാർത്തുകൊണ്ടന്തിക
പാഴ്ക്കുടിൽമുററത്തുനിൽക്കുമന്നജരിൽ,
ചേണുററ ചുംബനപ്പൂക്കളർപ്പിക്കവേ
കാണുന്നൊരാഹ്ളാദമെന്തുപറയേണ്ടു? ൫

മററുഗ്ഗൃഹങ്ങൾതൻ ദാനങ്ങൾ ബാലിക
കററക്കിടാങ്ങൾക്കു നൽകുന്ന വേളയിൽ,
കെട്ടിയിരിപ്പൊരുതെല്ലുമില്ലെങ്കിലും
സ്പഷ്ടമായ് കണ്ടിടാം സൗഹിത്യനത്തനം.
ഈമട്ടിലുള്ളൊരു സംതൃപ്തി വായ്പിനെ
പ്പൂമണിമേടയിൽ കാണാൻ കഴിയുമോ? ൬

II

കാലമിതുവിധമൊട്ടു കഴിഞ്ഞുപോയ്;
ബാലയോ രോഗപരാധീനയായ്ത്തീർന്നു.
ആരും തിരിഞ്ഞുനോക്കീടുകയില്ലി; വ-
ക്കാരുമൊരാശ്രയമില്ലെന്നുവന്നുപോയ്.
പാവങ്ങളും മർത്ത്യർ തന്നെയാണെന്നൊരു
ഭാവം മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിലില്ലതാൻ.
ഇപ്പാരിലെന്തുവാൻ പാവത്തിനാലംബ-
മപ്പരാശക്തിതൻ ഹസ്തങ്ങളെന്നിയെ. ൭

* * * *

പാതിരാവോളവും പാൽക്കതിർ ചിന്നിയ
വാർതിങ്കളസ്തമിച്ചീടാൻ തുടങ്ങവേ,
യാമിനിതൻ നെടുവീർപ്പെന്നപോലൊരു
തൈമണിത്തെന്നലെമ്പാടും ചരിക്കയായ്! ൮

* * * *

ആ മഞ്ജുദീപം പൊലിഞ്ഞു; കുറിപ്പു ഞാൻ
പ്രേമതന്നന്തിമഗദ്ഗദവാണികൾ:—
"കാരുണ്യമൂർത്തിയാം വിശ്വനിയാമക!
കാത്തുകൊള്ളേണമെൻ ഭ്രാതാപിതാക്കളെ" ൯

കണ്ണീർകലരാതെ കാണുവാനാവില്ല
പുണ്യസംപൂർണ്ണയാം പ്രേമതൻ പാഴ്ക്കുടിൽ. ൧൦

മലയാളനാടകങ്ങൾ

(സെൻറ്ബർക്ക്മാൻസ്കോളേജ് മലയാളസാഹിത്യസമാജത്തിൻെറ അസാധാരണ യോഗത്തിൽ (5—1—112) രാജശ്രീ ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ള അവർകൾ ബി. എ. ബി. എൽ., എം. എൽ. എ. ചെയ്ത പ്രസംഗം.)

കേരളത്തിനു ലഭിച്ച ഒരു വലിയ സൗകര്യം, അതു് ഇന്നത്തെ ആംഗലാധിപത്യത്തിനുമുമ്പിൽ ചരിത്രകാലങ്ങളിൽ എങ്ങും അന്യരാജ്യക്കാരുടെ വാഴ്ചയ്ക്കു വിധേയമായിട്ടില്ലെന്നുള്ളതാണു്. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രത്യേകസ്ഥിതി ഗുണവുമാകാം ദോഷവുമാകാം. പക്ഷെ, നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളവും ഈ നിർബാധാവസ്ഥ ഗുണമല്ലാതെ ദോഷം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല.

ഒരു വ്യക്തിക്കെന്നപോലെ ഒരു സമുദായത്തിനാകട്ടെ ഒരു രാജ്യത്തിനാകട്ടെ അന്യാപേക്ഷകൂടാതെ വർത്തിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. പലർക്കും, പലതും പലരിൽനിന്നു ലഭിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യമുണ്ടു്. ലോകത്തിലെ ഇതര ഭാഗങ്ങളോടു് യാതൊരു സ്പർശവുമില്ലാതെ ശിവലിംഗംപോലെ വളർന്നുവരുന്ന ഒരു ഭൂഭാഗമോ, ജനസമുദായമോ ഉപയോഗപ്രദമായിത്തീരുകയില്ല. അതുകൊണ്ടാണു വിദേശീയരുടെ ആധിപത്യങ്ങൾ ഒരുപ്രകാരത്തിൽ ഏതുരാജ്യത്തിനും ഗുണമാണെന്നു പറയുന്നതു്. കേരളം ആകട്ടെ വിദേശീയാക്രമണങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷപെട്ടിരുന്നു എന്നിരുന്നാലും അതിൻെറ ഫലപുഷ്ടിയും പ്രകൃതിസമ്പത്തും, ഓർമ്മയെത്താത്ത കാലംമുതൽതന്നെ ലോകത്തിലെ സകല പരിഷ്കൃത ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ജനസമൂഹങ്ങളെ ഇങ്ങോട്ടേയ്ക്കു് ആകർഷിച്ചിരുന്നു. റോമാക്കാർ, സിറിയന്മാർ, ഗ്രീക്കുകാർ, ഫിനീഷ്യന്മാർ, ചൈനാക്കാർ, അറബികൾ മുതലായി പല വണിക്സംഘങ്ങളും കേരളവുമായുള്ള അനുസ്യൂതബന്ധം ഏറെനാൾ പുലർത്തിവന്നു. അതിനാൽ ഇക്കൂട്ടരുടെ ആഗമനത്തിനു മുൻപുതന്നെ കേരളത്തിൻേറതായിത്തീർന്നിരുന്ന ആത്മസംസ്കാരരീതി ഈമാതിരി ബഹുവിധസമ്പർക്കംകൊണ്ടു വിചിത്രതരവും പുഷ്കലവുമായി വികസിച്ചതേയുള്ളു. ആര്യന്മാരുടെ ആഗമനത്തിനു മുൻപുതന്നെ കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതായി കണക്കാക്കാവുന്ന ഏഴാമടത്തു കളിപോലും കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഒരുകാലത്തു പ്രാബല്യമുറപ്പിച്ചിരുന്ന റോമാക്കാരുടെ ഒരുവക നാട്യകലാപ്രദർശനത്തിൻെറ പകർപ്പാണെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ടു്. ഏതായാലും ഈ പ്രബന്ധത്തിനു് ഇതിനപ്പുറം കടന്നുള്ള ചരിത്രാന്വേഷണം ആവശ്യമില്ലാത്തതിനാൽ ഈ ഭാഗം ഇങ്ങനെ നിൽക്കട്ടെ.

ഇന്നു നാം കാണുന്നവിധത്തിൽ സംസ്കൃതസാഹിത്യം കേരളീയസാഹിത്യത്തിൽ ഗാഢമായ് ശക്തി ചെലുത്തുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ, കേരളത്തിനു സ്വന്തമായ പല നാട്യകലാപ്രദർശനങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ആദ്യമായി ഇങ്ങോട്ടേയ്ക്കുണ്ടായ ആര്യപ്രവാഹത്തിനുശേഷമാണു് ഇവയിൽ പലതും ഉത്ഭവിച്ചതെന്നു് ഇവ അവലംബിക്കുന്ന കഥകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നെന്നിരുന്നാലും, അപ്രകാരമുള്ള അടിസ്ഥാനങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതലായി ആ രീതികൾക്കു് ആര്യസംസ്കാരത്തോടു് ബന്ധമുണ്ടെന്നു പറയുവാൻ തരമില്ല. കുറവർകളി, ഭഗവതിപ്പാട്ടു്, പാന, കണിയാർകളി മുത

ഥായവ കേരളത്തിലല്ലാതെ വേറെ എങ്ങും കാണാത്തതായ നാട്യകലാരീതികളാണ്. എന്നാൽ, ഈ കളികളിൽ പാടുന്ന പാട്ടുകൾ ആര്യന്മാരുടെ ഇതിഹാസങ്ങളിൽ കാണുന്ന കഥകളെ സംബന്ധിച്ചുള്ളവയുമാണ്.

"ചോനകൻെറ മകളല്ലേ ചീതപ്പെണ്ണേ,
അവക്കല്ലോരാമച്ചാരുടപ്പാനിട്ടേ"

എന്നും,

"എലങ്കയിലുണ്ടൊരുത്തൻ
കാച്ചിലുകയുകിയവെള്ളംപോലെ"

എന്നുംമററും ഉള്ളതു് കേരളത്തിലെ ആദിമനിവാസികളായ അനാര്യന്മാരുടെ കളികളാണെന്നുള്ളതു് അവിതർക്കിതമാണല്ലോ. ഈ വിഭാഗത്തിൽപെട്ടു്, അനന്തരകാലത്തുണ്ടായ ഗീർവാണസാഹിത്യപ്രവാഹത്തിൻെറ പരിപുഷ്ടഫലമായി അഭിനയസ്വാരസ്യത്തിനും സാഹിത്യമാധുര്യത്തിനും സംഗീതപ്രവാഹത്തിനും അതിവിശ്രുതമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള പരിശുദ്ധ കേരളീയനാട്യകലാപ്രദർശനമാണ് നമ്മുടെ കഥകളി.

പതിനേഴാംശതകത്തിൻെറ മദ്ധ്യത്തിൽ ഉദയംചെയ്ത ഈ കേരളീയകല, സാഹിത്യപരമായി, സംസ്കൃതത്തെമാത്രം അവലംബിച്ചാണിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ ആര്യകേന്ദ്രങ്ങളായ മററു ഭൂഭാഗങ്ങളിൽ കാണാത്തവിധത്തിലുള്ള നാട്യകലാരീതികൾ എല്ലാം ഇതിൽ ഏററവും സ്വാരസ്യത്തോടുകൂടി ലയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതു് നമുക്കു ഏററവും അഭിമാനകരമായ ഒരു പരമാർത്ഥമായിരിക്കുമല്ലോ. ഭരതമുനി നാട്യശാസ്ത്രം രചിച്ചതിനെപ്പററിയുള്ള ഇതിവൃത്തം ഇങ്ങനെയാണ്:—ദേവന്മാർ മാനസോല്ലാസത്തിനു പര്യാപ്തമായ ഒരു വിഹാരരീതി ഉണ്ടാക്കിത്തരണമെന്നു് ബ്രഹ്മാവിനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അവിടുന്നു് ഋഗ്വേദത്തിൽനിന്നു് പാഠ്യവും യജുസ്സിൽനിന്നു് അഭിനയവും സാമത്തിൽനിന്നു് ഗീതവും അഥർവ്വത്തിൽനിന്നു് രസവും കൂട്ടിക്കലർത്തി. ശിവൻ ഇതോടുകൂടി താണ്ഡവവും പാർവ്വതി ലാസവും ചേർത്തു. ഈ നൂതനസൃഷ്ടിക്കു് സംപുഷ്ടവും വിശദവും ആയ ഒരു ആകൃതി നൽകുന്നതിനാണത്രേ ഭരതമുനി ആജ്ഞാപിതനായതു്. ഭരതൻ എന്നൊരു മുനി ഉണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നും ഭാവം, രാഗം, താളം ഈ മൂന്നുവാക്കുകളുടെ ആദ്യത്തെ അക്ഷരങ്ങൾ നാട്യകലാസാരസർവ്വസ്വത്തിൻെറ മുദ്രയായി ചേർത്തു് അപ്രകാരം ഒരു സങ്കേതം നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും ഒരഭിപ്രായവുമുണ്ടു്.

എന്തായാലും ദേവന്മാർക്കു ലഭിച്ച ഈ പാഠം കേരളത്തിലെ കഥകളിയിൽ എന്നപോലെ വേറൊരു വിഹാരരീതിയിലും ഇത്ര പൂർണ്ണിമയോടെ പ്രകാശിക്കുന്നില്ല. ഈ കലാശാഖയ്ക്കു് കേരളീയർ നൽകിയ ബഹുമതിയും അത്ഭുതപൂർവ്വമായിരുന്നു. കൊട്ടാരക്കര, കോട്ടയം എന്നീ രാജകുടുംബാംഗങ്ങളെത്തുടർന്ന് ഇന്നോളംവരെ രാജ്യഭരണം നടത്തിവന്നിരുന്ന രാജശേഖരന്മാർ ആട്ടക്കഥകൾ എഴുതിവന്നിരുന്നു. ടിപ്പുവിനെ ഓടിച്ച തിരുവിതാംകൂറിലെ കാർത്തികതിരുനാൾ മഹാരാജാവു് തിരുമനസ്സുകൊണ്ടുതന്നെ അഞ്ചു കഥകൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നു് അറിയാമല്ലോ.

നാട്യകലയുടെ ഉത്ഭവം മതപരമായ അടിയന്തിരങ്ങളിൽനിന്നാണെന്ന് എല്ലാ രാജ്യചരിത്രങ്ങളും തെളിയിക്കുന്നുണ്ടു്. സംസ്കൃതനാടകങ്ങളും ഈ സാമാന്യ നിയമത്തിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമല്ല. അപ്രകാരം ഉത്ഭവിക്കുന്ന വിഹാരങ്ങൾ കാലക്രമത്തിൽ ഇതിഹാസനായകന്മാരെ കടന്നു് ചരിത്രത്തിലെത്തി സമുദായത്തിലേയ്ക്കും പിന്നെ ഭാ

വിയിലേയ്ക്കും പോകുന്നതായാണ് കണ്ടുവരുന്നതു്. ചാരുദത്തൻ, രത്നാവലി, മുദ്രാരാക്ഷസം, മാലതീമാധവം, മുതലായ സംസ്കൃതനാടകങ്ങൾക്കു് മതഗ്രന്ഥങ്ങളോടോ ഇതിഹാസങ്ങളോടോ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ല. എന്നാൽ ഈ നാടകങ്ങൾ ഉണ്ടായി അനേകശതവർഷങ്ങൾ കഴിയുകയും അവ കേരളത്തിൽ പ്രചാരത്തിൽ വരികയുംചെയ്തതിനുശേഷം കേരളീയർ സ്വന്തമായി ഒരു അഭിനയരീതി നിർമ്മിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മുൻപറഞ്ഞ അന്തരാളഘട്ടങ്ങളിൽക്കൂടി പുറകോട്ടു് പോയി പുരാണേതിഹാസങ്ങളിൽ പ്രവേശിച്ചു് കഥകളിക്കു് കഥകൾ നേടിയതു് വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു. ഒരു പക്ഷേ, കേരളത്തിന്റെ സ്വതന്ത്ര ബുദ്ധിയായിരിക്കാം ഇതിന്റെ കാരണം.

ദൈവികത്വം പരിപൂർണ്ണമായോ അപൂർണ്ണമായോ ഉള്ളവരോ, എന്തായാലും മനുഷ്യത്വത്തിൽനിന്നു വിദൂരരോ ആയ കഥാപാത്രങ്ങളെ മാത്രമെ കഥകളിയിൽ കാണുന്നുള്ളൂ. ദൂതൻ, ബ്രാഹ്മണൻ, മുതലായ താണതരക്കാർക്കു് പ്രധാനകഥാപാത്രങ്ങളുടെ സ്ഥാനം കൊടുത്തിട്ടില്ലെന്നു് വേഷങ്ങൾതന്നെ തെളിയിക്കുന്നതാണു്. സംസ്കൃതനാടകനിയമങ്ങളെ ചിലകാര്യങ്ങളിൽ അനുസരിച്ചും ചിലപ്പോൾ നിഷേധിച്ചുമാണു് കഥകളികൾ ചമച്ചിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ പാശ്ചാത്യകലകളിൽനിന്നു് പൌരസ്ത്യകലാസമ്പത്തിനെ മാററി നിറുത്തുന്ന വ്യത്യാസം കഥകളിയിലും സ്പഷ്ടമായി കാണ്മാനുണ്ടു്. "Tragedies" എന്നു പറയുന്ന ദുഃഖപര്യവസായികളായ നാടകങ്ങൾ നമുക്കില്ല, പാശ്ചാത്യർക്കുണ്ടു്. "Classical tragedies" എന്ന ആദിമമാതൃകകളുടെ കാലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം പാശ്ചാത്യർ വളർത്തിയതായ വിനോദരസം നമ്മുടെ നാടകങ്ങളിലും കഥകളിയിലും അത്ര ശക്തിയോടെ വന്നിട്ടില്ല. ഇതിനുള്ള കാരണം കലാവിദ്യയുടെ അന്തിമലക്ഷ്യത്തെക്കുറിച്ചു് പാശ്ചാത്യരും പൌരസ്ത്യരും തമ്മിലുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസമാണു്. മനുഷ്യത്വത്തിനു് അതീതസ്ഥിതിയിൽ അപ്രാപ്യവും ദൈവികത്വത്തോടുമാത്രം സംബന്ധപ്പെട്ടതും ആയ അവികലമായ പൂർണ്ണിമയാണു് പൌരസ്ത്യകലകളുടെ ലക്ഷ്യം. അതുകൊണ്ടാണു് നൃത്തം, നാട്യം, മുതലായ കലാശാഖകളിൽ പാർവതീ പരമേശ്വരന്മാരെയും മററും സംബന്ധിപ്പിച്ചു് അവയുടെ ദൈവികമായ അപ്രമേയവ്യാപ്തി പൌരസ്ത്യകലാകാരന്മാർ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതു്.

പാശ്ചാത്യർ പരിതസ്ഥിതികളുടെ പരമാർത്ഥസ്വഭാവത്തെയാണു പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതു്. കലാകുശലൻ അവിടെ കണ്ണാടി, താഴേയ്ക്കും ഇവിടെ മുകളിലേക്കുമാണു് തിരിച്ചു പിടിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ദൈവികത്വത്തിൽ ദുഃഖത്തിനോ വിനോദാദി രസങ്ങൾക്കോ സ്ഥാനമില്ല. ഈ വ്യത്യാസം മനസ്സിലാക്കാതെയാണു നമ്മുടെ കലാവിദ്യ വിലക്ഷണവും ബീഭത്സവും ആണെന്നു ഉപരിപ്ലവബുദ്ധികളായ കഴ്സൺ പ്രഭു മുതലായവർ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്.

അതുകൊണ്ടു "Mysteries, Miracle plays, Lyturgical dramas" എന്നതുപോലെ കേരളത്തിനുകിട്ടിയിട്ടുള്ള ഇതിഹാസനാട്യപ്രദർശനമാണു് കഥകളി. 'Masque' എന്നുപറയുന്ന മുഖകവചത്തിനുപകരം ഇവിടെ ചുട്ടി കുത്തുക എന്ന ഏർപ്പാടുണ്ടു്. കഥാപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടു് സംഭാഷണം ചെയ്യിച്ചു് അവരുടെ അസാധാരണത്വത്തിനോ അഭൌമപ്രകൃതിക്കോ ഭംഗം വരുത്തേണ്ടെന്നു വിചാരിച്ചു് ആംഗ്യങ്ങൾ അവലംബിക്കുകകൂടി ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. രാജാക്കന്മാർ, മന്ത്രിമാർ, സേനാനിമാർ, അന്തഃപുരതരുണിമാർ, മുതലായവരെയാണു് കഥകളികളിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നതെന്നിരുന്നാലും അവർക്കും അക്കാലങ്ങളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന അതുപോലെയുള്ളവർക്കും തമ്മിൽ യാ

തൊരു സാമ്യവും നൽകിയിട്ടില്ല. താളം, മേളം, അഭിനയം, നൃത്തം, ഗാനം എന്നിങ്ങനെ ഒരു നാടകത്തിനു ലഭിക്കാവുന്ന സകല അലങ്കാരങ്ങളും ഒന്നുചേർത്തു ഏററവും ഹൃദ്യമായ രീതിയിൽ പുരാണകഥകളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു അഭിനയരീതി ലോകത്തിൽ മററെവിടെയും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഇതിനോടുകൂടി അന്തവൈകവേദ്യമായ സാഹിത്യമധുരിമകൂടിച്ചേർന്ന് ഈ കലാശാഖ പരിലസിക്കുന്നു. വെറുതേയല്ലാ നമ്മുടെ രാജാക്കന്മാർ ഇതിൽ ഭ്രമിച്ചുപോയതു്.

നാടന്മാരുടെ, അതായതു കഥകളിവേഷക്കാരുടെ, കാര്യം പറയുകയാണെങ്കിൽ അവിടെയും നമുക്കു് പരമചാരിതാർത്ഥ്യം ആസ്വദിക്കാവുന്നതാണു്. ഇടപ്പള്ളിരാമവാര്യർ കേശവക്കുറുപ്പു്, ഇട്ടിരാരിശ്ശമേനോൻ, മാത്തുപ്പണിക്കർ, തോട്ടം പോററി, ഈശ്വര പിള്ള വിചാരിപ്പുകാർ, മുതലായ പ്രസിദ്ധനടന്മാരെപ്പററി നാം പല കഥകളും കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലൊ. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അനുജൻ കുഞ്ഞുണ്ണിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ അഭിനയവൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെക്കുറിച്ചു് ഈയിടെ കൃത്യബോധസമ്പന്നമായ ഒരു പ്രസ്താവന വായിക്കുവാനിടയായി. ലോകവിശ്രുതന്മാരായ കലാകുശലന്മാർ, കഥകളിക്കു നൽകിയിട്ടുള്ള അഭിനന്ദനസഹസ്രങ്ങൾ പ്രത്യേകം സ്മരണീയവുമാണല്ലൊ. ഇന്നാളിൽത്തന്നെ രണ്ടായിരം രൂപയാണു് ഒരു മദാമ്മ ഇതിനായി ഉഴിഞ്ഞെറിഞ്ഞതു്.

ഇങ്ങനെയൊക്കെ ഇരുന്നാലും കഥകളി ഇനിമേൽ പ്രചുരപ്രചാരത്തിൽ ഉദ്ധരിക്കേണ്ടതായ ഒരുകലാവിദ്യയാണെന്നു എനിക്കഭിപ്രായമില്ലെന്നു സാദരം അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു. മദാമ്മമാരുടെ ഉദാരസംഭാവനകളോ കലാമണ്ഡലജീവികളുടെ വിപുല സഞ്ചാരങ്ങളോ എൻെറ ഈ എളിയ അഭിപ്രായം മാററുന്നതിനു് എന്നെ സഹായിക്കുന്നമില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ; ഈ പരിഷ്ക്കാരകാലത്തു് ഇതിനു യാതൊരുസ്ഥാനവുമില്ല. പത്തോ നൂറോ പേർക്കുമാത്രം കാണുവാനല്ലാതെ ഒരു പുതിയ നാടകപ്പുരയിൽ ക്ലാസ്സുതിരിച്ചു രണ്ടായിരം മൂവായിരം ആളുകളേയും ഇരുത്തി ഇലക്ട്രിക്കു ദീപത്തിൻെറ സഹായത്താൽ അഭിനയിക്കുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ല. തടിയൻ അരങ്ങുവിളക്കും ഉദയം വരെ കളിയും തറയിൽ നില്പും ഉരലിന്മേൽ ഇരിപ്പും അല്ലാതെ ഒന്നുംഇതിനു ചേരുന്നതല്ല. അടുത്തുനിൽക്കുന്ന ഭാര്യയെ വിളിക്കുന്നതിനു തറയോളവുംതാണു് താമരയുണ്ടാകുന്ന സസ്യശാസ്ത്രഘട്ടങ്ങൾ എല്ലാം താളമേളങ്ങളോടെ കൈകൊണ്ടു വർണ്ണിച്ചു് ഒരു നാഴിക കൊണ്ടു് "അംബുജാക്ഷി!" എന്ന സംബോധന വാർത്തെടുക്കുക ഒരുവിധത്തിൽ ഉൽകൃഷ്ടമായ അഭിനയ രീതിയാണെന്നിരുന്നാലും അത്രയും കാലം കളയുവാൻ നമുക്കു നിവൃത്തിയല്ല. ആറുനാഴികകൊണ്ടു് അഷ്ടകലാശം ചവുട്ടി ആസനസ്ഥനാകുന്ന രാജാവിൻെറ മുമ്പിൽ മിഴിച്ചിരിക്കുന്നതിനു നമുക്കു സൌകര്യമില്ല. നമ്മേക്കാൾ കായപരിമിതിയും ബലവും വളരെക്കൂടിയിരുന്ന പൂർവ്വികന്മാർ ഉപയോഗിച്ചുവന്ന ശസ്ത്രാസ്ത്രങ്ങൾ കണ്ടു അത്ഭുതവും ആദരവും വളർത്തി ആ പുരാതനവസ്തുക്കൾ അറയിൽ ഒരിടത്തു നിക്ഷേപിക്കുകമാത്രമാണു് നമ്മാൽ കരണീയമായിട്ടുള്ളതു്. അല്ലാതെ അതും വലിച്ചെടുത്തുകൊണ്ടു് യൂറോപ്യൻ യുദ്ധപംക്തികളിൽ ചെന്നുനിന്നാൽ ചീറിവരുന്ന വെടിയുണ്ടയോ ആകാശത്തിൽ നിന്നു വർഷിക്കുന്ന ബോംബുകളോ നമ്മെ തട്ടിക്കൊണ്ടു പോവുകതന്നെ ചെയ്യുന്നതാണു്.

തുള്ളൽ, കൂത്തു്, പാഠകം മുതലായ നാട്യകലാവിധങ്ങളെ കുറിച്ചു് വിവരിച്ചു പറയേണ്ടതായ ആവശ്യംഇല്ല.

ഇനിയാണു് നമുക്കു നാടകത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കേണ്ടതു്.

സാഹിത്യസംബന്ധമായ പല മലയാളപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടേയും എന്നപോലെ നാടകങ്ങളുടേയും മാർഗ്ഗദർശി നമുക്കു സംസ്കൃതമാണു്. സംസ്കൃതത്തിൽ ഒന്നാംതരം നാടകങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവ എഴുതിയകാലത്തു എല്ലാവക്കും ഒരുപോലെ കണ്ടാനന്ദിക്കുന്നതിനുള്ള കഴിവോ അപ്രകാരം അവ പ്രചരിപ്പിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശമോ ഉണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. കൃസ്തുവിനു് മൂന്നുനാലുശതവർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ സംസാരഭാഷ എന്നനില നശിച്ചുപോയിരുന്ന സംസ്കൃതത്തിൽ പിന്നീടു് വളരെ ശതവർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം രചിക്കപ്പെട്ടതായ ഈകൃതികൾ ഒരു പക്ഷെ പണ്ഡിതന്മാരാൽ അലംകൃതങ്ങളായിരുന്ന രാജസദസ്സുകളുടെ ഉപയോഗത്തിനുവേണ്ടിയും കേവലം ഒരു സാഹിത്യവിഹാരമായും ഉണ്ടാക്കിയവയായിരുന്നിരിക്കണമെന്നുള്ളതു തീർച്ചതന്നെ. കേരളത്തിലെ നാടകങ്ങൾ സുപ്രസിദ്ധസംസ്കൃതനാടകമായ അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിന്റെ പരിഭാഷയോടുകൂടിയാണു് ആരംഭിക്കുന്നതെന്നുള്ളതിനാൽ സംസ്കൃതനാടകങ്ങളുടെ വിവത്തനത്തിൽ നാം എത്രമാത്രം സമ്പന്നന്മാർ ആണെന്നു് ഒന്നു നോക്കി സംതൃപ്തിസമ്പാദിക്കുന്നതിൽ അനൌചിത്യമില്ല. ഭാസന്റെ ചാരുദത്തൻ, ശൂദ്രകന്റേതെന്നു പറയുന്ന മൃഛകടിക, കാളിദാസന്റെ ശാകുന്തളം, മാളവികാഗ്നിമിത്രം, വിക്രമോർവ്വശീയം, ഭവഭൂതിയുടെ ഉത്തരരാമചരിതം, മാലതീമാധവം, മഹാവീരചരിതം, ഭട്ടനാരായണന്റെ വേണീസംഹാരം, വിശാഖദത്തന്റെ മുദ്രാരാക്ഷസം എന്നിങ്ങനെ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധി കേട്ടിട്ടുള്ള സകല നാടകങ്ങളും നാം മലയാളത്തിലേക്കു് ആക്കിക്കഴിഞ്ഞു. ഇവയെല്ലാം ദീർഘകാലപരിചയംകൊണ്ടു് അസ്സൽ മലയാളകൃതികളായി നമുക്കു തോന്നിപ്പോകുന്നുണ്ടു്.

സംസ്കൃതത്തെ അനുകരിച്ചാണെന്നിരുന്നാലും നമുക്കു സ്വന്തമായി പല ഭാഷാനാടകങ്ങളും ഇല്ലെന്നു പറയുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. പാണ്ഡവവിജയം, കല്യാണീനാടകം, പാർവതീപരിണയം, ജിനോവാനാടകം, ഇങ്ങനെ പലതും ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ഇവയൊന്നും അഭിനയം ഉദ്ദേശിച്ചു് എഴുതിയിട്ടുള്ളതല്ലാത്തതിനാലും, നാം ഇവിടെ നാടകവേദിയുടെ ചരിത്രമാണു് ആരായുന്നതെന്നുള്ളതുകൊണ്ടും നമുക്കു് ഇവിടെ താമസിച്ചിട്ടു് ആവശ്യം ഇല്ല

ഏകദേശം ൧൦൬൦-ാമാണ്ടോടടുത്താണെന്നു തോന്നുന്നു, വിദേശീയരായ സംഗീതനാടകക്കാർ കേരളത്തിലേക്കു കടന്നതു്. അതിനുമുമ്പു് ശാകുന്തളം, ജാനകീപരിണയം മുതലായ ഭാഷാനാടകങ്ങൾ കേരളീയർ അങ്ങിങ്ങായി അഭിനയിച്ചുവന്നു. കഥകളിയുടെരീതിയിൽ പ്രഭുവസതികളിലോ ഉദ്യോഗസ്ഥരുടെ വസതികളിലോ മുററത്തുമാറി ചരിച്ചുകെട്ടുന്ന ഒരു ഓലപ്പുരയുടെ കീഴിൽ പലകകൊണ്ടു തല്ക്കാലത്തേക്കുണ്ടാക്കുന്ന സ്റ്റേജിൽ മൂന്നുകർട്ടൻ ഇട്ടു്, അനവധി ഭിത്തിച്ചിമ്മിനിവിളക്കുകൾ നിരത്തിവച്ചു് മുൻപിൽ ആകാശത്തിൻകീഴിൽ ഇരിക്കുന്നവക്കു് കാണുവാൻ അഭിനയിക്കുന്നു. വീട്ടുകാരനോടുള്ള ആദരവും ഭയവും അനുസരിച്ചു് പൊലിവു നടത്തിപ്പണപ്പിരിവും ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇല്ലാത്ത ചിലഭാഗങ്ങൾ ആദ്യം അഭിനയിക്കുന്നുണ്ടു്. സൂത്രധാരൻ പ്രവേശിച്ചു് വിനോദാസ്യത്തിനുവേണ്ടി വിദൂഷകനെ വിളിച്ചു് ഗണപതി സരസ്വതി എന്നീദേവതകളെ പൂജിക്കുവാൻ ഒരുങ്ങുന്നു. രണ്ടാമത്തെ കർട്ടൻ പൊങ്ങുമ്പോൾ ആനത്തലയോടുകൂടി ഒരു പീഠത്തിൽ കാണുന്നതു ഗണപതിയാണു്. സരസ്വതിയുടെ വേഷവും നായികയുടെ വേഷവും ഒന്നുതന്നെ. സരസ്വതിയായി വരുമ്പോൾ രാജ-

പ്പാർട്ടിൻെറ തൊപ്പി ആ വേഷക്കാരൻെറ തലയിൽ ചരിച്ചുവച്ചേക്കുമെന്നൊരു വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ. വിദൂഷകൻെറ സ്തോത്രങ്ങൾ വികടത്വത്തിൻെറ ശുഷ്കഭാഗങ്ങൾ ആയിരിക്കുമെന്നു തന്നെയല്ല "പുരചാണിയുന്നതിനു തടിപിടിച്ചുതരാമോ" എന്നു ഗണപതിയോടും "കൊച്ചുപെണ്ണേ! നിന്നെ ഞാൻ വിവാഹംകഴിച്ചുകൊള്ളട്ടയോ?" എന്നു സരസ്വതിയോടും ആ വിദ്വാൻ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നുമുണ്ട്.

ഇതോടുകൂടി മലയാളത്തിലേക്ക് തമിഴ്നാടകക്കാരുടെ വരവുണ്ടായി. രാമുഡു, സുബ്ബുഡു, ഗണേശൻ, വൈത്തി, കല്യാണരാമയ്യർ, ഗോപാൽറാവു, പാലക്കാട്ടു പരമേശ്വരയ്യർ, ചിന്നസ്വാമാ, ആൾവാർ, ബാലാമണി, എന്നിങ്ങനെ സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ആളുകളാണ് തമിഴ്നാടകവുമായി വന്നിരുന്നതു്. അഭിനയത്തിനും ഇക്കൂട്ടർ ഏതാണ്ടൊരു സ്ഥാനം കല്പിച്ചിരുന്നു. ഭാഷാനാടകങ്ങളിൽ ഇല്ലാതിരുന്ന സംഗീതം മലയാളികൾക്ക് പരിചയപ്പെടുവാൻ ഇടയായതു് ഈ വിദേശീയനാടകങ്ങളിൽ നിന്നുമാണ്.

അതുകൊണ്ടു് പിന്നീടുണ്ടായ ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം, സംഗീതനൈഷധം, സദാരാമ എന്നീ നാടകങ്ങളിൽ ഭാഷാനാടകങ്ങളിലെ ശ്ലോകരീതിയും തമിഴ്നാടകത്തിലേ സംഗീതവും ഏകീഭവിച്ചു കണ്ടു. തമിഴ്നാടകത്തിലേ കള്ളൻപാർട്ടു് അതേരൂപത്തിൽ ഇവിടെയും പകർത്തിയിരിക്കുന്നതായി കാണാം. പാട്ടിനുവേണ്ടി ഔചിത്യം ബലികഴിക്കുന്നതിനു് ഒരു മികച്ച ദൃഷ്ടാന്തം

'മാടത്തിൻ കീഴിൽ വസിപ്പതു
മഞ്ഞക്കിളിയോ മരനായോ' എന്നുള്ളതാണ്.

മഞ്ഞക്കിളിയേയും മരനായേയും കണ്ടാൽ തിരിച്ചറിയാൻപാടില്ലാത്തതു തമിഴ്പാട്ടുകളുടെ മട്ടു കിട്ടണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹക്കൂടുതലിനാൽ ആണ്. ഇതോടുകൂടി നാടകംതന്നെ ജീവിതവൃത്തിയാക്കി അംഗീകരിച്ച കുറേ നടന്മാരും ഉണ്ടായി. രാജാപ്പാർട്ടുകാരൻ കുതാവു വളർത്തിനീട്ടിയും സ്ത്രീപ്പാർട്ടുകാരൻ തലമുടി മുഴുവൻ വളർത്തിയും നടന്നിരുന്നതിനാൽ വേഷധാരണത്തിനു പ്രയാസം കുറഞ്ഞതോടുകൂടി സുന്ദരമ്മന്യന്മാരും കാമിനീചിത്തതസ്കരന്മാരും ആയ യുവാക്കന്മാർക്ക് ഒരു വേഷമാതൃകക്കൂടെ ലബ്ധമായി. ഇക്കാലത്തു വിദൂഷകൻെറ ഉപദ്രവം വിഷൂചികയുടെ ഉപദ്രവത്തേക്കാൾ കക്ശതരമായിരുന്നു.

ഇതു് ഭാരതീയസാഹിത്യത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കുറവിനെ കാലാനുസൃതമായി പരിഹരിക്കുവാനുള്ള ശ്രമത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന വൈലക്ഷണ്യമാണ്. പ്രാചീനകാവ്യകർത്താക്കളുടെ ആദർശമാഹാത്മ്യത്തിൽനിന്നു വളരെ ദൂരെ നില്ക്കുന്ന ഇദാനീന്തനന്മാരായ സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു് ഫലിതം ഹൃദ്യമായ ഒരു രസം തന്നെയാണ്. പഴയതോതു പിടിച്ചും പഴയ കഥകൾ അടിസ്ഥാനമാക്കിയും രചിച്ചുവന്ന നാടകങ്ങളിൽ പരിപൂർണ്ണവിനോദരസം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതായ കഥാപാത്രങ്ങളെക്കൊണ്ടുവരുവാൻ നാടകകർത്താക്കൾ ശക്തരായിരുന്നുമില്ല. അതുകൊണ്ടു കഥയോടു ബന്ധം ഇല്ലാത്ത ഒരു അസംബന്ധക്കാരനെ രംഗത്തിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യം വന്നുകൂടി. അവനാകട്ടെ ദുഷ്ഷന്തൻ ശകുന്തളയെ മറന്നോ ഇല്ലയോ, കണ്വൻ താപസനാണോ അതോ കുഞ്ഞുമഹമ്മദ്ഹാജിയുടെ ചേട്ടനാണോ എന്നൊന്നും നോക്കേണ്ടതായ ആവശ്യം ഇല്ല. തന്നെ ഏതുകാര്യത്തിനു നിയമിച്ചുവോ അക്കാര്യം സ്ഥാനത്തിലും അസ്ഥാനത്തിലും നിർവ്വഹിക്കണമെന്നേയുള്ളൂ.

ഇങ്ങനെയൊക്കെ സമാധാനപ്പെടാമെന്നിരുന്നാലും നായകവിരഹത്തിൽ പരമാതുരയായി വിലപിക്കുന്ന നായിക "തോഴീ, എന്നെ താങ്ങിയിരിക്കുന്നതാരാണ്." എന്ന ചോദിക്കുമ്പോൾ "തുമരപ്പറമ്പിലെ കൊച്ചുകുഞ്ഞുചേട്ടനാണ്" എന്നും, പുത്രന്റെ അകാലമരണത്തിൽ വാവിട്ടു നിലവിളിക്കുന്ന ചന്ദ്രമതിയോട്:— "കരയല്ലേ ഒരു സിങ്കിൾ ചായ വാങ്ങിത്തരാം" എന്നും ഒക്കെപ്പറഞ്ഞു വികാരപാരമ്യത്തിന്റെ നിർഭരശക്തി നശിപ്പിക്കുന്ന ഇവന്റെ പല്ലു മുപ്പത്തിരണ്ടും താഴെയിടണമെന്ന തോന്നാത്തവരായി ആരും ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.

അതുവരെ അഭിനയത്തിലും പാട്ടിലും ഒന്നുംഅപാകത വരാതെയിരുന്ന മലയാള നാടകത്തിന്റെ പിന്നത്തെഗതി, സർവ്വേശ്വരാ! ഭയങ്കരംതന്നെയാണേ! മുമ്പുപറഞ്ഞതു പോലെ ആദ്യംവന്ന തമിഴ്ഡ്റാമാക്കാർ തരക്കേടില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ പിന്നീട് മധുരതിരുനെൽവേലി ഭാഗങ്ങളിൽനിന്ന് കുറെ കടലക്കച്ചവടക്കാരും കച്ചവടക്കാരികളും തീവണ്ടിവഴി ഇങ്ങോട്ടെത്തി, വെളിമ്പുരയിടങ്ങളിൽ ഓലക്കോട്ടകൾകെട്ടി. കൺട്രാക്ററർമാർ പണം ഉണ്ടാക്കുവാനും തുടങ്ങി. അക്ഷരമെന്നുള്ളതു് അങ്ങാടിമരുന്നോ പച്ചമരുന്നോ എന്നറിവില്ലാത്ത കൺട്രാക്ററർമാരും, ശ്രീകൃഷ്ണൻ എന്നയാൾ തുണിക്കച്ചവടക്കാരനോ റെയിൽവേഗാർഡോ എന്നുനിശ്ചയമില്ലാത്ത നാടകക്കാരും, ചാരായഷാപ്പും, കൊൾളാങ്കിടിയും, വിളക്കിനേറും, തമ്മിലടിയും എല്ലാംകൂടിച്ചേർന്ന് മലയാളികളുടെ വാസനയെ പാതാളത്തിലും താഴേക്കു താഴ്ത്തി.

തമിഴ്ഡ്റാമാക്കാരെ അനുകരിച്ച് കോവിലൻചരിതം, അല്ലിറാണി, വള്ളീകല്യാണം, ഗുലേബക്കാവലി, പാരിജാതപുഷ്പഹരണം, പാഴ്സിലളിതാംഗി, മദനസേനചരിതം എന്നിങ്ങനെ മലയാളത്തിൽത്തന്നെ പല സംഗീതനാടകങ്ങളും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ എലിസബത്തിൻകാലം കഴിഞ്ഞിട്ട് ൧൭-ാം ശതകത്തിൽ വന്നുചേർന്ന കുഴപ്പങ്ങൾ എല്ലാം ഇവിടെ കാണുവാനുണ്ടു്. അവിടെ ൧൬൪൨-ാം വഷത്തിൽ ഒരു രാജകീയവിളംബരം ഉണ്ടായി. നാടകക്കാരെ മോഷ്ടാക്കളെയും മററുക്രിമിനൽപുള്ളികളേയുംപോലെ ശിക്ഷിക്കണമെന്നായിരുന്നു അതിന്റെ സാരം. ൧൬൪൭, ൧൬൪൮, ൧൬൪൯ ഈ വഷങ്ങളിലും ഇതുപോലെയുള്ള പാർലമെണ്ടുനിയമങ്ങൾ അവിടെ ഉണ്ടായതായും ഒട്ടുവിലത്തെ നിയമം അനുസരിച്ച് നടന്മാരെ പബ്ളിക്കുസ്ഥലങ്ങളിൽ വച്ച് ചമ്മട്ടികൊണ്ടു് അടിക്കണമെന്നു വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നതായും കാണാവുന്നതാണ്. ഇതിൽനിന്നു കാണാവുന്നതു് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇക്കൂട്ടരുടെ നികൃഷ്ടവൃത്തികൾ ഒരു ശതവർഷത്തിൽക്കൂടുതൽ നീണ്ടുനിന്നിരുന്നു എന്നാണ്. അങ്ങനെയാണ് ഇവിടെയും വരുവാൻപോകുന്നതെങ്കിൽ കാര്യം മഹാ കഷ്ടമാകുമെന്നേ പറയുവാൻ ഉള്ളൂ.

ന നടാ ന വിടാ ന ഗായകാഃ
ന ച സഭ്യേതരവാദ ചുഞ്ചവഃ
നൃപമീക്ഷിതു മത്രകേ വയം
സ്തനഭാരാ നമിതാ നയോഷിതഃ

എന്നു ഭർത്തൃഹരി പറയുന്നു. അതിന്റെ സാരം:— ഒരു കൂട്ടർ പറയുകയാണ്, 'ഞങ്ങൾ രാജാവിനെ കാണ്മാൻ ആരാണ്? ഞങ്ങൾ നടന്മാരല്ല, പാട്ടുകാരല്ല, ആഭാസന്മാർ അല്ല, തേവിടിശ്ശികളും അല്ല. പിന്നെ ഞങ്ങൾ രാജാവിനെ എന്തിനു കാണണം?'

നമ്മുടെ രാജാക്കന്മാർക്കും നമ്മുടെ അഭിനയവിദഗ്ദ്ധന്മാർക്കും ഇതു് ഒരുനല്ലസർട്ടിഫിക്കേററുതന്നെ. കേരളത്തിനെപ്പററി ഇക്കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ കുററം പറയേണ്ടതായ

ആവശ്യമില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിൽതന്നെ നാടകക്കാൎക്കു് മാന്യത ഉണ്ടായതു് പത്തൊൻപതാം ശതകത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലാണു്. രാജ്യത്തിൽ പരമോൽകൃഷ്ട സ്ഥിതികൾ ഉള്ളവരുടെ ആഭിമുഖ്യങ്ങളും, സർവകലാശാലാസന്താനങ്ങളുടെ അഭിനയപരിശീലനവും ഈ പരിവൎത്തനത്തിനു കാരണങ്ങളാണു്. മഹായുദ്ധകാലത്തിൽ യുദ്ധത്തിനുവേണ്ടി നടന്ന നാടകാഭിനയങ്ങളിൽ കൊട്ടാരം മുതൽ താഴോട്ടുള്ളവരെല്ലാം ഭാഗഭാക്കുകളായതോടുകൂടി ഇംഗ്ലീഷ് നാടകവേദിക്കു് അനന്യസുലഭമായ മാന്യതലബ്ധമായി. അതുകൊണ്ടു് ആ പ്രകാരമുള്ള ഒരു സ്ഥിതിവൈശിഷ്ട്യം ഇവിടെയും വരുമെന്നു് നമുക്കാശിക്കാം.

പ്രധാന നഗരങ്ങളിൽ ഊക്കൻനാടകക്കൊട്ടകകൾ കാണുവാൻ ഉണ്ടെങ്കിലും നമ്മുടെ പാർസിലളിതാംഗിമാരും ഹരിശ്ചന്ദ്രചക്രവൎത്തിമാരും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലെ കയ്യാലകൾ ചവിട്ടിത്തകൎക്കുന്നതായി ധാരാളം കാണുന്നുണ്ടു്. ചെമന്നമണ്ണുനിറഞ്ഞ ഒരു പുരയിടത്തിൽ ഒരു രാവിലെ കുറെയേറെ ബീഡിത്തുണ്ടും സാധാരണയിൽകൂടുതൽ നനവും മുറുക്കിത്തുപ്പലും കാണുന്നതായാൽ ആ സ്ഥലം തലേരാത്രിയിൽ ചില രാജശേഖരന്മാരുടേയും രാജകന്യകമാരുടേയും പ്രണയമധുരങ്ങളായ ആരാമങ്ങളാൽ നിറയപ്പെട്ടതായിരുന്നു എന്നും, അവിടെക്കാണുന്ന കയ്യാലയുടെ പുറത്തിരുന്നാണു് ഒരു രാജാധിരാജൻ അതിവിസ്തൃതമായ തന്റെ സാമ്രാജ്യം ഭരിച്ചതെന്നും തീൎച്ചപ്പെടുത്താവുന്നതാണു്. രംഗത്തിന്റെ ആദ്യവസാനഘട്ടങ്ങളിൽ കർട്ടൻ പൊങ്ങുന്നതും താഴുന്നതും ഇക്കാലത്തെ ഒരു പ്രസവവേദനയുടെ കഷ്ടപ്പാടോടുകൂടിയാണു്. ചരടു കയറിപ്പിണയുകയാണെങ്കിൽ രംഗാവസാനത്തിൽ മരിച്ചുവീണനടൻതന്നെ എഴുനേററു് ചരടു ശരിയാക്കി മരണം അഭിനയിക്കുന്നതിനായി വീണ്ടും കിടക്കേണ്ടി വരുന്നതാണു്. പെട്ടെന്നു താഴെക്കു വരുന്ന കൂട്ടത്തിൽ വല്ല രാജാവിന്റെയും തലപൊട്ടിയേക്കാനും മതി

സ്റ്റേജിന്റെ മുൻവശത്തു് വലത്തുമാറി ഒരു സുന്ദരവിഡ്ഢിയെ എപ്പോഴും കാണാമെന്നുള്ളതാണു് വലിയ സങ്കടം. തയ്യൽമിഷ്യന്റെ ജാതിയിൽ ഒരു ഹാർമ്മോണിയവുമായി, ചീകിഒതുക്കിയ തലമുടിയോടും ലോലമായ സിൽക്കുഷർട്ടോടും കൈനിറയെ പൊന്നാഭരണങ്ങളോടുംകൂടി കാണപ്പെടുന്ന പക്കാപ്പാട്ടുകാരന്റെ അടുത്തു് ഇന്ദ്രനും ഇന്ദ്രാണിയും തമ്മിൽ പ്രണയകലഹങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നു; ശ്മശാനഭയാനകതയിൽ ഹരിശ്ചന്ദ്രൻ വിലപിക്കുന്നു; ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഭാമയുമായി സല്ലപിക്കുന്നു. എന്തായാലും ആ സുന്ദരേശനെ ആ ഇരിപ്പിൽ തന്നെ കാണാം. മനുഷ്യർ ആരും ഇല്ലാത്ത ഒരു ഘോരകാന്താരത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ അർദ്ധരാത്രിയിലെ കൂരിരുട്ടായിരിക്കാം സീൻ കാണിക്കുന്നതു്. അപ്പോഴും ആ വിഡ്ഢിയെ അതിനടുത്തു് ക്രാപ്പുംചീകി ഹാർമോണിയവുമായി കാണാം. ഇവൻ അവിടെ നിന്നുമാറി മറയ്ക്കുള്ളിലേക്കു പോകുന്ന കാലംവരെ തമിഴിനെപ്പോലെ മലയാളത്തിലെ നാടകവും ബീഭത്സമയമായി ഇരിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നതാണു്

പിന്നീടാണു വേഷങ്ങളുടെ വരവു്. പ്രവേശനപ്പാട്ടും പോക്കുപാട്ടും ഇല്ലാതെ ഒരു വേഷക്കാരൻപോലും അരങ്ങത്തു വരികയില്ലെന്നുള്ളതു് ഒരിക്കലും തെററിക്കാത്ത ഒരു നിയമം ആണത്രെ. മരിച്ചുകിടക്കുന്ന മകനെ കാണ്മാൻ വരുന്ന ചന്ദ്രമതി കർട്ടന്റെ ഒരു വശത്തുനിന്നു കാൽമണിക്കൂർ പാടി തൊണ്ടതെളിച്ചു വെളിയിലേക്കുരുണ്ടു് ശവത്തിന്റെ മുൻപിലായും എന്നാൽ അതു കാണാത്ത ഭാവത്തിലും ഹാർമ്മോണിയക്കാരനുമായി പരസ്യ ഉടമ്പടി ചെയ്തും സംഗീതക്കസർത്തുകൾ കാണിക്കുന്നതിനു എടുക്കുന്ന മണിക്കൂർ ഏകദേശം ഒന്നോളമാണു്. അതിനിടയ്ക്കു Once more വിളിക്കു

ടി ഉണ്ടായാൽ രാജകുമാരന്റെ ശവശരീരം പോസ്റ്റ് മാർട്ടത്തിനു പോലും ഉതകാത്തവിധത്തിൽ ഛിന്നഭിന്നമാവുകയേ ഉള്ളു. പിന്നീട്ട് ഒട്ടിച്ചെന്ന് പുത്രന്റെ മൃതശരീരം ശരിയായികണ്ടതായി നടിച്ചു ഓടി ഹർമ്മോണിയക്കാരന്റെ അടുത്തുവന്ന് "അയ്യോ കഷ്ടമെന്തു ചെയ്‌വേൻ" എന്നു നിർദ്ദേശിച്ചിട്ട് 'സാ' എന്നുള്ള ഒരു പാട്ടു തിരഞ്ഞെടുത്തു പാടികൈകൊട്ടുവാനൊരുങ്ങുന്നുണ്ട്.

മണിസ്സൂട്ടും സ്വർണ്ണറിസ്റ്റ്‌വാച്ചും ഇംഗ്ലീഷ് അക്ഷരങ്ങൾ കൊത്തിയിട്ടുള്ള മെഡലുകളുമായിട്ടാണ് സാക്ഷാൽ ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതു്. പിന്നെ ഒരു മണിക്കൂർനേരത്തേക്ക് "ജയജയഗോകുലപാലാ!" എന്നപാട്ടാണ്. ഗോകുലപാലനായ കൃഷ്ണൻ ഗോകുലപാലനായ കൃഷ്ണനെത്തന്നെ സ്തുതിക്കുന്നതോ പോകട്ടെ, സന്നിപാതക്കാരെനെപ്പോലെ മുണ്ടുംതലയും കൈകളുംകൊണ്ടുകാണിക്കുന്ന ഗോഷ്ടികൾ കണ്ടിരിക്കുവാൻ ആർക്കും ശക്തിയുണ്ടാകുന്നതല്ല.

ചിലശ്രീകൃഷ്ണന്മാർ ഹിന്ദുസ്ഥാനിക്കാരാണ്.

ഐസക്കുജാനാദുനിയാബുജാനാ
ഫാലബുജാനാ ഹൂ! ഹൂം! ഹൂം!

എന്നാചിററമാണുഭഗവാനുള്ളതു്.

ഭഗവൽഗീതാകർത്താവായി, പാർത്ഥസാരഥിയായി, അഖിലാണ്ഡകോടി ബ്രഹ്മാണ്ഡങ്ങളുടെ നാഥനായി, വർത്തിക്കുന്ന ഭഗവാൻ ഒരു പ്രവേശനപ്പാട്ടിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു ഞാൻകേട്ടു:— മൌലാനാമുഹമ്മദലി

സഹോദരൻഷൌക്കത്തലി
ഇവൻ
ഇന്ത്യാഐക്യമായി
ഇംഗ്ലണ്ടുസഭയിൽപോയതുംമറവുംആണ്.

വേറൊരു കൃഷ്ണൻ ഇങ്ങനെയാണ്

കവികുലമണികുഞ്ചൻനമ്പിയാർ
ആശാനെപ്പോലെ
സകലൽഗുണസാരസമിതിസാർ

പുസ്തകത്തിൽ അച്ചടിച്ചിട്ടില്ലാത്ത വിശേഷാൽ പാട്ടുകൾ പാടുക നടന്റെ ഒരു പ്രത്യേകസാമർത്ഥ്യമാണ്. സദാരത്തിലെ പുഷ്പാംഗദൻ കേസിയുടെ പാട്ടുകൾ പോരാഞ്ഞുപറയുന്നു.

സഖേ! പേശലാനനാ!
നാരിമാക്കൊരുയോഗ്യമാണിവൾ
കാൺകെടോപേശലാനനാ!
കേൾക്കെടോ പേശലാനനാ
ഇവൾ സുന്ദരം കേമമാണെടോ.

കാമപാലന്റെ ഒരു വിശേഷാൽപാട്ട്:—

കരിമത്സ്യനേത്രേ വന്നിരി മത്സമീപേ നീ
ഉരുമത്സരംതള്ളി പരമസ്സുലാം പീഠേ
ആഖമലജാലങ്ങ
ളലമുറങ്ങുനാൾമി
ക്കാലേ മാലേ കീലേ വോലേ
ഫാമിനി യാമിനി നാമിനി വേർപിരിയാറായ്
മണിയാറായ്, മയിക്കുറായതുനേരായ്.

കഥയാണെങ്കിൽ അതു പരമവിചിത്രമാണ്. കാശിരാജാവു് എരപ്പാളിയായി. രാജ്ഞിയായ നല്ലതങ്കാൾ ഏഴു കൊച്ചുങ്ങളോടുകൂടി വീടുവിട്ടിറങ്ങി. സഹോദരനായ നല്ലണ്ണൻ രാജാവിൻെറ വീട്ടിൽ പോകുന്നതിനാണു് ഇറങ്ങിയതു്. നല്ലണ്ണൻ കാട്ടിൽ എന്തോ കാര്യത്തിനു പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. തള്ളയും കൊച്ചുങ്ങളുംകൂടി ചെല്ലുന്ന എന്നു നല്ലണ്ണൻെറ രാജ്ഞിയായ മൂളിയലങ്കാരി അറിഞ്ഞു പടിപ്പുരക്കതകടച്ചു. നല്ലതങ്കാളും കൊച്ചുങ്ങളുംകൂടെ പടിക്കൽ ചെന്നുവിളിച്ചു. ഒടുവിൽ കതകു തുറന്നു് മൂളിയലങ്കാരി ഇടങ്ങഴി അരിയും കുറെ കൂട്ടാൻവയ്ക്കാനും കൊടുത്തു. തീ എരിക്കാൻപച്ചവിറകും അരിവയ്ക്കുന്നതിനു ഓട്ടുകലവും ആണു് കൊടുത്തതു്. നല്ലതങ്കാൾ അരിവച്ചുതാനുണ്ടു; കൊച്ചുങ്ങൾക്കു വാരികൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. സഹോദരൻെറ ഗൃഹത്തിൽ അനുഭവപ്പെട്ട ക്ലേശത്തോടെ അവൾ വെളിയിൽ ഇറങ്ങുമ്പോൾ അവളെപ്പററിയുള്ള

പാട്ടു്:—കിംകിംപരിരുചികരമിവളുടെ
നാഗരികസ്ഥിതിഭേഷ്, ഭേഷ്! ഭേഷ്!

പുരയിടങ്ങളിലെ തുറന്ന നാടകക്കൊട്ടകകളും, മദ്യഗന്ധവും, ബീഡിവലിയും ആഭാസശകാരങ്ങളും, അടിപിടിയും, ഹാർമ്മോണിയഭാഗവതരുടെ കാമപരവശവീക്ഷണങ്ങളും, വിദൂഷകൻെറ പ്രഹരയോഗ്യഫലിതങ്ങളും, അസ്ഥാനപ്രവേശനങ്ങളും നടന്മാരുടെ വൈചിത്ര്യസാഹിത്യവും, അനൗചിത്യവും, പാട്ടുകളുടെ ബീഭത്സപ്രചുരിമയും, കഥയുടെ വൈലക്ഷണ്യവും എല്ലാംകൂടിച്ചേർന്നു് നമ്മുടെ സംഗീതനാടകവേദി പരിഷ്ക്കാരപ്രഭ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത അന്ധകാരഗഹനതയിലെ ഭൂതപ്രേതപിശാചുക്കളുടെ ഉന്മത്തപ്രലപനങ്ങളാൽ മുഖരിതമായിത്തീർന്നെന്നുപറഞ്ഞാൽ കഴിഞ്ഞല്ലോ. നടന്മാർ ഒരുവിധം പെണ്ണാണന്മാരും കുത്സിതചരിതരും ആയതുകൊണ്ടു് അവർക്കു സമുദായത്തിൽ വലിയ പതിത്വവും സംഭവിച്ചു. മാനമുള്ളവർ ആരും നാടകങ്ങൾ കാണുവാൻ പോകുകയില്ലെന്നാ മട്ടുവന്നു. ഇതിൽക്കൂടുതൽ എന്തുവേണം ഒരു കലാശാഖ ദുഷിക്കുന്നതിനു്!

ഇതിനു് ഏതാണ്ടൊരു പരിഹാരം നൽകിയതു രാജശ്രീ സെബാസ്ററ്യൻഭാഗവതരാണു്. ഇംഗ്ലീഷ്‌വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചതിനാലും മാന്യജീവിതരീതിയിൽ ആസക്തനായതിനാലും ആ യുവാവു് മററുനടന്മാരിൽനിന്നു ഭിന്നമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു. അതോടുകൂടി ആശാൻെറ കരുണയെന്നകാവ്യം അഭിനയയോഗ്യമായിവരുകയും വേലുക്കുട്ടിയുടെ അഭിനയസാമർത്ഥ്യം കാണികളെ ആകർഷിക്കുകയുംചെയ്തു. വേലുക്കുട്ടിയും ഞാനുമായുള്ള ഹൃദയബന്ധംമൂലം ഞാനും ഈവർഷത്തിൽ ഒരു സംഗീതനാടകക്കാരനായി വേഷംകെട്ടുന്നുണ്ടു്. ശ്രീമാന്മാർ സെബാസ്ററ്യൻ, വേലുക്കുട്ടി ഇവരുടെ ഉടമസ്ഥതയിൽ പുനസ്ഥാപനംചെയ്തിരിക്കുന്ന ഓച്ചിറ നാടകസംഘം മററന്നാൾ കാഞ്ഞിരപ്പള്ളിയിൽവച്ചു് അരങ്ങേറുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതു് മേരീകാർളിയുടെ പെൻസകാ എന്ന സുപ്രസിദ്ധകഥ ആധാരമാക്കി ഞാൻ എഴുതിയിട്ടുള്ള തിലോത്തമ എന്ന നാടകമാണു്. ഇന്നുവരെ മലനാളത്തിൽ പ്രത്യക്ഷതമിഴ്‌നാടകത്തിൽനിന്നു സംഗീതനാടകം ഉണ്ടായതുപോലെ ഇംഗ്ലീഷ്‌വിദ്യാഭ്യാസത്തിൻെറ പ്രചരണം ഗദ്യനാടകങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു.

ഇന്ദുലേഖ, മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മുതലായ ആഖ്യായികകൾതന്നെയാണു് ആദ്യഗദ്യനാടകങ്ങളായിത്തീർന്നതു്. ഇവയ്ക്കുമുമ്പു് ഷേക്സ്പീയർപരിഭാഷകളുംമററും നാടകവേദികളിൽ സ്ഥലംപിടിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും സാമാന്യജനങ്ങളുടെശ്രദ്ധയെ ആ

കർഷിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ പ്രകടിപ്പിക്കപ്പെട്ട ഏതാദൃശനാടകങ്ങൾ മുൻപുപറഞ്ഞ രീതിയിൽത്തന്നെയുള്ളതാണു്. ഇതോടുകൂടി പ്രഹസനങ്ങൾ എന്ന ഫലിതകാവ്യശകലങ്ങളും ധാരാളമായി വന്നുതുടങ്ങി. ഇവരണ്ടും വിദ്യാഭ്യാസസമ്പന്നരായ നടന്മാരാൽതന്നെയാണു് അഭിനയിക്കപ്പെട്ടതു്. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയിൽക്കണ്ട പൂർവ്വചരിത്രമാഹാത്മ്യവും രാമരാജാബഹദൂർതുടങ്ങിയ ചരിത്രാഖ്യായികകളുടെ നാടകവേദിയിലേക്കുള്ള പ്രവേശനവും ചരിത്രനാടകങ്ങളെ ഉത്ഭവിപ്പിച്ചു. ഇവ വിദ്വത്സമിതികളെക്കടന്നു് നാട്ടിടകളിലും പ്രചരിച്ചുതുടങ്ങി.

അങ്ങനെയിരുന്നാലും സാമാന്യജനങ്ങൾ ഇന്നും സംഗീതനാടകപക്ഷപാതികളായിക്കഴിയുകയാണു്. പഠിത്തമുള്ളവരുടെ ഒരുവക നേരമ്പോക്കെന്നരീതിയിൽമാത്രമേ അവർ മുൻപറഞ്ഞ ഗദ്യനാടകങ്ങളെ കണക്കാക്കിയിട്ടുള്ളു. പ്രഹസനങ്ങൾകാണുന്നതിൽ അവൎക്കു യാതൊരു രസവുമില്ലതാനും! ഇതിൽ അവരെക്കുററപ്പെടുത്തേണ്ടതായ ആവശ്യം ഇല്ല. സംഗീതം തീർച്ചയായും ആസ്വാദ്യമായ ഒരു കലാസമ്പത്തുതന്നെ. അതിന്റെ അഭാവം കലാപ്രദർശനങ്ങളെ സാരമായി ബാധിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അതുപോലെതന്നെ ഗദ്യനാടകങ്ങൾ അഭിനയിക്കുന്നതു് തൽക്കാലം രണ്ടുദിവസത്തേക്കുമാത്രം അവയിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ കാണാതെപഠിച്ചു് അഭിനയാനന്തരം വീണ്ടും ഇതരജീവിതവൃത്തികളിൽ ഇടപെടുന്ന ആളുകളാണു്. അവരുടെ അഭിനയപാടവത്തിൽതന്നെ സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു വിശ്വാസം ഇല്ല. "എന്തുപറഞ്ഞാലും കൈനിക്കര പത്മനാഭപിള്ളസാർ ആണല്ലോ പ്രധാനവേഷം" എന്നാണു് അവർ കണക്കാക്കുന്നതു്. ആയുസ്സിൽ ഒരിക്കൽ ഒരു അവസരത്തിലേക്കുമാത്രം നടന്മാരായിത്തീരുന്ന പത്മനാഭപിള്ളയോ ഈ. വി. കൃഷ്ണപിള്ളയോ അവൎക്കു് എന്തു രസം നൽകുന്നതിനു ശക്തരാകുവാൻ പോകുന്നെന്നാണു് അവരുടെ മനോഭാവം.

പിന്നീടുള്ള വലിയഒരുകുററു് ഈ ഗദ്യനാടകക്കാർ തുടർച്ചയായി അഭിനയവിദ്യ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനോ അതതു ദിക്കുകളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനോ ഒരുമ്പെടുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണു്. ഒരു രാത്രിയിൽ ഏതാനുംമണിക്കൂർ വല്ലതുമൊന്നു കാട്ടിക്കൂട്ടണമെന്നേ അവൎക്കു ഉദ്ദേശമുള്ളു. പ്രതിഫലം കൂടാതെയുള്ളജോലിയിൽ ഇതിനേക്കാൾ തീക്ഷ്ണതരമായ ഉത്സാഹംകാണിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതുമല്ലല്ലോ. ഇതുകൊണ്ടൊക്കെ, ഉൽകൃഷ്ടപാഠങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഗദ്യനാടകങ്ങളും പ്രഹസനങ്ങളും വിദ്വത്സമിതികൾക്കുള്ളിൽ ജീവിച്ചുവരുമ്പോൾ അത്യന്തവിലക്ഷണങ്ങളായ സംഗീതനാടകങ്ങൾ മഹാജനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടു വളരുന്നു.

ഈ നില പോകേണ്ടതാണു്. അതിനായി കലാകുശലന്മാരും ദേശാഭിമാനികളും ശ്രമിക്കേണ്ടതാണു്. അതാണു് എനിക്കു സമൎപ്പിക്കുവാനുള്ള അപേക്ഷ.

ഒരു പത്തു വർഷങ്ങൾകൊണ്ടു് ഗദ്യനാടകാഭിനയത്തിൽ അത്യധികമായ ഉത്സാഹം ദിനംപ്രതി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുവരുന്ന ഒരു നഗരത്തിനോടു ബന്ധമുള്ള ആളാണു് ഞാൻ. പരമാൎത്ഥം പറയണമെന്നു നിങ്ങൾ നിർബന്ധിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ പത്തുവർഷങ്ങളായി ഗദ്യനാടകാഭിനയത്തിൽ പ്രധാന ചുമതല ഞാൻതന്നെയാണു വഹിക്കുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഇതിന്റെ സകല ഉള്ളുകള്ളികളും എനിക്കു വളരെ വിശദമായറിയാം. തിരുവനന്തപുരത്തു നാഷണൽക്ലബ്ബു് തുടങ്ങിയ ചില സ്ഥാപനങ്ങളും കാളേജുകളും ആണ്ടിലൊരിക്കൽ പ്രഹസനങ്ങൾ അഭിനയിക്കുക എന്നൊരു പതിവുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ 1100–ാമാണ്ടോടുകൂടി പ്രഹസന

ങ്ങളിൽ ഉള്ള കമ്പം നഗരവാസികൾക്കു കുറഞ്ഞുതുടങ്ങി. മനുഷ്യമഹാരഹസ്യത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന സാരതരമായ ഒരു അഭിനയവിദ്യ ഉണ്ടാകണമെന്നുള്ള അഭിപ്രായം അവക്കുണ്ടായി. അതിനുവേണ്ടിയാണ് ആഖ്യായികകളിലേക്കു കടന്നതു് അവ ടെനിന്നു ഗദ്യനാടകങ്ങളിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുവാൻ യഥാൎത്ഥകാരണക്കാരൻ നിങ്ങളു ടെ മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന ആൾതന്നെയാണ്.

എന്നാൽ പ്രഹസനരീതി കൈവിടുന്നതിനു സാധിച്ചില്ല. ഫലിതം അത്യന്താ പേക്ഷിതമായിത്തന്നെ ശേഷിച്ചതായിരുന്നു അതിനു കാരണം, "ഞങ്ങൾ കരഞ്ഞു കൊള്ളാം, ദേശാഭിമാനം പൂണ്ടുകൊള്ളാം. പക്ഷെ ഞങ്ങൾക്കു ചിരിക്കുവാനുള്ള വക തരണം" എന്നായിരുന്നു സദസ്യരുടെ നിർബന്ധം. അതുകൊണ്ടാണ് പ്രഹസനരീതി തീരെ കൈവിടുന്നതിനു നിവൃത്തിയില്ലാതായതു്.

ഏററവും പ്രോത്സാഹനജനകമായിക്കാണുന്നതു് അഭിനയകാൎയ്യത്തിൽ യുവസ്നേ ഹിതന്മാർ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്ന നിർഭരോത്സാഹമാണ്. അഭിനയ വൈദഗ്ദ്ധ്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾ അവരവൎക്കു് എഴുതിക്കിട്ടണമെന്നു ഗ്ര ന്ഥകാരനോടു നേരത്തെതന്നെ ശുപാർചെയ്യുന്നു. നാടകം മുഴുവൻതീൎന്ന് അവര വൎക്കുള്ള പാർട്ടുകൾ എഴുതിക്കിട്ടിയതിനു ശേഷമാണ് അവർ ഗ്രന്ഥകാരനെ കൂടു തൽ ഉപദ്രവിക്കുന്നതു്. "ഇന്നഭാഗം ഒത്തില്ല, ഇന്നസ്ഥലത്തു് കുറെ വാചകങ്ങൾ കൂടിചേൎക്കണം" എന്നബഹുവിധ നിർദ്ദേശങ്ങളോടെ അവർ അടുക്കുന്നു. ഇതു് ഗ്രന്ഥ കാരനെ തൻെറ കൃതി നന്നാക്കുന്നതിൽ വളരെ സഹായിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ വേറൊരുതരം കൂട്ടരുണ്ടു്. ആരോടും ഒന്നുംപറയാതെ, റിവേഴ്സൽസമയങ്ങ ളിൽ വെളിയിൽ വിടാതെ, അഭിനയത്തിനു കേറുമ്പോൾ നേരത്തെ കരുതിവച്ചിരുന്ന അസംബന്ധങ്ങൾ തട്ടിവിടുകയാണ് ഇവരുടെ വിദ്യ. ഇതു് നാടകത്തിൻെറ രൂപ സൌഷ്ഠവത്തെത്തന്നെ ചിലപ്പോൾ ബാധിക്കുന്നതായിക്കാണാം. ഇതുപോലെതന്നെ വേഷംകെട്ടലിലും ചില ഉപദ്രവങ്ങൾഉണ്ടു്. നായകൻെറ വിശിഷ്ടവസ്ത്രങ്ങൾ വാല്യ ക്കാരനു് അനുവദിക്കപ്പെടുകയില്ലല്ലൊ. അഭിനയദിവസം കാണാം വാല്യക്കാരവേഷക്കാ രൻ ഒന്നാംതരം കസവുനേൎയ്യതും സിൽക്കുഷർട്ടുമായി സ്റ്റേജിലേക്കു കയറുന്നതു്. അല്പം ചിലക്കൊഴിച്ചു് ആക്കുംവികൃതമുഖത്തോടെ സ്റ്റേജിലേക്കു പോകുവാൻ സമ്മതമില്ല. സ ദസ്സിൽ ഹാജരായിരിക്കുന്ന തരുണീജനങ്ങളെപ്പററിയുള്ള ഓൎമ്മയാണ് ഈ അനൌചി ത്യത്തിലേക്കു അക്കൂട്ടരെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്. സ്ത്രീവേഷക്കാൎക്കു് എത്ര ഭംഗിയായി പൌ ഡർ ഇട്ടാലും തൃപ്തിവരാത്തതിൽ അത്രയേറെ അത്ഭുതപ്പെട്ടിട്ടാവശ്യമില്ല. എന്നാൽ വെറുംമുഖത്തോടെ കേറിച്ചെന്നു രണ്ടുവാക്കു പറയേണ്ടവർ നേരത്തെ അണിയറയിൽ എത്തി പൌഡറുകാരൻെറ സമയം മെനക്കെടുത്തുന്നതാണ് മഹാകഷ്ടം.

പിന്നീടു് ഗ്രന്ഥകാരനുണ്ടാകുന്ന വിപത്തു് അഭിനയം നടക്കുമ്പോഴും അതി ൻെറ അവസാനത്തിലുമാണ്. സദസ്സിൽ പോയിട്ടു അണിയറയിലേക്കു് മടങ്ങിവരു ന്ന ഓരോ നടനും ഗ്രന്ഥകാരനോടു സമീപിച്ചു "എൻെറ അഭിനയം എങ്ങനെയി രുന്നു? കുറെക്കൂടെ നന്നാക്കാമായിരുന്നു, ഇല്ലേ?" എന്നു ചോദിക്കുന്നു. ഓരോരുത്തരു രഹ സ്യമായി ചോദിച്ചാൽ എല്ലാവരെയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള മറുപടി നൽകുന്നതി നു വിഷമം ഇല്ലായിരുന്നു. എല്ലാവരുംകൂടെ വട്ടമിട്ടു ചോദിക്കുമ്പോൾ ഗ്രന്ഥകാര ൻ കുഴങ്ങുകയേ ഉള്ളൂ.

ഇങ്ങനെ ചില നേരമ്പോക്കുകാർ വിദ്യാസമ്പന്നരായ നടന്മാരെപ്പററി പറയാമെന്നിരുന്നാലും ഇവരുടെ ഉത്സാഹം ഏററവും പ്രശംസനീയമാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ തരമില്ല. സക്കാർ ഉദ്യോഗങ്ങളിലും വക്കീലന്മാരായും മററും ഇരിക്കുന്ന ചില ഒന്നാംതരം നടന്മാരെ എനിക്കറിയാം. ഇവർ ഈ അപൂവ്വസമ്പത്തു നശിപ്പിച്ചുകളയുന്നതിൽ ആരും ഖേദിക്കുന്നതാണ്. ഈ വിധം നമ്മുടെ ഈ കലാസമ്പോഷണത്തിനു വരുന്ന മഹാവിപത്തിനെ പരിഹരിക്കുന്നതിനു ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ ചെയ്യണമെന്നാണ് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത്.

ജീവിതക്ലേശങ്ങളിൽ അനുനിമിഷം വലയുന്നവക്ക് സാന്ദ്രമധുരമായ ഒരു സ്വഗ്ഗത്തേയും, ദിവാസ്വപ്നങ്ങളുടെ അയഥാത്ഥ്യത്തിൽ ക്ഷീണചിത്തരായിത്തീരുന്നവക്ക് ഭാവനയുടെ സാഫല്യത്തേയും, വിരസജീവിതരീതികളിൽ ഏപ്പെട്ട് കായികവും മാനസികവും ആയ സങ്കടം അനുഭവിക്കുന്നവക്ക് രസസമ്പൂണ്ണമായ ഒരു വിഹാരരംഗത്തേയും സാഹിത്യാഭിമാനികൾക്ക് പരിശുദ്ധവും വികാരഗർഭവുമായ ഭാഷാരീതിയേയും, സൌന്ദര്യാരാധകന്മാക്ക് അവികലമായ മോഹനപൂണ്ണിമയേയും, സംഗീതരസികന്മാക്ക് സംഗീതത്തേയും മനുഷ്യജീവിതംഎന്ന അപ്രമേയരഹസ്യത്തിൻെറ അഗാധതയെപ്പററി ചിന്തിച്ച് പരിഭ്രമിക്കുന്നവക്ക് വിശദപന്ഥാക്കളേയുംആണ് നാടകവേദി പ്രദാനം ചെയ്യുന്നത്. ഇതിനുള്ള ശക്തിഎന്തെന്ന് നാം ഇതുവരെ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരു പക്ഷേ ചാക്യാർകൂത്ത്, ഓട്ടൻതുള്ളൽ മുതലായവ ഈ ശക്തിയുടെ മങ്ങിയ ഒരു രൂപം നമ്മെക്കാണിച്ചുതരുന്നു. രാഷ്ട്രീയമായി ഇതിനുള്ള അവാച്യശക്തി റഷ്യയിലെ ഇപ്പോഴത്തെ ഗവർമ്മെൻറ് നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. പരമാത്ഥത്തിൽ കഥകളി ഇല്ലാതിരുന്നെങ്കിൽ കൃഷ്ണൻ ഇത്ര അടുത്ത നമ്മ സഖാവും ഇത്ര ഉയന്ന ആചാര്യനും രക്ഷകനും ആയി നമ്മിൽ പലരുടെയും ഹൃദയങ്ങളിൽ പതിയുമായിരുന്നുവോ എന്നെനിക്കു സംശയമാണ്. ഇതിൻെറ അസാധാരണശക്തി നല്ലതുപോലെ മനസിലാക്കിയ ബോൾഷെവിക്കുഗവർമ്മെൻറ് ഒരു മഹാസാമ്രാജ്യം മുഴുവൻ അതുവരെ ലോകത്തിൽ ആരും കണ്ടിട്ടില്ലാത്തതായ ഒരു പരിവത്തനത്തിലേക്കു തിരിയുന്നതിനു ആദ്യമായി ചെയ്തപ്രവൃത്തി നാടകവേദിയുടെ രൂപാന്തരീകരണം ആയിരുന്നു. നാടകവേദിയെ വിദ്യാഭ്യാസത്തുറയുടെ ഒരു പ്രധാന ശാഖയാക്കി നടന്മാക്കു ഗവർമ്മെൻറിൽനിന്നു ശമ്പളങ്ങൾ കൊടുത്തു നാടകസാമാനങ്ങൾ ഗവമ്മെൻറിൽനിന്നുതന്നെ ഉണ്ടാക്കി; ഗവമ്മെൻറിനല്ലാതെ മററാക്കും നാടകശാലകൾ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നുകൂടെന്നു വ്യവസ്ഥചെയ്തു; നടന്മാരെത്തന്നെ ഗവമ്മെൻറിൻെറ അംഗങ്ങളാക്കി അവരെക്കൊണ്ട് നാടകശാലകൾക്കു വെളിയിൽ രാഷ്ട്രീയപ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്യിച്ചു. റഷ്യമുഴുവൻ ആകാംക്ഷിച്ച സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള നൂതനകഥകൾ എഴുതിച്ചും മുറപ്രകാരം പഴയ കഥകൾ പുതുക്കിയും അഭിനയങ്ങൾ നടത്തി, ഇങ്ങനെയാണ് ഈ അത്യത്ഭുതകരമായ പരിവത്തനം അവിടെ സാധിച്ചത്.

അതുകൊണ്ട് പുതിയ ആശയങ്ങളുടെ പ്രചരണത്തിന് നാടകവേദി എത്രമാത്രം പയ്യാപ്തമാണെന്നു നാം ഇതാ കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ, നമുക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമില്ല. നമുക്കു നല്ലതെന്നുതോന്നുന്നത് അനുവത്തിക്കുവാൻ കരുത്തില്ല. അതുകൊണ്ട് അത്ര കർശനമായ പരിഷ്കാരം നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിനു നമുക്കു നിവൃത്തിയില്ല. എ

ന്നാൽ നിയമസീമയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് നമുക്കു പൊതുവിൽ ക്ഷേമകരങ്ങളായ പലസംഗതികളും സാധിക്കാവുന്നതാണു്. ഒരു ഒററ ഉദാഹരണം മാത്രം പറയാം.

തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി എന്നീ രണ്ടു സംസ്ഥാനങ്ങൾക്കു് ഇപ്പോൾ നേരിട്ടിട്ടുള്ള മഹാവിപത്തു് സമുദായങ്ങൾ തമ്മിൽ ഉള്ള മത്സരമാണു്. ഇതു് നമ്മുടെ ഏതുവിധത്തിലുള്ള പ്രവൎത്തനത്തേയും ഘോരമായി ബാധിക്കുന്നുണ്ടു്. ഈ ബാധയെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുന്നതിനു നാം വളരെ ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി ശ്രമിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ അചിരേണ നമ്മുടെ സ്ഥിതി അപകടത്തിൽ ആവുക തന്നെ ചെയ്യുന്നതാണു്. ഇതു് നാടകവേദി കൊണ്ടു സാധിക്കാവുന്ന ഒരു കാൎയ്യമല്ലെ എന്നാണു് എനിക്കു ചോദിക്കുവാനുള്ളതു്.

* * * * *

പിന്നീടുള്ള മറെറാരു മഹാദൂഷ്യം ജാതിയാണു്. ജാതിവ്യത്യാസം ഒരു തീരാത്ത വിപത്താണെന്നു വിശ്വാസമുള്ളവൎക്കു് അവരുടെ അഭിപ്രായം ജനതാമദ്ധ്യത്തിൽ പ്രചരിപ്പിക്കണമെന്നിരിക്കട്ടെ. ജാതിക്കും ആചാരത്തിനും സമുദായത്തിനും രാജ്യത്തിനും മീതെയായി മനുഷ്യപ്രവൃത്തികളെ അനുനിമിഷം ഭരിക്കുന്നതായ ഹൃദയവികാരങ്ങളും ജാതിഭിന്നതയും തമ്മിൽ ഉള്ള കൊട്ടംസമരത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന നാടകങ്ങൾ നിൎമ്മിക്കരുതേ? കുമാരനാശാൻ ദുരവസ്ഥയിൽ അംഗീകരിച്ച രീതിയുടെ തെററുകൊണ്ടുമാത്രമാണു് ആ കാവ്യം അതു ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന ഫലത്തിൽ എത്താതെപോയതെന്നാണു് എന്റെ അഭിപ്രായം. *

പിന്നീടു ആചാരം — എന്നു പല നമ്പൂതിരി യുവാക്കന്മാരും അരയും തലയും മുറുക്കി യുദ്ധോദ്യുക്തരായി കാണപ്പെടുന്ന ആ രംഗം, അതിന്റെ കാലാനുകൂലമായ പരിഷ്കരണത്തിനു നാടകം ഒന്നാന്തരം ഒരുസാമഗ്രിയാണെന്നു ആ സമുദായാംഗങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു കാലത്തു് ആരോ ചിലരുടെ സൌകൎയ്യത്തിനുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടവയും അവരുടെ സ്വാധീനശക്തികൊണ്ടും മററുള്ളവരുടെ ചിന്താശക്തിക്കുറവിനാലും ശക്തിയിലെത്തിയവയും ആയ ഈ അൎത്ഥമില്ലാത്ത അനീതികളെ അതേ കാരണംപ്രമാണിച്ചും അതുപോലെയുള്ള സ്ഥിതിവിശേഷങ്ങൾകൊണ്ടും നശിപ്പിക്കുന്നതിനു തുനിയേണ്ടതു അത്യന്താവശ്യമാകുന്നു. അതിനു നാടകം ഒന്നാംതരം ഒരു ഉപായമാണു്. ഈ അവസരത്തിൽ ഇക്കഴിഞ്ഞ തുലാമാസത്തിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു നടന്നഒരു സംഭവം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. എവിടെയായാലും നാടകത്തിനും കഥയ്ക്കും രീതി ഒന്നെന്നാണല്ലൊ മലയാളികൾക്കു അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. സമുദായം ആചരിച്ചും ആരാധിച്ചും വരുന്നമാമൂലുകൾക്കു കോട്ടംതട്ടിക്കാതെ അതിനകത്തുനിന്നുകൊണ്ടു വികാരവിനിമയങ്ങൾ അനുവൎത്തിച്ചുകൊള്ളുകയാണു് നാടകകൎത്താക്കളും കഥികന്മാരും ഏറക്കുറെ ചെയ്തുവന്നിരുന്നതു്. കഥകളിൽ മറിച്ചുള്ള സ്വതന്ത്രരീതി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നതായി കാണാമെന്നിരുന്നാലും നാടകങ്ങളിൽ അതു കണ്ടിട്ടില്ല. അതിനൊരു കാരണം ഉണ്ടു്. മാമൂൽമനസ്ഥിതിയെ വ്രണപ്പെടുത്തുന്ന കാൎയ്യങ്ങൾ വായിക്കാം; കാഴ്ചകൾ കാണുവാൻ ക്ഷമയുണ്ടാകുന്നതല്ല. കഥകളിൽ വായനയും നാടകങ്ങളിൽ കാഴ്ചയുമാണു്.

അങ്ങനെയിരിക്കേ ഞാൻ ഒരു പുതിയരീതി എന്റെ ഈയിടെയുള്ള ഒരു നാടകത്തിൽ അവലംബിച്ചു കൎത്തവ്യഭാരത്തിൽഉൾപ്പെട്ടു് ഒരാളിനെ വിവാഹം ചെയ്യേണ്ടിവന്ന ഒരു പരിപാവനമതിയായ യുവതി വിവാഹത്തിനുമുമ്പുതന്നെ ഹൃദയാൎപ്പണം ചെയ്തിട്ടുള്ള വേറൊരു യുവാവുമായി ആ ബന്ധം തുടരുന്നതും ശാരീരികമായിത്തന്നെ

അവർ ഐക്യത്തിൽ കഴിയുന്നതും ഒടുവിൽ ദേശാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നതുമാണ് കഥ. ഇതു് തിരുവനന്തപുരം സദസ്സിനു് അഭിനവമായുണ്ടാകുന്ന ഒരു കാഴ്ചയാണ്. ശാശ്വതത്രികോണങ്ങൾ (Eternal triangles) എന്നൊരു സങ്കേതം ഉള്ളതു നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലൊ. ഒരു യുവതിക്കു ഒരു യുവാവിനോടു്, ആ യുവാവിനു വേറൊരു യുവതിയോടു്, ആദ്യയുവതിയിൽ വേറൊരു യുവാവിനു്— ഇങ്ങനെവരുന്ന ഹൃദയവേഴ്ചയെയാണു ത്രികോണങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നതു്. ഇതു പലരുടേയും ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ അനുഭവപ്പെടുന്ന അസഹ്യതയാണെന്നിരുന്നാലും മലയാളത്തിൽ ആരും അത്ര ധൈര്യമായി നാടകവേദിയിൽ ഈ അവസ്ഥാവിശേഷം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. രാമന്റെ ഭാര്യ കൃഷ്ണന്റെ ആലിംഗനത്തിൽ ബദ്ധയാകുന്നതും അതേസമയംതന്നെ ആയുവതിയും കൃഷ്ണനും സദസ്യരുടെ അനുഭവാദരങ്ങൾ അവകാശപ്പെടുന്നതും അത്ര സുസമ്മതമായ ഒരവസ്ഥയല്ല. സദാചാരമഹാത്മജികൾ ഇതുകണ്ടാൽ കണ്ണുപൊത്തിക്കളഞ്ഞേക്കും.

അങ്ങനെയുള്ള ഒരു കഥയായിരുന്നു വിവാഹക്കമ്മട്ടം എന്ന പേരിൽ ഞാൻ നാടകമാക്കിയതു്. നാടകാഭിനയം മുഴുവൻകണ്ടതായ ഒരു ശുഷ്കസദാചാരക്കാരനോടു ഞാൻ പിറേറദിവസം ചോദിച്ചു:—

"ഇന്നലത്തെ കഥാപാത്രങ്ങളിൽ ആരോടാണു നിങ്ങൾക്കു വെറുപ്പുതോന്നിയതു് !"

ഉത്തരം:– "ആരോടും തോന്നിയില്ല."

ഞാൻ:– "ആ രാഘവൻപിള്ളയും ഗൌരിക്കുട്ടിയുമായുണ്ടായ രംഗങ്ങൾ അസാന്മാർഗ്ഗികമായിരുന്നില്ലെ?

അയാൾ:– അങ്ങനെ തീർത്തുപറയുവാൻ പാടില്ല. വിധിമൂലം വന്നുചേന്ന ആ ബന്ധത്തിൽ നിന്നു രക്ഷപെടാൻ അവർ രണ്ടുപേരും വളരെ ശ്രമിച്ചില്ലെ? അതു മനുഷ്യസാദ്ധ്യമല്ലാത്തതുകൊണ്ടു ഫലിച്ചില്ല."

എനിക്കാശ്വാസമായി. ഈ മാതിരിയുള്ള ഹൃദയബന്ധങ്ങളും നമുക്കു നവ്യരീതിയിൽ നാടകവേദിയിൽ കാണിക്കാവുന്നതാണു്. അങ്ങനെകണ്ടു കണ്ണുപഴകുമ്പോൾ ജനസമുദായം നാം ഏതു ആദർശത്തെയാണു് ലക്ഷ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നതു്, അതിനെ ഹാർദ്ദവമായി സ്വാഗതം ചെയ്യുകതന്നെ ചെയ്യും.

മുതലാളി, തൊഴിലാളി, യജമാനൻ ഭൃത്യൻ, ജന്മി–കുടിയാൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള സാമ്പത്തികബന്ധങ്ങൾക്കുമാത്രമല്ല മാററം വരുത്തുവാൻ ഉള്ളതു്. നാം ഇന്നു് അഭേദ്യം അചഞ്ചലം എന്നു വിചാരിച്ചിരിക്കുന്ന പലതിനും മാററങ്ങൾ വരുത്തുവാനുണ്ടു്. അതിനു നാടകവേദിതന്നെയാണു് ഏററവും ശക്തികൂടിയ ആയുധം.

എന്നാൽ നടന്മാരും വിദ്യാസമ്പന്നരായിരിക്കണം. ഗ്രന്ഥകാരൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന ഭാവഭേദങ്ങൾ അഭിനയിക്കുന്നതിനു് അവർക്കു കരുത്തുണ്ടായിരിക്കണം. അതു മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള പാണ്ഡിത്യവും ഹൃദയവിശാലതയും ബുദ്ധിശക്തിയും ഉള്ളവരും ആയിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു് സർവ്വകലാശാലാവിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവർതന്നെയാണു് അഭിനയവിദ്യ ജീവിതവൃത്തിയായി അംഗീകരിക്കേണ്ടതു്. സമസ്യഷ്ടങ്ങളെ ശക്തിക്കൊത്തവിധവും നിസ്സ്വാർത്ഥമായും സേവിച്ചുകൊള്ളാമെന്നുള്ള പ്രതിജ്ഞാവാചകത്തോടെ കലാശാലകളിൽനിന്നു വെളിയിൽ ഇറങ്ങുന്ന യുവാക്കന്മാർ നേരേമറിച്ചു് സമസൃഷ്ടങ്ങളെ മുൻപുപറഞ്ഞ രീതിയിലുള്ള പാമരനടന്മാരുടെ ആദർശപ്രകടനത്തിനു ലക്ഷ്യങ്ങളാക്കിത്തള്ളി ഉദരപൂരണത്തിനുള്ള ഇതരമാർഗ്ഗങ്ങൾ ആരായുന്നതു് നന്നാണെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതു് ഒരുവിധത്തിൽ ആത്മദ്രോഹവും ആത്മഹത്യയുമാണു്. ചുരുക്കം ഉ

ള്ളവർ അന്ധതയിലും അനഭിജ്ഞതയിലും ആമഗ്നരായി മൃഗീയജീവിതം അനുവർത്തിച്ചുകൊള്ളട്ടെ, തനിക്കുമാത്രം ഉൽകൃഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങൾ പാരായണംചെയ്തും, സരസകാവ്യങ്ങളിൽ രസിച്ചും സുഖജീവിതം അനുഷ്ഠിച്ചുകൊള്ളാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കഷ്ടതരമായി മറ്റൊന്നില്ല.

വേറൊരുവിധത്തിൽ നോക്കുകയാണെങ്കിൽ ഇതു് കലാപാടവം ഉള്ള കുറെ ഏറെ ആളുകൾക്കു് മാന്യമായ ജീവിതസൗകര്യം നൽകുകകൂടിയാണു്. ബീ എ ക്കാരും ബീ എൽ ക്കാരും മററും ഇന്നു ദാരിദ്ര്യത്തിൽ കഴിയുന്നതിനും അത്രയും ഒന്നും വിദ്യാഭ്യാസം ചെന്നെത്തിയിട്ടില്ലാത്ത ചെറുപ്പക്കാരിൽ പലരും സുഭിക്ഷതയിൽ കഴിയുന്നതിനും ഉള്ള കാരണം ഉപയോഗപ്രദങ്ങളായ പല തൊഴിലുകളിലും പ്രവേശിക്കുന്നതിനു് അവക്കു വന്നുചേരുന്നതായി പരിഷ്ക്കാർ വിചാരിക്കുന്ന വാദതടസ്സമാണു്. പൊതുജനാഭിപ്രായം എന്ന പിശാചി അവരെ നിത്യദാരിദ്ര്യത്തിലേക്കു വലിച്ചിടുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. ഉദ്യോഗം ഇല്ലെങ്കിൽ വക്കീൽപണി, വക്കീൽപണി ഇല്ലെങ്കിൽ ഉദ്യോഗം എന്ന രണ്ടു ഖണ്ഡങ്ങളിലായാണു് ഈ പാവങ്ങളുടെ നില്പു്. തന്മൂലം നിതാന്തദാരിദ്ര്യം അവരെ ചുററിപ്പൊതിയുന്നു.

ഒച്ചിറ വേലുക്കുട്ടി എന്ന അക്ഷരശൂന്യനായ നടന്റെ ൧൦൯൮-ാമാണ്ടത്തെ വരവു് ഏഴായിരം രൂപാ ആയിരുന്നെന്നെനിക്കറിയാം. ഇരുപതു രൂപാ ഒരു കളിക്കു് എന്ന നിരക്കു് പ്രായേണ എല്ലാനടന്മാക്കും കിട്ടിവരുന്നുണ്ടു്. മാസത്തിൽ എട്ടു കളികൾക്കു പ്രയാസമില്ല. ആണ്ടിൽ ൧൦ മാസമേ കളിയുള്ളു. 'അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ മാസം അറുനൂററമ്പതുരൂപാ ഇന്നു് ഒരു സാമാന്യനടൻ സമ്പാദിക്കുന്നു. നൂററമ്പതുരൂപാ മററുവിധത്തിൽ സമ്പാദിക്കുന്നവരായ ബീ എ ക്കാരുടെ എണ്ണം എത്രയുണ്ടെന്നു് ആലോചിക്കണം. അതുകൊണ്ടു് പരീക്ഷാസമ്പന്നരായ യുവാക്കന്മാക്കു് ഇതു് അത്യന്തം ലാഭകരമായ ഒരു തൊഴിൽകൂടെയാണു്. സഹനസമര വീഥിത്തിൽ എത്ര ബീ എ ക്കാർ സ്വരാജ്യസേവനത്തിനുവേണ്ടി ജയിലിൽ പോയിരിക്കുന്നു! ഇതു് അതിനേക്കാൾ ഉപയോഗപ്രദമായ സേവനമാണെന്നുള്ളതിൽ ലേശമെങ്കിലും സംശയിക്കേണ്ടതായ ആവശ്യമില്ല.

പിന്നീടു വേണ്ടതു ഇന്നു പട്ടണങ്ങളിൽ കാണുന്നതുപോലെ നാട്ടിടകളിൽ നാടകശാലകൾ ഉണ്ടായിരിക്കുകയാണു്. ഇപ്പോൾ താല്ക്കാലികമായി ചിലകൊട്ടകകൾ കെട്ടുകയാണു്. അവയും തീരെപ്പോരാത്തതല്ല. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ സഞ്ചാരരീതി അല്പംഒന്നു ഭേദപ്പെടുത്തേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. തിങ്കളാഴ്ച കൊട്ടങ്ങല്ലൂർ ആണെങ്കിൽ ചൊവ്വാഴ്ചകൊല്ലത്തു് എന്നമട്ടിൽ ആണു് ഇന്നത്തെ നാടകക്കാർ അലയുന്നതു്. അങ്ങനെ എല്പാടു ചെയ്യാതെ ഓരോ സ്ഥലത്തും രണ്ടുംമൂന്നും ദിവസങ്ങൾ താമസിച്ചു പല കഥകളും അഭിനയിക്കുന്നതും നന്നായിരിക്കും.

ഇങ്ങനെ നമ്മുടെ നാടകവേദിയേ വിദ്യാസമ്പന്നന്മാർ നവീകരിക്കേണ്ടതാണു്. ജായിൻറുസ്റ്റാക്കു കമ്പനികൾ ഉണ്ടായി ഈ പദ്ധതിക്കു സൌകര്യങ്ങൾ നൽകേണ്ടതുമാണു്. ഈ കരുതലിന്മേൽ ഞങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരത്തു കഴിഞ്ഞവർഷം ഒരു ആലോചന നടത്തി. എന്നാൽ അതു ഫലപ്രദമായെന്നു പറയുവാൻ തരമില്ല. ഭാഷാഭിമാനികളും, രാജ്യസ്നേഹികളും സേവനസന്നദ്ധരുംആയ യുവാക്കന്മാർ തന്നെയാണു് ഈ മഹോപകാരം നമുക്കു ചെയ്തുതരേണ്ടതു്.

'സമാഗമം.'

(ഘനമേഘം........)

(ജി. ഭാസ്കരൻനായർ, II U. C.)

I

അമിതദൂരത്തിങ്കൽനിന്നുവന്നു്
അമലേഞാൻനിന്നെക്കണ്ടെത്തിയിന്നു്;
അനവധിക്ലേശനീർചാൽകടന്നു്
അമൃതപയോധിയിലാണ്ടിതിന്നു്.

തവവിരഹത്താൽ ഞാൻവിങ്ങിവിങ്ങി
തരളമെൻകായമുലഞ്ഞൊതുങ്ങി
പ്രകൃതിതന്നിന്ദ്രജാലത്തിലിങ്ങി
പ്രകൃതഹൃദയംതുടിച്ചുപൊങ്ങി.
സുഖദമാംജീവിതപ്പൊയ്കതേടി
സമയംഞാൻപാഴാക്കിയെത്രകോടി!

II

വികസിതചെന്താർതഴകംചൂടി
വിഭവമായ് പാടലസാരിമൂടി
രജനിയാംകാർക്കൂന്തൽകെട്ടിയാടി
രമണിയുഷസിന്റെരംഗമോടി
മമമനതാരിൽ ഞാനെത്രകണ്ടു
മതിയിനിപോകുകതന്നെവേണ്ടു.

സുരഭിലസുന്ദരസൂനവാടി
സുഭഗമാക്കുന്നമധുപധാടി
പുതുതായിപ്പൂത്തൊരുചൂതോദ്യാനം
പുളകിതമാക്കുംകോകിലഗാനം
മമമനമെത്രകൊതിച്ചിരുന്നു
മതിമറന്നെത്രഭജിച്ചിരുന്നു!

III

പകലവൻവാനിൻെറമദ്ധ്യമായി
പലതുംഹാ! ചൂടിൽകരിഞ്ഞുപോയി;
പറവകൾപോലുംപരിഭ്രമിച്ചു
പതറിപത്രചാൎത്തിലായൊളിച്ചു.
അംബധരത്രിയന്തപിച്ചു
അബുജവൃന്ദംസ്മിതംപൊഴിച്ചു.
തരളിതലോകം സുഷുപ്തി പൂണ്ടു
തരുലതാദലങ്ങൾഖേദത്തിലാണ്ടു.
അവിടെയും ഞാനൊന്നുംകണ്ടതില്ല
അണുപോലുമാശ്വാസംപൂണ്ടതില്ല.

IV

അനുപമസൗന്ദൎയ്യംവീശിവീശി
അവനിയെജ്ജ്യോതിസ്സിൽപ്പൂശിപ്പൂശി
അരുണവൎണ്ണാഭാനിലപ്രകവം
അണയാൻപോകുന്നൊരുസൂൎയ്യബിംബം
കനകക്കട്ടിയാക്കിവാൎത്തിടുന്ന
കരിമുകിൽവാനിൽകളിച്ചിടുന്നു.
മലയശൈലോദ്ഭൂതമന്ദവായു
മലരിൻ സൗരഭം വഹിച്ചുപായ്വൂ.
ഗഗനവീഥിയിൽ വിലാപലോലം
ഗമനമാൎന്നങ്ങിങ്ങു പക്ഷിജാലം.
ചെന്തളിർച്ചുണ്ടിലാമോദപൂരം
ചുംബനമേറേററവുഴന്നു പാരം
മന്ദവായുവിലങ്ങാടിഭവ്യ
മഞ്ജരിയേന്തി സ്മിതങ്ങൾതൂവി
വന്മരാശ്ലേഷമമന്ദംകൊണ്ടു
വല്ലിലോമഹൎഷണങ്ങൾ പൂണ്ടു.

V

കനകവാരിധി പൊലിഞ്ഞുപോകെ
കമനീയ കാന്തിയലിഞ്ഞുപോകെ
അണയുവൊരോമൽനിശീഥദേവി
അവികലം മെല്ലെത്തലോടിളവി.
നീലവാനാകുന്ന താലമേന്തി
നിർമ്മല താരസുമങ്ങളാം ചിന്തി
മഞ്ജുകുമുദ ഹൃദന്തകാന്തി
മഞ്ജുളമാക്കുന്നു സോമകാന്തി.
അവിടെയും ഞാൻ നിന്നെക്കണ്ടതില്ല
ആമോദം തെല്ലുമേ പൂണ്ടതില്ല.

VI

ഇരവുവന്നെന്നെപ്പിടിച്ചുകൈയ്യിൽ
ഇരയായി ചീന്തയങ്ങന്തി വായിൽ;
ഒരുവനമാലംബമെന്യെ ഞാനും
ഒരുങ്ങിയോടി നിന്നെക്കാണുവാനും;
രജനിതൻ നിശ്ശബ്ദശൂന്യതയിൽ
രജതഭാസ്സാളുന്ന നിന്റെ മെയ്യിൽ
പൊലിമചേരുന്നോരുല്ലാഭകാണാൻ
പൊരുതുമെൻ ജീവിതം പേറി ഹാ! ഞാൻ.
തവ വരവെന്നും ഞാൻ പാർത്തുവാടി
തരളിതനായിക്കഴിഞ്ഞുകൂടി.
അമിതബാലാമോദമാർന്നഹൃത്തി
ന്നരുണുദയവനാന്ത്യത്തിലെത്തി.

VII

ഹ! ഹ! ഹ! പെട്ടെന്നെന്റെ മുന്നിലിതാ
ഹരിതദീപ്തിതന്റെ പൂരമിതാ
വിതറിവിൺമണ്ഡലം പൂതമാക്കി
വിലസിടുന്നെൻമനം ശുഭ്രമാക്കി
ഒരു മനോമഞ്ജുള സൂനമതാ
ഒളി വിതറിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുന്നിതാ.

മനുജജീവിതമഞ്ജുവാടി
മഹിതമാക്കുന്ന മനോജ്ഞതോടി
ശ്രന്നിതജീവിതതമസ്സിലേക
വിജയമായിമിന്നുന്നവജ്റദീപം!

VIII

മുമുക്ഷുവിൻസ്ഥാനംഞാൻതേടിലോകം
മുഴുവനലഞ്ഞുനടന്നുമൂകം;
പ്രകൃതിതൻസൗന്ദര്യകേളീരംഗം
പ്രഭവിതറീടുന്നപോതഭൃംഗം
വിലസിടുന്നോരീമനോജ്ഞാരണ്യം
വിഭവമാക്കുന്നകുസുമപുണ്യം
അരിയൊരുമുരൾച്ചെടിക്കുള്ളിൽനിന്നു്
അരുളിയെൻചിത്തകമിതമിന്നു്.
ബഹളമന്നിൽനിന്നുദൂരമായി
ബ്ഭുവനശാന്തതയ്ക്കേകാന്തമായി
വസിതമാംകാനനകർമ്മസൂനം
വസന്തമെൻഹൃത്തിനിന്നേകുന്നൂനം!
അനഘേനിൻരൂപത്തെലോകമെല്ലാം
അപലപിച്ചാലുംഞാൻകേൾക്കുമെല്ലാം.
അനുഭവസാരസ്യംനിൻറെഗാത്രം
അറിവതൊന്നത്രെയെൻ ചിത്തനേത്രം!

IX

അമിരദൂരത്തിങ്കൽനിന്നുവന്നു്
അമലേഞാൻനിന്നെക്കണ്ടെത്തിയിന്നു്;
അതുലമാംമോദമിയററിമേലിൽ
അനഘേയെൻഹൃത്തിൽ വസിക്കുമേലിൽ!

കലകളുടെ ഉദ്ഭവം.

(കെ. പി. കേശവൻ. III U. C.)

മനുഷ്യവിജ്ഞാനം രണ്ടു വൻപിച്ച ശാഖകളായി പടൎന്നുകിടക്കുന്നു: ഒന്നു കല, മറേറതു ശാസ്ത്രം. കല പ്രാകൃതവികാരങ്ങളുടെ ഫലമാണെങ്കിൽ, ശാസ്ത്രം പ്രൗഢമായ ഗവേഷണബുദ്ധിയുടെ സന്താനമാകുന്നു. ജീവിതവും കലയും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ഒരു ബന്ധം നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടു്. "ഒരു സാധാരണന്റെ നിത്യജീവിതത്തിൽപോലും കലകളുടെ അസ്ഫുടമായ സൌന്ദൎയ്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു" എന്നു രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ പറഞ്ഞപ്പോൾ, കലയും ജീവിതവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ അദ്ദേഹം പ്രകാരാന്തരേണ സൂചിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്തതു്. ഇന്നത്തെ ലോകപരിഷ്കാരം ഈ തത്വത്തെ ഒന്നുകൂടി ബലപ്പെടുത്തുന്നതേയുള്ളൂ. നാഗരികൻമുതൽ കിരാതൻവരെ കലാസമ്മിശ്രമാണു ഇന്നത്തെ ലോകം. അതിനാൽ കലകളുടെ ആവിർഭാവം എങ്ങനെ എന്നും, അവയുടെ ആദിരൂപം എന്തായിരുന്നു എന്നും ഉള്ള വിചിന്തനം നമ്മിൽ അധികംപേൎക്കും രസകരമായിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ ആന്തരികമായ വാസനകൾ പരിതഃസ്ഥിതികൾക്കും, സന്ദർഭങ്ങൾക്കും അനുസരിച്ചു് നാനാരൂപങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതാണത്രെ കലകൾ. കൃഷികവൃത്തിയുടെ ആവിർഭാവത്തിനുമുമ്പു്, മനുഷ്യൻ കേവലം പച്ചമാംസം ഭക്ഷിച്ചു്, നായാടിയായിക്കഴിഞ്ഞ ഒരു കാലമുണ്ടായിരുന്നല്ലൊ. ആ കാലഘട്ടത്തിൽത്തന്നെ കലകളും ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നാണു് Professor Crosseന്റെ മതം. കാട്ടുജാതിക്കാരുടെ ആചാരങ്ങളും, അവരുടെജീവിതോപകരണങ്ങളും, ഇന്നത്തെ സമുദായശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ കലാപരമായിക്കൂടി ഒന്നു പരിശോധിക്കുവാൻ തുനിയുന്നതായാൽ കലയുടെ പല മൗലികതത്വങ്ങളും വെളിപ്പെടുമെന്നു് അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഗവേഷകന്മാരുടെ ശ്രമങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തിൽ ഗണ്യമായ സേവനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. ഭൂഗൎഭത്തിൽനിന്നും കുഴിച്ചെടുത്തിട്ടുള്ള പുരാതനവസ്തുക്കളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ, കലകളുടെ ആദിപ്രകൃതത്തെപ്പററിയുള്ള പലേ അനുമാനങ്ങൾക്കും നമ്മെ പ്രാപ്തരാക്കുന്നുണ്ടു്. അനവധി വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു് കാട്ടുജാതിക്കാരായ ഒരുകൂട്ടം അപരിഷ്കൃതന്മാർ അധിവസിച്ചിരുന്ന പശ്ചിമഫ്റാൻസിലെ ചില പുരാതനഗുഹകളിൽ പരിശോധിച്ചകൂട്ടത്തിൽ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ള വന്യജന്തുക്കളുടെ പല്ലുകൾ, അവയിൽ നിൎമ്മിച്ചുകാണുന്ന സുഷിരങ്ങൾകൊണ്ടു് മനുഷ്യർ ഒരുകാലത്തു് ആഭരണമായി ഉപയോഗിച്ചവയായിരിക്കണം എന്നു ചരിത്രകാരന്മാർ ഊഹിക്കുന്നു. ഇതു തികച്ചും അലങ്കാരഭ്രമത്തിൽനിന്നും ജനിച്ച ഒരു അഭിരുചിയായിരുന്നു എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. വേട്ടയാടിയായ ആദിമനുഷ്യൻ നായാട്ടിൽ കൊന്ന വന്യമൃഗങ്ങളുടെ ദന്തങ്ങൾ പറിച്ചു മാല കോൎത്തണിഞ്ഞതു് ഒരു വിജയമുദ്രയായി മാത്രമേ വരാൻ വകയുള്ളൂ. ഈ ഊഹം ശരിണെങ്കിൽ, Robert Spencerഅദ്ദേഹത്തിന്റെ Principles of Sociology എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആഭരണത്തിന്റെ ഉൽപത്തി വിജയമുദ്രയിൽ നിന്നാണെന്നു പറയുന്ന അഭിപ്രായത്തിനു് അതു് ഉപോദ്ബലകവുമാണു്. ശരീരാലങ്കാരരീതികൾ പരിഷ്കൃതവൎഗ്ഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ എത്ര വിപുലവും, അത്ഭുതകരവുമായവിധം പ്രചരിച്ചിരിക്കുന്നു

എന്ന സംഗതി നമുക്ക് ഇന്നറിവുള്ളതാണ്. എന്നാൽ അപരിഷ്കൃതസമുദായങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ഈ വാസന പൂർവ്വകാലംമുതൽ നിലനിന്നുപോന്നതത്രെ. "കരചരണങ്ങളിൽ തൊങ്ങലുകൾ ധരിക്കുക, ശരീരത്തിൽ ആകമാനം പച്ചകുത്തുക, വിവിധരീതികളിൽ മുടിചീകിക്കെട്ടുക മുതലായി ശ്രമകരവും വിധാനപൂർവ്വവുമായ അലങ്കാരങ്ങൾപോലെ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിച്ച മറെറാരു ശീലവും വനവർഗ്ഗത്തിൻെറ ജീവിതത്തിൽ കാണവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല'' എന്ന Baldwin Brown അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് ആഫ്റിക്കൻ നീഗ്രോകളേയും, ആസ്ത്രേലിയൻ കാട്ടുജാതികളേയുംപററി അറിവുള്ള ആരും വാസ്തവമെന്ന സമ്മതിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

സ്വന്തം ശരീരംപോലെ സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ആയുധവും പുരാതനമനുഷ്യർ അലങ്കരിക്കുക പതിവായിരുന്നു. ഇന്നും ഈ സമ്പ്രദായം കാട്ടുജാതിക്കാരുടെ ഇടയിൽ നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടു്. വാസനയുടെ പരിണാമസ്വഭാവം നോക്കിയാൽ, ഇതു ദേഹാലങ്കാരശീലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഉത്ഭവിച്ചതായിരിക്കണം എന്നൂഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആയുധസൃഷ്ടി ഒരു നിർമ്മാണകലയാണ്; അതിൽ അലങ്കാരപ്പണി സാങ്കേതികമായി നോക്കിയാൽ ഒരു നവീനകലയുടെ ആരോപണമല്ല. ഗുഹാവാസികളുടെ ഇടയിൽ ആയുധാലങ്കാരത്തിനു ദേഹാലങ്കാരത്തേക്കാൾ അധികം അഭിവൃദ്ധി സിദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയും മേല്പറഞ്ഞ ഊഹത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നുണ്ടു്.

ഇന്നു ലോകത്തിലെ നാനാഭാഗങ്ങളിലായി ചിന്നിച്ചിതറിക്കാണപ്പെടുന്ന കാട്ടുമനുഷ്യരുടെ സ്ഥിതി പരിശോധിക്കുന്ന ഒരാളിനെ പ്രത്യേകം ആകർഷിക്കുന്ന അംശം അവരുടെ നൃത്തവിദ്യയാണ്. "നൃത്തകലയുടെ അവിച്ഛിന്നവും, അസാധാരണവുമായ പ്രയോഗംപോലെയും, അതിൻെറ സാർവത്രികതപോലെയും, പൂർവ്വമനുഷ്യരുടെ പ്രായോഗികജീവിതത്തിൽ അത്രദൃഢമായി വേരുറച്ച മറെറാരഭ്യാസം ഉണ്ടോ എന്ന സംശയമാണ്" എന്നത്രെ സുപ്രസിദ്ധമനുഷ്യവിജ്ഞാനിയായ Biicher പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഇന്നുംനിലനിന്നുപോരുന്ന ഒരു മാതൃകയാണ് ആസ്ത്രേലിയൻ കാട്ടുജാതിക്കാരുടെ Corroborri എന്ന നൃത്തവിശേഷം. മോടിയും, മാതിരിയും മററും കണ്ടാൽ അതു് ഒരു പരിഷ്കൃതജനസമുദായത്തിൻെറ വിനോദമെന്നേ തോന്നുകയുള്ളു. എന്നാൽ അതിൻെറ പുരാതനത്വം കുറിക്കുന്ന ഒരു അംശം ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നുണ്ടു്. നൃത്തം തുടങ്ങിയാൽ അവസാനിക്കുന്നതു് നർത്തകൻ ക്ഷീണിച്ചു നിലം പതിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. ശരീരായാസമായിരുന്നു നൃത്തവിദ്യയിലെ അതിപ്രധാനമായ ഘടകം എന്നത്രെ ഇതു സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. നൃത്തവും ഗീതവും സഹോദരകലകളാണല്ലോ. നൃത്തത്തിനോടൊത്തുപാടുന്നപാട്ട് ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കിയാൽ ഒരു സംഗതി എളുപ്പം ബോധപ്പെടും. ശബ്ദജനകസ്ഥാനങ്ങൾക്കു വ്യായാമം കൊടുക്കുന്ന വിധത്തിൽ, ഒരട്ടഹാസത്തോടുകൂടിയാണു ഈ പാട്ടുകളുടെയെല്ലാം ആരംഭം. ഈ സംഗതികളെ ആധാരമാക്കി നോക്കുമ്പോൾ "യുവാവായ നായാടി തൻെറ സഹചാരിയായ വേട്ടപ്പട്ടിയുമായി പ്രഭാതവേളയിൽ വിനോദത്തിനായി ശീലിച്ചുപോന്ന ഓട്ടവും, വഴിയിൽ അന്യോന്യം കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനു പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്ന ആർപ്പുവിളിയും, കൂക്കാരശബ്ദവുമാണ് നൃത്തവിദ്യയ്ക്കും, സംഗീതവിദ്യയ്ക്കും ബീജാവാപം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നു Baldwin Brown പറയുന്ന അഭിപ്രായം ഏറെക്കുറെ സ്വീകാര്യമാണെന്നു സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ചിത്രമെഴുത്തും, കൊത്തുപണിയും ആദികലകളുടെ കൂട്ടത്തിൽപെട്ടവയാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ വഴികാണുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇവരണ്ടും പ്രൌഢമായ ബുദ്ധിവ്യാപാരംകൊണ്ടുമാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളു. കലാകാരൻ മാതൃകയായി സ്വീകരിക്കുന്ന വസ്തുവിൽ അവന്റെ മുഴുവൻശ്രദ്ധയും കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നതിനും, അതിനെ തന്റെ സൃഷ്ടിയായ പകപ്പിനോടു് അനുപദം താരതമ്യപ്പെടുത്തി നോക്കുന്നതിനും, വസ്തുവിനു് അതിന്റെ ബാഹ്യസംബന്ധങ്ങളിൽനിന്നും വേർതിരിച്ചു് ചിന്തയിൽ നിയമിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. മാതൃക കേവലം കല്പനാമാത്രമാകുമ്പോൾ ഈ വിഷമം കൂടുകയും ചെയ്യുന്നു

കൊത്തുപണിയുടെ പുരാതനരൂപം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ചില മാതൃകകൾ ഫ്റാൻസിലെ ഗുഹകളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാട്ടുമനുഷ്യൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു് ഊഹിക്കപ്പെടുന്ന ചില അത്ഭുതശില്പങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങളിൽനിന്നും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പാരീസിനടുത്തുള്ള St. Germain എന്ന പ്രദർശനശാലയിൽ കാണുന്ന ഒരു മാതൃക അവയിൽ ഏററവും ശ്രദ്ധാർഹമായ ഒന്നാണു്. ഒരു ※ മാമത്തിന്റെ (Mammoth) കൊമ്പു മുറിച്ചെടുത്തു്, അതിൽ ആ ജന്തുവിന്റെ തന്നെ രൂപം അതിവിശദവും അത്ഭുതകരവുമായ രീതിയിൽ കൊത്തിയിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഇതിനു് അമ്പതിനായിരം കൊല്ലത്തോളം പഴക്കമുണ്ടത്രെ. അതുപോലെതന്നെ Germain പ്രദർശനശാലയിൽ കാണുന്ന മറെറാരുശില്പം ആധുനികകലാലോകത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള അമൂല്യസമ്പത്തുകളിൽ ഒന്നായി ഗണിച്ചുവരുന്നു. അതു Reindeer എന്ന ഒരു ധ്രുവജന്തുവിന്റെ കൊമ്പിൽ കൊത്തിയിട്ടുള്ള ഒരു കഠാരിയാണു്. ഒരു അസാമാന്യകലാകൃതിന്റെ പാടവവും, കല്പനാശക്തിയും അതിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നുണ്ടു്. കഠാരിയുടെ പിടി റെയിൻഡീയറിന്റെ ആകൃതിയിൽതന്നെയാണു നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതു്. മുൻകാലുകൾ നെഞ്ചോടടുപ്പിച്ചു മടക്കി, പിൻകാലുകൾ നീട്ടി കഠാരിമൂലത്തിൽ സന്ധിപ്പിച്ചു്, കൊമ്പുകൾ മുതുകിൽ പററിക്കിടക്കത്തക്കവണ്ണം തല പിന്നോട്ടു തള്ളി നീണ്ടുകിടക്കുന്ന റെയിൻഡീയറിന്റെ രൂപത്തിൽ അതു രചിച്ചിരിക്കുന്നു. വെറും രൂപം എന്ന വസ്തുതയേയും കവിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന വൈശിഷ്ട്യം അതിൽ ഒരു കലാനിരൂപകൻ ദർശിക്കുന്നുണ്ടു്. ഒരു ജന്തുവിന്റെ ആകൃതി അലങ്കാരവൃത്തിക്കുചിതമായി നിയന്ത്രിച്ചിരിക്കുന്ന കലാവൈദഗ്ദ്ധ്യമാണു് അതിൽ പൊന്തിനില്ക്കുന്നതു്. ഇങ്ങിനെ പല വിശിഷ്ടമാതൃകകളും ശാസ്ത്രാന്വേഷകന്മാരുടെ നിരന്തരപരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലമായി ഇന്നു നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അവയിലെല്ലാം ഒന്നുപോലെ പ്രകടമായി നില്ക്കുന്ന കലാസൗന്ദര്യത്തിന്റെ പ്രേരണ, അവ ജനിച്ച പരിതസ്ഥിതികളെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നാണു് Grosse അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു്. രൂപങ്ങൾ കൊത്തിയും വരച്ചും പ്രകൃതിയെ പകർത്തി വച്ചതു് പ്രായേണ നായാടികളാണെന്നും ആ വർഗ്ഗത്തിനു സഹജമായ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണശീലവും, കൈവഴക്കവുമാണു് അവയെ അത്ര സമഗ്രമാക്കിയിട്ടുള്ളതെന്നും, അത്തരം ശില്പങ്ങളിലെല്ലാം ജന്തുക്കളെമാത്രം വിഷയമാക്കിക്കാണുന്നതു, അവ മാംസവും മത്സ്യവും കൊണ്ടു ജീവിച്ച കിരാതന്റേയും ദാശന്റേയും സൃഷ്ടികളായതുകൊണ്ടാണെന്നും അദ്ദേഹം സമർത്ഥിക്കുന്നു.

ആംഗ്യകലയുടെ ആദിപ്രകൃതത്തെപ്പററി സ്വീകാര്യമായ ഒരു മതം ചില തത്വാന്വേഷികൾ പുറപ്പെടുവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു വസ്തു ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ ബുദ്ധിയെ അഭിമുഖീകരിക്കുമ്പോൾ ആ ചലനത്തെ അനുസരിച്ചുള്ള

※ ഭൂമിയിൽ വർഗ്ഗം നശിച്ചുപോയ ഒരു ഭയങ്കരസത്വം.

ചില ചേഷ്ടകൾ നമ്മിലും സംഭവിക്കുന്നു. ഒരു കുട്ടി പണിപ്പെട്ട്, ശ്രദ്ധാപൂർവം ഒരു വണ്ടിച്ചക്രത്തിൻേറയോ മററൊ രൂപം വരയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ, അവനറിയാതെ തന്നെ അവൻെറ നാവുകൂടി വളഞ്ഞുകൊള്ളുന്നതായിക്കാണാം. ബ്രെസിൽപ്രദേശത്തെ വനവാസികൾ ഒരു ജന്തുവിനെ വിവരിക്കുന്ന സമ്പ്രദായവും, ആ ജന്തുവിനെ അനുകരിച്ചു ശബ്ദിച്ചിട്ട്, വിരൽകൊണ്ട് ആകാശത്തിലോ ഒരു കമ്പുകൊണ്ടു നിലത്തോ അതിൻെറ ആകൃതി വരച്ചു കാണിക്കുകയാകുന്നു. ഇതു പൂർവ്വവാസനയുടെ ഒരു തനിരൂപമാണ്. എന്നാൽ കാലം അതിൻെ പ്രാഥമികാവസ്ഥയ്ക്ക് ഒരു പരിണാമം വരുത്തി. രൂപങ്ങൾക്കു സ്ഥിരവും ശാശ്വതവുമായ പ്രതിഷ്ഠ കൊടുക്കുവാനായി കൽക്കൊരിയുടെ മുനകൊണ്ട് മൃദുവായ എന്തെങ്കിലും സാധനത്തിന്മേൽ അമർത്തിവരച്ചു അതിനെ അതിൻെറ കർത്താവു സൂക്ഷിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെ ആംഗ്യകലയുടെ ഒരു പരിണാമാന്തരമാണ് ശില്പകലയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതെന്നത്രെ പണ്ഡിതന്മാരുടെ മതം.

രൂപങ്ങൾ കൊത്തുന്നതിൽമാത്രമല്ല പുരാതനമനുഷ്യരുടെ വാസന പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്; പ്രകൃതിവസ്തുക്കളെ അനുകരിച്ച് ബിംബങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുവാനും അവർ ശ്രമിച്ചു. ഈ ആഗ്രഹത്തിൻെറ പ്രേരണകൾ നമ്മുടെ നിത്യജീവിതത്തിൽതന്നെ അനുഭവപ്പെടുന്നവയാണ്. എങ്ങിനെ എന്നാൽ ഒരു പക്ഷിയുടെയോ, മൃഗത്തിൻേറയോ രൂപത്തോടു സാദൃശ്യമുള്ള ഒരു ശിലാഖണ്ഡം നമ്മുടെകൈയിൽകിട്ടിഎന്നിരിക്കട്ടെ, അതിനെ തേച്ചും, ഉരച്ചും മററും അതിൽ ദർശിച്ച അവ്യക്തരൂപയ്ക്കു സ്ഫുടതയും, പൂർണ്ണതയും വരുത്തുവാൻ നാം കൊതിക്കുന്നതു് സ്വാഭാവികമാണ്. ദേശപരിജ്ഞാനമില്ലാത്ത പാന്ഥൻ വഴിയിൽ കണ്ട കർഷകനോടു വഴി ചോദിക്കുന്നു. അവൻ കൈയുയർത്തി വിരൽചൂണ്ടി വഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നു. ആ ചേഷ്ടയെ സരൂപവും ശാശ്വതവുമായി കലയിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചതാണ് രാജപാതയിൽ കാണുന്ന കൈചൂണ്ടിപ്പലകകൾ.

പരിണാമത്തിൽ ഓരോരോ കലകളായി കലാശിച്ച പ്രാഥമികവ്യാപാരങ്ങളെന്തെല്ലാമെന്നാണ് മേൽ പ്രസ്താവിച്ചതു്. എന്നാൽ ഇവയെ കലകൾ എന്നു നാമകരണം ചെയ്യാമോ? ഇവയെല്ലാററിനും സാമാന്യമായ എന്തെങ്കിലും ആശയങ്ങൾ ഇവയിൽ കാണുന്നുണ്ടോ? ഈ പ്രശ്നങ്ങൾക്കുകൂടി സമാധാനം തേടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ശരീരാലങ്കാരം വ്യക്തിവൈശിഷ്ട്യം പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നതിനു് കണ്ടുപിടിച്ച ഉപാധിയായിരുന്നു എന്നു വാദിക്കാം; നൃത്തഗീതങ്ങൾ മനുഷ്യനിൽ വർദ്ധിച്ച അതിശക്തിയുടെ ബഹിഃപ്രകടനമായിരുന്നു എന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കാം; ആയുധങ്ങളിൽ ജന്തുക്കളുടെയും മററും രൂപം കുറിച്ചുവെച്ചതു് വെറും വിനോദമായിരുന്നു എന്നു സാധിക്കാം; ചിത്രമെഴുത്തും കൊത്തുപണിയും ചില സാങ്കേതികാവശ്യങ്ങൾക്കുള്ള ഉപകരണങ്ങളായിരുന്നു എന്നു സമർത്ഥിക്കാം. അപ്പോൾ ഇവ കലാപ്രചോദനത്തെ വിശദീകരിക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും സാമാന്യനിയമത്തിൻെറ പരിധിയിൽ സന്ധിക്കുന്നുണ്ടോ? "നിഷ്കാമമായ സൗന്ദര്യപ്രേമത്തിൻെറ സന്താനമാണ് കല" എന്ന പഴയമതം അലങ്കാരവിഷയത്തിലല്ലാതെ, രേഖാചിത്രങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ സാധുവാകുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ Vonder Steiner പറയുന്നതുപോലെ, ആദിമനുഷ്യൻ ചിത്രം വരച്ചതു് ചില സാങ്കേതികമായ ഉദ്ദേശങ്ങളെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടായിരുന്നു; അല്ലാതെ അതു് പ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്തിൻെറ ചിത്രീകരണത്തിനായിരുന്നില്ല. "രസിപ്പിച്ചു് ആകർഷിക്കുവാനുള്ള ഒരു വൈഭവം" എന്നു കലാവാസനയ്ക്കു് Henry R. Marshall കൊടുക്കുന്ന നിർവചനവും സാർവത്രികമാണെന്നു സമ്മതിക്കുവാൻ നിവൃത്തിയില്ല. നൃത്തഗീതങ്ങളുടെ

ആദിസ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതു ശരിയല്ല. പോരെങ്കിൽ ചില കാട്ടുജാതിക്കാർ ശത്രുക്കളെ ഭീതിപ്പെടുത്തുവാനായിട്ടാണ് ശരീരം അലങ്കരിക്കുന്നതെന്നു Hirn അദ്ദേഹത്തിന്റെ Origin എന്ന കൃതിയിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതും ഈ വിഷയത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആദിമനുഷ്യരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ശ്രമവും കളിയും അഭിന്നങ്ങളായിരുന്നു എന്നും, കളിയായി നിർവഹിക്കാവുന്ന അദ്ധ്വാനം മാത്രമേ അവർക്കു പരിചിതമായിരുന്നുള്ളു എന്നും, അതിനാൽ കളിയിൽനിന്നാണ് കലകളുടെ ഉത്ഭവമെന്നും വാദിക്കുന്ന Spencer പ്രഭൃതികളുടെ അഭിപ്രായം നൃത്തഗീതങ്ങളുടെ വിഷയത്തിൽ ശരിയാണെന്നു സമ്മതിക്കാമെങ്കിലും, ദേഹാലങ്കാരത്തിന്റെ പൂർവഗാമിയായ വിജയമുദ്രാധാരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അനുവദനീയമാണെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

പിന്നെയോ, കലാപ്രമോദനം സ്വതന്ത്രവും അകൃത്രിമവുമായ ഒരു വികാരമാണ്. അതിന്റെ ആവിഷ്കരണത്തിന് ഒരു കലാകാരൻ പ്രേരിതനാകുന്നതു് അതിന്റെ ആനന്ദദായകത്വം എന്ന ഗുണത്താലാണ്. കല തികച്ചും വ്യക്തിപരമാകുന്നു; ഒരിക്കലും സാമൂഹ്യമല്ല. എന്നാൽ സാമൂഹ്യപ്രേരണകളും സഹകരണങ്ങളും കലയുടെ പുരോഗതിയെ സാരമായി സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു സമ്മതിക്കുന്നു. അസാധാരണധീരത പ്രകടിപ്പിച്ചു് വന്യമൃഗത്തെ വധിച്ച വേട്ടക്കാരൻ അവന്റെ വിജയത്തെ ആഘോഷിക്കുന്നതിനുള്ള സ്വാർത്ഥാഭിലാഷത്താൽ പ്രേരിതനായിട്ടാണല്ലോ അതിന്റെ ദന്തങ്ങൾ തുളച്ചുകോർത്തു് ആഭരണമുണ്ടാക്കിയതു്. Robert Louis Stvenson അദ്ദേഹത്തിന്റെ Kidnapped എന്ന കൃതിയിലെ Alan Breck എന്ന കഥാപാത്രം ഒരു യുദ്ധത്തിൽ വിജയിയായി മടങ്ങിയ ഉടൻ തന്റെ "ഖഡ്ഗഗീതാ"നിർമ്മാണത്തിൽ ഉദ്യുക്തനാകുന്നതായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. വളരെ അർത്ഥവത്തായ ഒരു സങ്കല്പമാണിതു്. കലാപ്രമോദനത്തിന്റെ ഒരു ഗൂഢമായ തത്വമാണ് കവി അതിൽ അനാച്ഛാദനം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. ഇവിടെ Breck ന്റെ കലാപരിശ്രമം തികച്ചും വ്യക്തിപരമാണെന്നും, ആനന്ദാനുഭൂതിമാത്രമാണ് അതിന്റെ പരമലക്ഷ്യമെന്നും വ്യക്തമാണല്ലോ. നൃത്തഗീതങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചും ഈ തത്വത്തിനു വേണ്ടുവോളം പ്രസക്തിയുണ്ടു്. ആശയവിനിമയത്തിന് ഏററവും ലഘുവായ മാർഗ്ഗം ഒരംഗവിക്ഷേപമാണ്. ദേഹായാമത്തിൽ ഉത്ഭവിച്ച ആട്ടത്തിന്റെ ശ്രമപരിഹാരത്തിനുള്ള ഔഷധമായിരുന്നു പാട്ട്. ആരോഗ്യദൃഢഗാത്രനായ യുവാവിനു് ദേഹാദ്ധ്വാനം എത്ര ഉല്ലാസകരമായ ഒരു വിനോദമാണെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇങ്ങനെ നോക്കിയാൽ എല്ലാ കലാപരിശ്രമങ്ങളും അവയുടെ ആനന്ദാത്മകത്വത്തിൽനിന്നുത്ഭവിച്ചവയാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. "ആനന്ദം ആവിഷ്കരണത്താൽ സ്വയം പൊട്ടുന്നു". അനുകരണത്തിൽ മാതൃകയും മാതൃകയിൽ അനുകരണവും ദർശിക്കുവാൻ കലാകാരനെ പ്രാപ്തനാക്കുന്ന ഛായാസാദൃശ്യംപോലും ആനന്ദദായകമാണ്. "ഓരോ കലാകാരനും തന്റെ കലാസൃഷ്ടിയെ സ്വന്തം സന്താനങ്ങളെപോലെ സ്നേഹിക്കുന്നു" എന്ന പരമാർത്ഥം Aristotle പറയുന്നതിനു മുമ്പും പിമ്പും കലാകാരന്മാർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്.

കല കലയ്ക്കുവേണ്ടി മാത്രമാകുന്നു; അതിനു മറെറാരാദർശമില്ല. പ്രയോജനം ഉന്നമാക്കിച്ചെയ്യപ്പെടുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നും കല അവശ്യം ഭിന്നമാണ്. നിഷ്കാമമായ ഹൃദയവികാരങ്ങളിൽ നിന്നത്രെ കലയുടെ ഉത്ഭവം. ആനന്ദമാണ് അതിന്റെ ജീവൻ. പരിഷ്കാരം കലയുടെ മാതാവല്ല, വളർത്തമ്മയാകുന്നു. കലാവാസന മനുഷ്യനു നിസർഗ്ഗസിദ്ധവും, കലാവ്യാപാരം അവന്റെ ജന്മാവകാശവുമാണ്.

‘മാതൃമനോഭാവം.’

തോമ്മസ് ജോസഫ് ചിങ്ങമ്പാമ്പിൽ (ജൂനിയർ ബി. ഏ.)

(മഞ്ജരി.)

ബാലനാം ഭാനുവിൻ ലോലമാം പൊന്നിക-
ളീലോകമാകെച്ചെഞ്ചായം പൂശി.
പ്രാകാരജാലങ്ങളാകാരംകൊണ്ടു സ്വർ-
ല്ലോകം തലോടിടും പ്രാസാദങ്ങൾ
വിശ്വകർമ്മാവിന്നുമാശങ്കതോന്നിയ്ക്കും
വിശ്വവിമോഹന ദേവാലയം
മുന്തിരിവള്ളിയാൽ ചന്തമായ് പട്ടുട-
ത്തന്തസ്സിൽ മേവുന്ന പാദപങ്ങൾ,
ആകവേ സൂര്യനാൽ കാശ്മീരം ചാർത്തപ്പെ-
ട്ടാകെത്തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങിയോർശ്ലേം.

* * * *

ജ്ഞാനസമ്പൂർണ്ണൻതാനെങ്കിലുമിപ്പോഴും
ആ ദിനേശോദയജ്ഞാനമെന്യേ
സെതിമരംകൊണ്ടു പുത്തനായ്ത്തീർത്തൊരു
ഉത്തമസോഫായിൽ മെത്തതന്മേൽ
പള്ളിക്കുറുപ്പുകൊണ്ടീടുന്നുണ്ടിസ്രായേൽ
പള്ളിവാളേന്തിടും ജ്ഞാനിശ്ലേമോൻ.

* * * *

ദൃഷ്ടിതിരിച്ചിടാമന്യത്രയിന്നമ്മൾ
കഷ്ടമിക്കാണുന്ന കാഴ്ചയെന്തോ ?
കോടക്കാറൊപ്പം കറുത്തു തഴച്ചുതൻ
നീട്ടററവാർകുഴൽ നീളെച്ചിന്നി
ഗർത്തത്തിലാണ്ടൊരു ചക്ഷുക്കളിൽനിന്നും
പേർത്തുപേർത്തശ്രുക്കൾ വീഴ്ത്തിവീഴ്ത്തി
ഉള്ളിൽതിങ്ങീടുന്ന സന്താപചിന്തകൾ
നിശ്വാസരൂപേണ തള്ളിത്തള്ളി
നെഞ്ഞത്തു കൈവച്ചും ശാന്തതഭാവിച്ചും
കഞ്ജാക്ഷിയേകവരുന്നു നേരേ:—

അല്ലല്ല! പിൻപിലായോടുന്നുണ്ടനന്യ-തൻ
പല്ലവതുല്യമാം പാണികളിൽ
മാറോടടുക്കിപ്പിടിച്ചിട്ടുണ്ടാസ്ഥയാ
‘നീരുപോൽ കേഴുന്ന’ ബാലകനെ.
കാറണിവേണിമാരേതോ ദുരുദ്യോഗത്താൽ
തേടുന്നതുണ്ടെന്തെന്നാരറിഞ്ഞു!
മുഗ്ദ്ധതൻ ചിത്തവും പൂരുഷഭാഗ്യവും
മർത്ത്യന്റെ ബുദ്ധിക്കതീതമല്ലീ ?

* * * *

കൊട്ടാരം തന്നിലന്നണഞ്ഞോരു നാരിമാർ
ഞെട്ടിപ്പോയ് ശ്ലോമോനെക്കണ്ടനേരം.
നീളെച്ചുരുണ്ട തഴച്ച തലമുടി
തോളംവരെത്തൂങ്ങിക്കിടന്നഴകിൽ
മുട്ടോളമെത്തുന്ന മുഷ്ടികൾ ജ്ഞാനസ-
മൃദ്ധിയെക്കാട്ടുന്ന ശാന്തദൃഷ്ടി
വിഷ്ടപമാകവേ കീർത്തിപരത്തുമ
ശ്ലിഷ്ടനാം പൂരുഷനൊത്തവൻതാൻ.
കഞ്ജബാണോപമമാകുമക്കണ്ണുകൾ
കഞ്ജനം ചാർത്തിയ ഭ്രൂക്കൊടികൾ
മന്മഥചാപം കലച്ചുവച്ചായതോ ?
തന്മനോരാജ്യമെന്താരറിവൂ!
ഗൌരവശൃംഗാര കാരുണ്യഭാവങ്ങൾ
ചേരുന്ന ശ്രീയാളും കോമളാസ്യം
കണ്ഠപ്രദേശം കവർന്നുവളർന്നോരു
വണ്ടണിശ്മശ്രുവാൽ ശോഭതേടി.

സ്വപ്രജാരക്ഷണമപ്രതിരോദ്ധ്യമായ്
സുപ്തിയിൽപോലും കരുതീടുന്നോൻ
ചോദിച്ചിതക്ഷണമാനാരിമാരോടായ്
ചോദിതമാനസൻ മാനവേന്ദ്രൻ—
“തന്വംഗിമാരേ! ഈ സന്നമുഖങ്ങളിൽ
ഖിന്നത കാണുവാനെന്തുബന്ധം?
ദാരിദ്ര്യപീഡയോ ചാരിത്രപീഡയോ
നേരായിച്ചൊന്നാലും ശങ്കയെന്യേ ?
ഇസ്രായേൽച്ചെങ്കോലിക്കയ്യിലിരിക്കുമ്പോൾ
വിസ്രംഭമായേതുമോതിടാം തേ”

കുട്ടിയെക്കൈകളിൽ നീട്ടിയും ഹൃത്തടം
പൊട്ടുമാറുച്ചത്തിൽ നിശ്വസിച്ചും
മാറത്തുതാഡിച്ചും കുഞ്ഞിനെച്ചുംബിച്ചും
കാറൊത്ത വേണിയാളോതിയേവം—
"പാഹിമാം! പാഹിമാം! പൊന്നുതിരുമേനി
പാഹിമാം! പാഹിമാം! ദുർഭഗയെ.
ഭർത്താവോ മൃത്യുവിൻ വക്ത്രത്തിൽപെട്ടുപോയ്
സ്വത്തായെനിയ്ക്കുള്ളതിക്കുഞ്ഞുതാൻ.
ദുർഭഗനായതൻ കുഞ്ഞിനെക്കൊന്നിട്ടീ
യർഭകനെ—എന്റെ ജീവനെത്താൻ
തട്ടിയെടുപ്പാനായ് വട്ടമിട്ടീടുന്നു
കുട്ടിനീമെരുചിയീദുഷ്ടനാരി.
വൈധവ്യദുഃഖവും പുത്രനെച്ചൊല്ലിയു
ള്ളാധിയും സാധുവാമേഴയീഞാൻ
എങ്ങനെയുംകൊള്ളുന്നെല്ലാതാശ്രയ
മിങ്ങിവൾക്കീലോകത്താരുമില്ല!"
ഗംഭീരചിത്തനാമാനൃപവീരന്റെ
യംഭോജസന്നിഭ നേത്രയുഗ്മം
സ്തംഭിച്ചരികിലായ് നിന്നിടുമന്യയാം
കുംഭിനീഗാമിനിമേൽ പതിച്ചു.
ഗദ്ഗദകണ്ഠയായഞ്ജലി പൂണ്ടവ
ളുൾഗതമേതാണ്ടീമട്ടിലോതി:—
"ധീരനാം രാജാവേ! നാരികളീഞങ്ങ
ളോരോശിശുക്കൾക്കു മാതാക്കൾതാൻ.
ഇന്നലെ രാവിങ്കലീനില്ക്കും സോദരി
തന്നുടെ പുത്രൻ മരിച്ചുപോയി.
നിദ്രാനിമഗ്നയാമെങ്കലപ്പ്രേതത്തെ
ഭദ്രമായിട്ടിട്ടീയെൻകുഞ്ഞിനെ
മങ്കയാൾ മോഷ്ടിച്ചു—പ്രേതമെനിയ്ക്കുമായ്
സങ്കടം മററില്ല തമ്പുരാനേ!"
കേറിപ്പറഞ്ഞപ്പോൾ മററവൾ, "ഛീ ദുഷ്ടേ!
നീറിപ്പോം നീയിപ്പൊളിക്കൾ ചൊന്നാൽ.
മാമകസൂനുവിനിന്റേതോ ദുർഭഗേ
കേമിനീയിത്രക്കങ്ങായിപ്പോയോ ?"

വാഗ്വാദമിത്തരം കേട്ടതിനെന്തൊന്നു
പ്രൗഢവിപാകേന്ദ്രൻ പ്രത്യുത്തരിയ്ക്കും ?
മൂകനായ് കാൽക്ഷണം കണ്ണടച്ചാമഹാ
വാഗീശൻ നെററിചുളിച്ചിരുന്നു.
സ്വേദകണങ്ങൾ പൊടിച്ചുതൻനെററിയിൽ
മേദുരാകാശത്തിൽ താരകൾപോൽ.
പെട്ടെന്നു ഭാവംപകർന്നു നൃപേന്ദ്രന്നു,
ദൃഷ്ടികൾ ശാന്തതരങ്ങളായി.
ഗൌരവം ചൂഴന്ന ശ്ലേമോന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ
സാരംഗ്രഹിച്ചവർ മൌനികളായ്.
പേർത്തുപേർത്താമഹാൻ നോക്കിരണ്ടാളെയും
ക്ഷാത്രം ജ്വലിച്ചുതൻ കണ്ണിണയിൽ.
ആരെവിടിക്ഷണം ? —നീതിപാലിച്ചിടാൻ
പോരുമെൻ ഖഡ്ഗം—ഞാൻ ഭാഗിക്കട്ടെ!.
ഊക്കനാഗോപും ശ്ലാഘ്യനാം ശ്ലേമോന്റെ
വാക്കുകളേറെറടുത്തുദ്ഘോഷിച്ചു.
സമ്മതഭാവത്തെക്കാട്ടിയാൾ കുട്ടിയെ
തന്മാറിൽപേറുന്ന വാരനാരി.
കുട്ടിയെഭാഗിക്കാനെന്നതു കേട്ടപ്പോൾ
ഞെട്ടിയാൾ പിൻചൊന്ന സന്നതാംഗി.
"അന്നദാതാവാകും പൊന്നുതിരുമേനി
ഒന്നായവൾക്കു കൊടുക്കേണമേ!"
എന്നോതി മോഹിച്ചു വീണവൾ ഭൂമിയിൽ
ചൊന്നാൻ നരേന്ദ്രൻ സരോമഹർഷം:—
"കാൺക സാക്ഷാത്തകും മാതൃമനോഭാവം
തൻകുഞ്ഞു തൻജീവൻ മാതാക്കൾക്കു"
വഞ്ചകിശിക്ഷയും വഞ്ചിതനീതിയും
സഞ്ചയിച്ചപ്പോഴേ പിന്തിരിച്ചു.

പദപദവി.

(സി. എൻ. അനന്തരാമയ്യാശാസ്ത്രി എം. എ.)

“ഗൃഹീതഇവകേശേഷു
മൃത്യുനാധർമ്മമാചരേത്”

എന്നവചനത്തിലുള്ള പ്രകാരം ഗൃഹീതശബ്ദമേ പ്രചാരത്തിലുള്ളൂ. “അനുഗൃഹീത”ശബ്ദം ഈയിടെ പലരും നടപ്പാക്കാൻ നോക്കുമ്പോൾ അദ്ധ്യേതൃവൃന്ദത്തെ അനുഗ്രഹിക്കയല്ല ചെയ്യുന്നതു്.

“ചേതഃസമാകർഷകമായിട്ടംനിൻ
ഗീതസ്വരത്താൽഹൃതനായിതൊന്നും”

എന്നശ്ലോകാർദ്ധത്തിൽ ആകർഷകത്തിനു് കർത്താവിൽ ക്രിയയായും ഹൃതശബ്ദത്തിനു് കർമ്മണിക്രിയയായും ആണു് അർത്ഥം. ആകർഷണിയം എന്നു് ആകർഷകം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പലരും പ്രയോഗിക്കുന്നതു് വിദ്യാർത്ഥിവൃന്ദത്തെ ആകർഷിക്കുന്നതു് ഭാഗ്യദോഷമാണു്.

“ക്വചിൽപ്രവൃത്തിഃക്വചിദപ്രവൃത്തിഃ”

എന്ന ശ്ലോകപാദത്തിൽ കാണുന്നതുപോലെ പ്രവൃത്തിയും അപ്രവൃത്തിയും നിവൃത്തിയും വിനിവൃത്തിയും സംവൃത്തിയും ആവൃത്തിയും മാത്രമേയുള്ളൂ. ആവർത്തി ആവർത്തി എന്നു് എത്ര പ്രാവശ്യം ആവർത്തിച്ചാലും ദുർന്നടപ്പിനു് കീഴ് നടപ്പുണ്ടോ എന്നുവേണം നോക്കാൻ. ക്ഷീരബലയോ മറ്റോ അല്ലല്ലോ ആവർത്തിച്ചു നന്നാക്കാൻ!

PRINTED AT
The St. Joseph's Orphanage Press, Changanacherry,
PUBLISHED BY
The Principal, St. Berchmans' College, Changanacherry.